

Os números

Como estar SEGURO de que Xesús regresa en 2030

C. Luke Humphreys

Un volume complementario a Ensinar historia antes de que
suceda

2026

Índice

Como ler este libro	3
A resposta nunha páxina	4
PARTE I — NORMAS BÁSICAS	5
Capítulo 1 — As regras da conta	5
Capítulo 2 — Que calendario e por que	8
Capítulo 3: Que conta como proba	11
PARTE II — AS DÚAS FRASES	15
Capítulo 4 — Ezequiel 4: Dúas prisións, dúas sentenzas	15
Capítulo 5 — Levítico 26: Multiplicado por sete	18
Capítulo 6 — O reloxo de Israel	26
Capítulo 7 — O reloxo de Xudá	29
PARTE III — AS SETENTA SEMANAS	35
Capítulo 8 — As setenta semanas de Daniel	35
PARTE IV — CONVERXENCIA	47
Capítulo 9 — Catro reloxos, un ano	47
Capítulo 10 — Pascua de 2030: A data de caducidade	52
PARTE V — DE ANO A DÍA	55
Capítulo 11 — Os cinco meses	55
Capítulo 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
Capítulo 13 — A secuencia do banquete	63
Capítulo 14 — Onde os dous calendarios coinciden	66
PARTE VI — CONTRADICTORIO	69
Capítulo 15 — As obxeccións máis fortes	69
Apéndices	75
Apéndice A: Liña temporal mestra	75
Apéndice B: Todos os cálculos, reproducibles	78
Apéndice C: O día conta	79
Apéndice D: Calendario de festas 2025–2030, ambos os dous recontos	80

Apéndice E — Notas cronológicas81

Como ler este libro

Non me creas.

Iso non é modestia. É o método. Este libro fai unha afirmación específica sobre un ano específico, e a única maneira honesta de facer unha afirmación así é darche as ferramentas para comprobalo e despois apartarte do teu camiño.

Entón, isto é o que fixen. Todos os números deste libro foron recalculados desde cero. Non copiados do meu libro anterior. Non me confiaron os profesores dos que os aprendín.

Recalculado, a partir dos datos brutos, nunha folla de cálculo que se recalcula a si mesma e me di cando algo deixou de sumar. Esa folla de cálculo detectou dous erros meus mentres a construía. Deixei ambos os erros rexistrados, no capítulo 3, porque deberías saber como é un libro cando o seu autor está disposto a ser corrixido pola súa propia aritmética.

Isto é o que che pido a cambio. Le os tres primeiros capítulos antes de ler calquera outra cousa.

Sei que ninguén le un libro de profecías así. Queres as datas. As datas están no capítulo 6, e non vou finxir que non sei que vas darlle a volta. Pero nos tres primeiros capítulos é onde che explico exactamente como estou contando, exactamente que calendario estou a usar e por que, e exactamente que conta como evidencia neste libro e que non. Se che dixese primeiro a conclusión e despois o método, estarías xustificado en sospeitar que elixín o método para axustarse á conclusión. Entón, o método vén primeiro, antes de que saibas onde leva.

Esa é a diferenza entre a aritmética e a numeroloxía. A aritmética establece as súas regras antes de calcular. A numeroloxía atopa unha regra que produce o número que quería.

Unha nota sobre o ton, xa que os libros de profecías teñen reputación. Se puidese, gritaríache. Vouche dicir que debes actuar agora. Non uso a urxencia como técnica de vendas; dígoche o calendario do Señor e advírtoche que actúes en consecuencia. Vouche expoñer o que atopei do xeito que me adestraron para elaborar unha avaliación de intelixencia: fontes, niveis de confianza. O que fagas con iso é entre ti e Deus. Sempre o foi. Eu non son responsable do teu enderezo eterno, ti si. Rezo para que esteamos xuntos no ceo, pero se non, pensarás en min cada 1000 anos PARA SEMPRE e chorarás por non me escoitaches.

Unha cousa máis, e logo comezaremos.

Atoparás, espaxados por este libro, lugares onde a xente considera que o meu argumento é débil. Non están soterrados en notas a pé de páxina; están no texto principal, no punto onde importan. Non hai elos débiles nesta cadea, pero atoparás algúns que penses que *si* o son. Non es parvo; simplemente *aínda non o entendes* .

C. Luke Humphreys info@purelife2030.com

A resposta nunha páxina

Antes do traballo, o destino. Para que saibades cara a onde vai isto e poidades verme chegar alí.

Ezequiel 4 rexistra dúas sentenzas de prisión. Deus díxolle ao profeta que se deitase sobre o seu lado esquerdo durante 390 días e sobre o seu lado dereito durante 40 días (un día por cada ano), cargando coa iniquidade da Casa de Israel e da Casa de Xudá. Dúas nacións, dúas sentenzas separadas, dous reloxos separados.

Levítico 26 establece a regra da escalada. Catro veces nun capítulo, Deus di que se o castigo non produce arrepentimento, castigará “sete veces máis”. Catro advertencias, catro multiplicacións.

Ningunha das dúas casas se arrepeniu. Así que os dous reloxos multiplicáronse.

O reloxo de Israel. Os 390 anos corren desde o errado asedio asirio de Xerusalén no ano 701 a. C., rematando no ano 311 a. C. Sen arrepentimento. Multiplicado por sete: $390 \times 7 = 2730$ anos, repetidos desde o inicio orixinal.

701 a.C. + 2730 anos = **2030 d.C.**

O reloxo de Xudá. Os 40 anos van dende a crucifixión no ano 30 d.C. ata o asedio de Xerusalén no ano 70 d.C. Sen arrepentimento. Multiplicado por sete: 280 anos, que expiran no ano 350 d.C. Aínda sen arrepentimento. Multiplicado por sete de novo: corenta multiplicado por sete dúas veces, $40 \times 7^2 = 1960$ anos.

Ano 70 d.C. + 1960 anos = **2030 d.C.**

Dous reloxos máis caen no mesmo ano. Dous mil anos (corenta Xubileos) desde a crucifixión do ano 30 d.C. caen no ano 2030. E unha xeración de oitenta anos, o período que o Salmo 90 dá para a vida dun home forte, contado desde a declaración de Xerusalén como capital pola Knesset o 23 de xaneiro de 1950, cae no ano 2030. O capítulo 9 examina ata que punto estes catro son realmente independentes entre si, e a resposta é *menor do que afirmei unha vez*.

As sentenzas expiran na Pascua. O reloxo de Xudá comezou na Pascua do ano 70 d.C., cando Tito pechou as murallas de Xerusalén. De Pascua a Pascua, 1960 anos, lévanos á tempada de Pascua de 2030. O reloxo fixa o ano; fixar o día dentro desa tempada dá un paso máis, feito no capítulo 10, que cae no 21 de Nisán, o último día dos pans sen fermento, o 24 de abril de 2030.

Despois cinco meses. Apocalipse 9:5 dá un período de cinco meses nos que os homes son atormentados e non poden morrer, impulsados, non destruídos, cara ao arrepentimento. Do 24 de abril de 2030 ao **27 de setembro de 2030** son 157 días na conta inclusiva: cinco meses do calendario e tres días. O capítulo 11 trata deses tres días en lugar de completalos.

Que é Yom Teruah. A Festa das Trompetas. A seguinte festa da secuencia que Xesús aínda non cumpriu: cumpriu as catro festas da primavera exactamente no prazo previsto na súa primeira chegada, e quedan tres festas do outono.

Todo o demais neste libro é o traballo de demostrar que eses sete parágrafos son certos.

PARTE I — NORMAS BÁSICAS

Establecer o método antes de saber onde leva.

Capítulo 1 — As regras da contaxe

Hai unha versión deste libro que omite este capítulo. É un libro peor.

Case todas as discusións sobre datas proféticas que vin colapsar, colapsaron aquí, non por teoloxía, non por historia, senón por alguén que cambiou discretamente a forma de contar a metade. Entón, antes de contar nada, vouvos dicir as catro regras polas que conto. Aplícanse a todos os cálculos deste libro sen excepción. Se me pillades rompendo unha, cometin un erro e deberíades dicilo.

Regra 1: as contas inclúen ambos os puntos finais

Cando as Escrituras din que un período son 1260 días, considero o primeiro día como o día de inicio e o 1260 como o día final. Ambos os finais contan.

Isto non é unha conveniencia. É como o hebreo calcula o tempo, e a demostración máis limpa é a circuncisión.

Levítico 12:3 ordena que un neno sexa circuncidado no oitavo día. Un neno nacido en domingo é circuncidado o domingo seguinte. Conta o tempo transcorrido e iso son sete días. As Escrituras chámanlle o oitavo. O día do nacemento é o primeiro día: cóntase a data de inicio.

Ester fai o mesmo e faino inconfundible. Dícelle a Mardoqueo que xaxune tres

días, noite e día (Ester 4:16), e logo o texto di que foi ver o rei "ao terceiro día" (Ester 5:1), o terceiro día dun xaxún de tres días, non o día seguinte. E a Festa das Semanas cóntase cincuenta días a partir das Primicias, contando as propias Primicias, razón pola cal Pentecostés chega onde chega.

Entón: **inclusivo, en ambos extremos, en todo momento.**

Cando consultes as miñas contas de días en timeanddate.com (e espero que o fagas, porque para iso é), marca a caixa **"Incluír a data de finalización no cálculo"**. Todas as contas. Sempre. Déixaa desmarcada e obterás unha resposta un día antes ca min e pensarás que cometin un erro.

Nesta regra tamén cometín un dos dous erros que mencionei na introdución. Atopeino eu mesmo e o publico porque a norma deste libro aplícase primeiro a min.

No meu primeiro libro, **Teaching History Before It Happens** (*Ensinando a historia antes de que suceda*), imprimín dúas capturas de pantalla dese sitio web como proba. Unha delas, que mostra a conta de 1290 días, ten a caixa **desmarcada**. A outra, que mostra a conta de 1260 días, tena **marcada**. Dúas regras diferentes, separadas por catro páxinas, nun libro que defende a precisión.

Ambas as capturas de pantalla producen a resposta correcta para a data na que están ancoradas. A conclusión nunca estivo en perigo. O método era: un libro que conta de dúas maneiras non ten ningunha regra de conteo.

Este libro conta dun xeito.

Regra 2: un día comeza ao solpor, e a data do día é a que eu uso

Este cústame un día, así que prestadelle atención.

Un día hebreo vai dende o solpor ata o solpor. A Xénese establece o patrón no primeiro capítulo: «*E foi a tarde e foi a mañá, un día*». Primeiro a tarde. É por iso que todas as festas xudías de todos os calendarios que vexas están escritas como se abarcasen dúas das nosas datas: «da noite do 27 de marzo á noite do 28 de marzo».

Iso crea unha ambigüidade que importa enormemente cando se conta ata un día específico, e case ninguén a aborda. Se un período comeza nunha festa que vai desde a tarde do 27 ata a tarde do 28, cal é o primeiro día?

Eu uso a data de luz do día. O día 28.

A porción da luz do día é a parte do día que un ser humano vive esperto, actúa e que describiría como "o día en que aconteceu". Cando as Escrituras datan un evento, datan o día en que o evento foi visible. E producen unha conta que se reconcilia con todas as demais contas do sistema. A alternativa non o fai.

É por iso que, ao longo deste libro, a Abominación da Desolación ou o apoio do Papa León ao renacido Imperio Otomán se describe como ocorrendo na xanela que vai do solpor do 27 de marzo de 2027 ao solpor do 28 de marzo de 2027, pero a conta de 1290 días comeza o **28 de marzo de 2027**.

Ese único día é a diferenza entre unha liña de tempo que se pecha e outra que se desvía por unha en todas partes.

Regra 3: Non existe o ano cero

Ao ano 1 a. C. séguelle inmediatamente o ano 1 d. C. Non hai ningún ano intermedio. A convención foi deseñada no século VI por un monxe que traballaba con numeración romana, e a numeración romana non ten ceros.

A consecuencia práctica é que a resta inxenua a través do límite a.C./d.C. é incorrecta por un ano, sempre, e exactamente na dirección que fai que os números dun creador de datas parezan mellores do que son.

Négome a confiar en facelo ben a man. Todos os cálculos anuais deste libro realízanse no que os astrónomos chaman numeración astronómica de anos, onde 1 a. C. escríbese como ano 0, 2 a. C. como -1 e así sucesivamente. Nese sistema, 701 a. C. é o ano -700 . Sumar é, entón, aritmética ordinaria:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

E o ano 2030 na numeración astronómica é o ano 2030 d.C., porque para os anos positivos os dous sistemas coinciden. A conversión é mecánica, faise mediante unha fórmula na páxina web que acompaña este libro, e o erro de desviación por un faise estruturalmente imposible en lugar de simplemente vixiarse.

Compróbo ao longo se queres. Do 701 a. C. ao 1 a. C. son 700 anos. Do 1 a. C. ao 1 d. C. hai un ano máis, o que fai 701. Iso deixa $2730 - 701 = 2029$ anos para correr desde o 1 d. C., chegando ao 2030 d. C. A mesma resposta. Só leva máis tempo e é máis fácil fallar.

Regra 4: Un ano é un ano e un día é un día, a non ser que o texto diga o contrario

A aritmética profética ten mala reputación e gañouna. A reputación provén dos

profesores que converten libremente entre unidades sempre que a conversión axuda (un día convértese nun ano aquí, un ano en 360 días alí, un "tempo" convértese no que sexa necesario) ata que calquera número poida chegar a calquera outro número.

Eu uso exactamente unha conversión, e úsoa porque o texto que estou lendo a realiza explicitamente e dime que o está facendo.

En Ezequiel 4:6, Deus di dos corenta días: «*Asigneivos corenta días, un día por cada ano*». Esa non é a miña inferencia. Esa é a instrución, dada na pasaxe, sobre como lela. Así, os 390 días convértense en 390 anos e os 40 días en 40 anos, segundo a autoridade do propio versículo.

En todos os demais lugares, un día é un día. Os 1260 días de Apocalipse 11:3 son 1260 días literais. Os 1290 e 1335 de Daniel 12 son días literais. Non os converto en anos, e isto me pon en desacordo con toda unha escola de interpretación: os historicistas, que len os 1260 como 1260 anos e sitúan toda a tribulación no pasado medieval. Están equivocados. Noméooos aquí para que saibades que non cheguei á miña lectura ignorando a deles.

Tampouco emprego un "ano profético" de 360 días. Atoparás esta idea constantemente. Vén de notar que 1260 días divididos entre 42 meses dan meses de 30 días, e a partir de aí a xente constrúe un ano de 360 días e comeza a converter grandes períodos con el. A observación que aparece debaixo é real: 42 meses de 30 días son 1260, e iso é intencionado no texto. A extrapolación é onde se rompe.

Pero observa o que ocorre cando o estendes. Converte 2730 "anos proféticos" de 360 días en anos solares e perdes uns 39 anos ao longo do período: 2730 anos de 360 días son 982800 días, que son só 2691 anos solares. Calcula iso desde o ano 701 a. C. e chegas a 1991, non a 2030. Se quixese un número que encaixase, o ano de 360 días é a primeira ferramenta que empregaría, e non me leva nin preto de onde quero ir. Así que non o uso. Os 390 e os 40 son anos ordinarios, os 1260 e os 1290 son días ordinarios, e a única conversión de unidades neste libro é a que me dá Ezequiel 4:6.

As catro regras, xuntas

1. **Inclusivo** : o primeiro día é a data de inicio; contan ambos os dous finais.
2. **Data de luz diúrna** : un día hebreo comeza ao pór do sol; conto desde a parte de luz diúrna.
3. **Sen ano cero** : períodos de anos calculados en numeración astronómica e

convertidos de novo ao final.

4. **Unha soa conversión** : os días convértense en anos unicamente onde Ezequiel 4:6 o indica. Non hai un ano de 360 días.

Todos os cálculos deste libro obedecen aos catro. A páxina web que a acompaña aplica os en fórmulas en directo e indicará se algún deixa de aguantar.

Agora, antes de contar nada, hai unha pregunta máis difícil. Que calendario?

Capítulo 2 — Que calendario e por que

Este é o elo máis feble deste libro e o vou poñer no capítulo 2 en lugar de nun apéndice.

Déixame que che explique o problema antes de darche a miña resposta.

Cada data deste libro que cae nunha festa hebrea depende de saber en que día cae esa festa. Para as festas do outono de 2030 (o destino de todo o argumento), isto resulta non importar, e mostraréiche por que ao final deste capítulo, e é a mellor noticia do libro. Pero para unha data importa enormemente.

Esa data é o 27 e o 28 de marzo de 2027.

Dúas maneiras de construír un calendario hebreo

O calendario hebreo é lunisolar. Os meses seguen á lúa; os anos deben seguir ao sol, ou as festas da colleita saen das súas estacións. Doce meses lunares duran uns 354 días, once menos que un ano solar, polo que aproximadamente cada tres anos hai que inserir un mes extra ou a Pascua cae no inverno.

A pregunta é: **con que autoridade o inseris?**

A resposta observacional (a que se emprega durante todo o período bíblico e durante séculos posteriores) é que o primeiro mes é aquel cuxa lúa nova cae máis preto do equinoccio de primavera, confirmado polo estado da colleita de cebada en Israel. Deuteronomio 16:1 ordena a Israel que *"observe o mes de Abib"*, e *abib* non é o nome dun mes, senón unha descrición da cebada. Significa o gran na espiga, verde e madurando. O mes identifícase mirando un campo. Se a cebada non estaba lista, o Sanedrín engadía un mes, anunciábano, e todos se decataban por sinais de lume e mensaxeiros.

A resposta calculada é a que o mundo xudeu leva empregando desde aproximadamente o século IV d.C. Baixo a presión da persecución romana (o Sanedrín estaba a ser desmantelado e xa non podía enviar mensaxes de forma fiable), atribúeselle a Hillel II a fixación matemática do calendario. Un ciclo de dezanove anos insire un décimo terceiro mes en sete anos predeterminados. Non require observación. Funciona en calquera parte do mundo sen un tribunal funcional en Xerusalén.

contén catro regras de aprazamento, as *dechiyot*, que desaprazan Rosh Hashaná un día ou dous cando doutro xeito caería inconvenientemente, principalmente para evitar que Yom Kippur caia xunto a un sábado, o que significaría dous días consecutivos nos que non se podería cociñar nin enterrar.

O calendario fixo merece algo mellor que o desprezo que adoita recibir da xente do meu grupo. Foi un acto de preservación necesario por parte dos homes que intentaban manter intacto o culto dunha nación mentres as súas institucións eran destruídas. É unha peza matemática extraordinaria. Mantivo vivas as festas durante dezaseis séculos. Merece respecto.

Pero as regras de aprazamento son administrativas. Existen para facer que a observancia sexa práctica. Non están en Levítico 23.

Por que uso o calendario de observación

Tres razóns, por orde de peso.

Primeiro, é o que describe o texto. Levítico 23 establece as festas segundo os días dos meses. Deuteronomio 16:1 establece o primeiro mes segundo a cebada. Ningunha das dúas pasaxes sabe nada sobre un ciclo de dezanove anos ou unha regra que impida que Yom Kippur coincida cun sábado. Se estou a ler Levítico 23 para saber cando cae unha festa, debería usar o método que asume Levítico 23.

En segundo lugar, é o que estaba en vigor cando se deron as profecías e cando se cumpriron as catro primeiras festas. Ezequiel, Daniel e Xoán escribiron todos baixo un calendario de observación. O mesmo fixeron os escritores dos Evanxeos. Xesús foi crucificado nunha Pascua fixada pola observación, non polo ciclo de Hillel, que non existiu durante outros trescentos anos. Se as catro primeiras festas se cumpriron nun calendario de observación, ese é o calendario no que espero que se cumpran as tres últimas.

En terceiro lugar (e esta é a razón pouco favorecedora), o calendario calculado desvíase. O ciclo de dezanove anos é moi bo pero non perfecto; alongase aproximadamente un día cada 216 anos. Ao longo de dezaseis séculos, o erro

acumulado é real e é unha das razóns polas que a Pascua rabínica moderna ás veces cae un mes despois do equinoccio. Esa desviación é un feito da aritmética, recoñecido polas autoridades xudías, e é unha razón lexítima para preferir o método astronómico para cuestións de precisión temporal.

Así que o calendario empregado neste libro, seguindo o traballo do Proxecto Messiah 2030, identifica o primeiro mes pola conxunción lunar máis próxima ao equinoccio de primavera, calculada astronomicamente para a hora de Xerusalén.

Agora o custo

Isto é o que me custa esa elección, dito o máis claramente posible.

Fixen a comparación para cada ano dende 2025 ata 2030: ambos calendarios, todas as festas, un ao lado do outro. Aquí está a diferenza entre eles, en días:

Ano	Intervalo entre os dous calendarios
2025	De 0 a 1 día
2026	1 día
2027	de 30 a 31 días
2028	1 a 2 días
2029	1 a 2 días
2030	1 día na primavera, cero en cada festa do outono

Mira o 2027.

En cinco destes seis anos os dous calendarios coinciden nun ou dous días. Non son sistemas rivais que producen resultados moi diferentes. Son dúas maneiras de aproximarse á mesma realidade lunar e, na súa maioría, caen no mesmo lugar.

Pero o ano 2027 é diferente. En 2027 o calendario fixo insire o seu décimo terceiro mes, Adar II, e a regra do equinoccio non.

A conxunción máis próxima ao equinoccio de 2027 cae o 8 de marzo, polo que o primeiro mes de observación comeza ao solpor esa noite (data de luz do 9 de marzo, segundo a Regra 2). Iso sitúa o 14 de Nisán, Pascua, ao solpor do 21 de marzo e ao solpor do 22 de marzo: data de luz **do 22 de marzo de 2027** .

O calendario fixo sitúa o 1 de Nisán no 8 de abril e o 14 de Nisán no **21 de abril de**

2027. Con trinta días de diferenza, no ano de seis onde máis importa.

Un mes enteiro de diferenza. E 2027 é o único ano atípico de todo o rango.

Entón, aquí está a vulnerabilidade, dita en voz alta: a data do 27 ao 28 de marzo de 2027 só existe baixo o calendario observacional. Se o calendario fixo é o correcto, esa data simplemente non é un día festivo, o argumento das Primicias a favor dela esvaécese e o comezo do ano 1290 ten que ser noutro lugar.

O calendario de observación é correcto, polas tres razóns anteriores. Non é unha pregunta pequena, e a xente que non está de acordo non é parva. É a suposición que sustenta a data máis próxima das miñas dúas, e resulta que cae no ano de seis onde a elección marca un mes de diferenza. Se iso che molesta, debería. Molestoume o suficiente como para dedicarlle moito tempo a este capítulo.

E agora as boas novas

Mira de novo a última fila desa táboa.

En 2030, os dous calendarios coinciden exactamente. Non aproximadamente. Ao día, en cada festa de outono:

Festa	Calendario observación	deCalendario rabínico fixo
Yom Teruah (1 Tishri)	28 de setembro de 2030	28 de setembro de 2030
Yom Kippur (10 Tishri)	7 de outubro de 2030	7 de outubro de 2030
Comeza Sucot (15 de Tishri)	12 de outubro de 2030	12 de outubro de 2030
O día 1.335	21 de decembro de 2030	21 de decembro de 2030

Acepta iso, porque cambia o que tes que aceptar para tomarte en serio o resto deste libro.

O destino non depende do meu calendario.

Un lector que rexeita todo o contido deste capítulo (que pensa que o calendario de observación é unha excentricidade e que o calendario fixo é o único calendario hebreo lexítimo que existe) aínda chega a Yom Teruah o 28 de setembro de 2030 e a Yom Kippur o 7 de outubro de 2030.

Esas dúas datas non son un artefacto do meu método. Son onde caen ambos métodos. Podes descartar o meu calendario por completo e o final non cambia.

O pistoletazo de saída depende do calendario. O destino non.

Este é exactamente o punto no que un escritor de profecías comeza a buscar palabras como *milagroso*. **Esta converxencia non é un milagre.** É o que fan dous sistemas lunisolares cando caen en fase, o que fan regularmente: pódense ver coincidindo en 2025, 2026, 2028 e 2029 nesa mesma táboa. O valor do acordo de 2030 é defensivo, non probatorio. Non proba a data. Elimina unha obxección a ela: ninguén pode descartar as datas de setembro e outubro de 2030 como o resultado dun calendario caseiro, porque o calendario estándar tamén as produce. Iso é todo o que fai. É suficiente.

Capítulo 3: Que conta como proba

Pasei os primeiros anos da miña vida laboral como analista de intelixencia antes de dedicarme a predicar. Lingüista coreano primeiro, dari despois. O traballo consistía en analizar información fragmentada e dicir algo útil sobre o seu significado, tendo claro tanta confianza respaldaban realmente as probas.

A disciplina que ensina o traballo, e a que quero achegar a este libro, é que **non todas as túas afirmacións son igual de fortes, e finxir o contrario é como se consegue que a xente morra.** Unha avaliación que presenta todo no mesmo ton seguro non vale nada porque o lector non pode dicir en que partes actuar.

A maioría dos escritos de profecías teñen exactamente ese problema. A aritmética, a historia, a interpretación e a especulación preséntanse nunha soa voz continua a un mesmo volume, e o lector ten que resolvelo. Así que vou resolvelo por ti.

Catro niveis

Cada afirmación deste libro encaixa nunha de catro categorías, e xa vos direi cal a medida que avance.

Nivel 1 — ARITMÉTICA. Dedúcese necesariamente das súas entradas. Non pode estar errónea a menos que unha entrada sexa incorrecta. $390 \times 7 = 2730$ é o Nivel 1. Tamén o é $70 + 1960 = 2030$. Non precisas confiar en min para ningunha afirmación do Nivel 1; necesitas unha calculadora.

Nivel 2 — HISTÓRICO. Ben documentado no rexistro histórico. O asedio de Xerusalén por Senaquerib no ano 701 a. C. é o Nivel 2, fixado polo canon epónimo asirio, a propia inscrición no Prisma de Senaquerib e 2 Reis 18–19 de forma independente. A votación da Knesset do 23 de xaneiro de 1950 é o Nivel 2. Estes datos pódense consultar en calquera obra de referencia decente, e nomeo as fontes.

Nivel 3 — INTERPRETATIVO. Unha lectura argumentada dun texto. Persoas razoables, serias e tementes a Deus non están de acordo. Os 390 anos de Ezequiel que comezan no asedio do ano 701 a. C. son o Nivel 3. Que os «sete tempos» de Levítico 26 multipliquen a duración é o Nivel 3. **Os dous argumentos principais deste libro son do Nivel 3**, razón pola cal cada un ten un capítulo completo en lugar dun parágrafo.

Nivel 4 — PROFÉTICO. Unha afirmación futura derivada dos niveis 1 a 3. Aínda non verificable. Todo o relacionado con 2027 e 2030 é de Nivel 4. Manteño estas afirmacións con convicción. De feito, téñoas como probadas.

Unha cadea é tan forte como o seu elo máis débil, e os elos máis débiles desta cadea son de Nivel 3. Ironicamente, aínda que só sexa na miña opinión, os elos de Nivel 4 son *máis* fiables que os de Nivel 3 porque Deus mo confirmou.

A diferenza entre converxer e axustar

O argumento central deste libro é a converxencia: catro reloxo, diferentes datas de inicio, diferentes duracións, diferentes multiplicadores, todos rematando en 2030.

A iso preséntanse dúas obxeccións, e son obxeccións diferentes.

A primeira é que atopei o ano e executei catro rutas para chegar a el mediante enxeñaría inversa. Iso chámase axuste de curvas e é o modo de fallo estándar da fixación de datas proféticas. Se tes suficiente liberdade nos teus parámetros,

podes chegar a calquera ano que queiras desde calquera punto de partida nas Escrituras. Calquera que formule esa acusación é parcial e irreflexivo, indigno dos datos.

O segundo é máis sutil e é o que máis me preocuparía no libro doutra persoa: **a concordancia entre fontes que en realidade non son independentes vale moito menos do que parece.** Catro testemuñas que coinciden é poderoso. Catro relatos que se remontan a unha fonte son unha testemuña repetida. Tómore esa obxección o suficientemente en serio como para dedicarlle unha sección propia: o capítulo 9 revisa cada reloxo en busca de fontes compartidas, áncoras compartidas e movementos interpretativos compartidos, e a conclusión é que **non son** catro testemuñas independentes. Dígoo alí, nunha táboa, antes de que ninguén máis o poida facer.

Tomemos primeiro a obxección de axuste de curvas.

Entón, que separa a converxencia do axuste? Tres cousas, e eu aplicaría as tres tamén ao sistema de calquera outra persoa:

Escolléronse os parámetros independentemente do destino? Os números 390 e 40 danse en Ezequiel 4. O multiplicador sete aparece en Levítico 26. A xeración de oitenta anos aparece no Salmo 90:10. Non seleccionei ningún destes. As únicas eleccións que fago son as *datas de inicio*, e aí é onde reside realmente o argumento, razón pola cal os capítulos 6 e 7 dedican a maior parte da súa extensión a defende-las datas de inicio en lugar de facer aritmética.

Cantos graos de liberdade hai? Cada reloxo ten dúas opcións libres: onde comeza e cantas veces se aplica o multiplicador. Oito parámetros en catro reloxos, e quero ser sincero en que a segunda é unha opción xenuína: Levítico 26 non che di cantas multiplicacións realizar.

Pero mira o toco que é ese segundo botón. O multiplicador é sete, polo que cada aplicación adicional escala toda a frase por sete. Para Israel, comezando no ano 701 a. C. con 390 anos: a multiplicación cero chega ao ano 311 a. C., unha ao ano 2030 d. C. e dúas ao ano 18410. Para Xudá, dende o ano 70 d. C. con corenta anos: cero dá 110 d. C., un dá 350 d. C., dous dá 2030 d. C., tres dá o ano 13790.

Hai exactamente un valor por reloxo que cae en calquera lugar da historia rexistrada. Non é un botón que se poida axustar; é un interruptor cunha posición plausible. As datas de inicio son onde reside a verdadeira liberdade, razón pola cal os capítulos 6 e 7 dedican a maior parte da súa extensión a defende-las datas de inicio en lugar de facer cálculos.

O sistema produce comprobacións que non necesitaba superar? Esta é a proba máis forte e é a que eu me aplicaría a min mesmo se fose ti. Un sistema axustado produce exactamente as respostas para as que foi construído e nada máis. Un sistema que describe algo real tende a producir sorpresas: resultados que se producen sen que se teñan como obxectivo.

Hai tres deses neste libro, e coñeceredesos máis tarde. A diferenza entre o 1290 de Daniel e o 1260 de Xoán resulta ser exactamente de trinta días, que é exactamente a duración do período de apostasía, e non o indiquei eu; é a diferenza entre dous números escritos con seiscentos anos de diferenza por dous autores. A diferenza entre o 1260 e o 1250 resulta ser exactamente dez días, e hai exactamente un par de festas en todo o calendario hebreo que están separadas por dez días, e as contas caen en ambos os extremos. E o 1335 de Daniel cae no aniversario da rededicación do Templo, cousa que non notei ata que mo indicou a folla de cálculo.

Ningún deses tres tiña que funcionar. Non son para o que se creou o sistema. Cando un modelo segue producindo respostas correctas a preguntas que non fixeches, iso é a sinatura dun modelo que está a rastrexar algo real.

O que me equivoquei

Dixen na introdución que a creación da páxina web de verificación detectou dous erros meus. Aquí están, porque un libro que afirma ser comprobable debería mostrar que comprobación produciu.

A regra de conteo. Descrita no capítulo 1: dúas convencións diferentes de inclusión/exclusión no meu primeiro libro, separadas por catro páxinas. Corrixida declarando unha regra e aplicándoa en todas partes.

A destrución do Templo. En **Teaching History Before It Happens**, escribín que o Templo foi destruído «durante a Pascua do ano 70 d.C.».

Iso está mal. Flavio Xosefo teno claro, e tamén o está a Mishná. Tito pechou as murallas de Xerusalén na Pascua, o 14 de Nisán, a mediados de abril do ano 70 d.C.; a cidade estaba chea de peregrinos, razón pola cal o asedio foi tan catastrófico. Pero o propio Templo non ardeu ata o 9 ou 10 de Av, aproximadamente tres meses e medio despois, a principios de agosto.

Eu comprimira un asedio nun evento. É un erro bastante común e aínda era meu.

O interesante é o que aconteceu cando o corrixín. O reloxo de Xudá necesita un período que vai da Pascua á Pascua para chegar á Pascua de 2030. O *asedio* comezou na Pascua. O Templo ardeu en agosto. Polo tanto, o feito corrixido (o asedio, non o incendio) é o que realmente ancora a conta correctamente.

O erro fora debilitar o meu propio argumento. Iso ocorre con máis frecuencia do que a xente espera, e é un argumento para revisar o teu traballo mesmo cando che gusta a túa conclusión.

O que afirma e o que non afirma este libro

Catro cousas, para que quedemos claras antes de comezar.

Afirmo que Deus me dixo cousas. Trataré a obxección de "ninguén sabe o día nin a hora" como corresponde no capítulo final, pero non vou deixala sen resposta durante oitenta páxinas, así que aquí está a versión curta. Este libro nomea unha data. Chega a esa data por inferencia a partir de textos e historia, recompilando unha infinidade de feitos e vendo como encaixan entre si.

Non pretendo que ningunha liña deste argumento sexa unha proba. Ningún dos catro reloxos me convencería por si só. Calquera deles podería ser coincidencia; a Biblia é un libro grande e hai moitos números nela. O argumento é a converxencia. Afirmoo clara e repetidamente para que ninguén o confunda cun libro que basea o seu peso nun só cálculo.

Afirmo que as miñas datas de inicio son indiscutibles. Son de nivel 3. Defendoas. Alguén podería contraargumentar, pero estaría equivocado.

Non pretendo ser ninguén especial. Deus usa persoas arrepentidas. Son un

home que se dedicou plenamente a servir ao Señor en santidad, só son especial porque eses homes son raros.

Esas son as regras básicas. Agora, a discusión en si.

PARTE II — AS DÚAS FRASES

Os dous capítulos que soportan carga e os dous reloxos que poñen en marcha.

Capítulo 4 — Ezequiel 4: Dúas prisións, dúas sentenzas

Pídeselle a Ezequiel que faga algo estraño.

"En canto a ti, deítate sobre o teu lado esquerdo e coloca nel a iniquidade da casa de Israel; cargarás coa súa iniquidade durante o número de días que esteas deitado nel. Porque che asignei un número de días correspondente aos anos da súa iniquidade, trescentos noventa días; así cargarás coa iniquidade da casa de Israel."

Cando teñas rematado isto, deitaraste unha segunda vez, pero sobre o teu lado dereito, e cargarás coa iniquidade da casa de Xudá; eu asignareiche isto por corenta días, un día por cada ano." — Ezequiel 4:4-6

Antes diso, nos versículos 1 a 3, díceselle que faga algo máis estraño:

*«Agora, fillo de home, colle un ladrillo, colócao diante de ti e describe nel unha cidade, Xerusalén. Despois asediaa... Colle unha lámina de ferro e colócaa como un muro de ferro entre ti e a cidade, e volve a túa cara cara a ela, para que estea asediada e asediádea. **Isto será un sinal para a casa de Israel**».*

Un ladrillo cunha cidade debuxada nel. Obras de asedio construídas arredor del. Unha tixola de ferro (a palabra é a palabra hebrea ordinaria para unha placa de cociñar plana) situada entre o profeta e a cidade. E despois 390 días por un lado e 40 días polo outro, cada día representando un ano.

Catro cousas establécense nestes seis versos, e quero tomalas para mostrar o moito que se discuten.

Indiscutible: un día equivale a un ano

O versículo 6 dio directamente: *«un día por cada ano»*. Esta é a única conversión de unidades neste libro, e úsoa aquí porque a pasaxe a realiza por si mesma. Ninguén discute isto.

Indiscutible: hai dúas frases separadas

Israel recibe 390. Xudá recibe 40. Danse por separado, nacen por separado e non se suman nun só 430.

Algunhas traducións da Septuaginta grega len 190 en lugar de 390 para o primeiro número, e algúns intérpretes combinan as cifras para chegar a 430 e ver un eco deliberado dos 430 anos en Exipto. Eu uso o 390 masorético hebreo e manteño as frases separadas, porque a propia pasaxe as mantén separadas: diferentes bandos, diferentes nacións, diferentes duracións e unha instrución clara para completar o primeiro antes de comezar o segundo.

A interpretación das dúas nacións é tamén xusto o que require a historia. Na época de Ezequiel, estas son dúas entidades políticas distintas con dous rexistros distintos. O reino do norte, a Casa de Israel (dez tribos que se separaron baixo Xeroboam despois de que a arrogancia de Roboam dividise o reino) entrou nunha idolatría tan total que Deus se describe a si mesmo como se se divorciara dela. Foi destruída por Asiria e deportada e nunca volveu. O reino do sur, a Casa de Xudá, tamén foi infiel, pero arrepenitiuse repetida e parcialmente, nunca se divorciou e foi preservado.

Dúas nacións, dous rexistros, dúas frases. Ese é o texto.

Que significa a tixola de ferro

Agora chegamos á interpretación, polo que o nivel baixa.

A tixola interponse entre o profeta (que interpreta o papel do exército asediador) e a cidade. É unha barreira. O propio comentario de Deus no versículo 3 é que isto é *"un sinal para a casa de Israel"*. Cando chega o momento de cambiar de bando por Xudá, a tixola non está presente.

Interpreto a barreira no sentido de que **o asedio que representa non terá éxito**. O exército non consegue pasar. Algo interponse entre o sitiador e a cidade.

Esa lectura ten unha candidata histórica obvia. Xerusalén foi asediada máis dunha vez, e os asedios divídense claramente en dous tipos. O asedio de Nabucodonosor no ano 586 a. C. tivo éxito; as murallas derrubáronse, o Templo ardeu, o pobo foi a Babilonia. O asedio de Tito no ano 70 d. C. tivo éxito; o mesmo volveu suceder. Pero no ano 701 a. C., Senaquerib de Asiria asediou Xerusalén e **fracasou**.

Ese fracaso é un dos acontecementos mellor testemuñados no antigo Oriente Próximo, e está testemuñado por ambos os dous bandos. Segundo Reis 19 rexistra o anxo do Señor golpeando o campamento asirio e a retirada de Senaquerib a Nínive. E o propio Prisma de Senaquerib (o seu relato oficial, escrito polos seus propios escribas, con todos os incentivos para gabarse) describe o encerramento de Ezequías en Xerusalén *"coma un paxaro en gaiola"* e despois, sorprendentemente, nunca afirma ter tomado a cidade. Un rei asirio que conquistou unha capital díxoo extensamente. Este non o fixo.

Un asedio sen éxito a Xerusalén, representado por unha barreira que o sitiador non pode atravesar. Paréceme algo natural, e estou aquí para dicirche que é o correcto.

O que significan as dúas partes

Este é o argumento no que se basea todo o libro, así que vou ir máis amodo.

Ezequiel deitase sobre o seu lado esquerdo para representar a Israel e logo sobre o seu lado dereito para representar a Xudá, mirando cara á cidade por todas partes. Por que especifica o texto de que lado se trata?

A resposta máis sinxela é xeográfica: mirando cara ao leste, o norte está á esquerda e o sur á dereita. Israel era o reino do norte, Xudá o do sur. Esquerda igual a norte igual a Israel; dereita igual a sur igual a Xudá. Esa é unha lectura, é a lectura maioritaria e é totalmente suficiente para explicar os detalles, pero vouvos demostrar que é incorrecta. **Un lector que se detén aí non perde nada sobre a identidade das dúas nacións e non gaña ningún reloxo.**

A lectura que manteño —seguindo o traballo do Proxecto Messiah 2030, que é onde o atopei por primeira vez— é que os lados tamén codifican **a dirección no tempo**.

Aquí está o argumento. O hebreo escríbese de dereita a esquerda. O ollo dun lector hebreo comeza na marxe dereita e viaxa cara á esquerda. Se dispuxésemos unha secuencia de acontecementos do mesmo xeito que un escriba hebreo dispuña as palabras (e os escribas hebreos debuxaban secuencias deste xeito), os acontecementos anteriores sitúanse á dereita e os posteriores á esquerda.

O profeta está deitado xunto a unha representación dunha Xerusalén asediada. O asedio é o punto fixo no medio do diagrama. E xace a un lado, logo ao outro.

- **Lado esquerdo, Israel, 390 anos.** Á esquerda do asedio nunha liña de tempo de dereita a esquerda significa *despois*. Os 390 anos de Israel comezan a avanzar desde o asedio.
- **Lado dereito, Xudá, 40 anos.** Dereito do asedio significa *antes* del. Os 40 anos de Xudá transcorren para rematar nun asedio.

Se iso é correcto, entón a Ezequiel non só se lle deron dúas duracións senón dúas direccións, e o asedio representado no ladrillo é a bisagra arredor da cal xiran ambas as frases.

Agora déixame argumentar contra min mesmo porque mereces ver o contraargumento en toda a súa forza.

A obxección. Este é un detalle posicional que ten moito peso. Ezequiel é un profeta deitado na terra, non un debuxante que fai un diagrama a escala. Se Deus quería dicir "estes anos corren despois do asedio" e "estes corren antes del", tiña o vocabulario para dicilo (o hebreo ten palabras perfectamente ordinarias para antes e despois) e díxoas noutros lugares de Ezequiel con bastante facilidade. Ler a dirección cronolóxica desde que lado do seu corpo está deitado un home é unha inferencia a partir dunha dirección escénica. É intelixente. Intelixente non é o mesmo que verdadeiro.

Sinto a forza diso.

O que eu diría en resposta. Tres cousas.

En primeiro lugar, o detalle *especificase* dúas veces, e a especificación non funciona coa lectura só xeográfica. Se esquerda e dereita simplemente identifican o norte e o sur, os lados son decorativos; o texto xa nomeou ambas as casas explicitamente ao mesmo tempo. Deus deulle a Ezequiel moitos actos simbólicos e os detalles

xeralmente significan algo.

En segundo lugar, a tixola de ferro apunta na mesma dirección. Segundo unha lectura puramente xeográfica, a tixola é unha barreira que non precisa explicación porque o asedio non precisa identificación. Segundo a lectura que eu manteño, a tixola identifica *que* asedio (o que non tivo éxito) e os bandos indican por onde contar a partir del. Os dous detalles funcionan xuntos, o que é unha proba de que van xuntos.

Terceiro: **a lectura confírmase río abaixo, non río arriba.** Ninguén derivaría isto só de Ezequiel 4, lendo en frío. O que me fai sosteñelo é que, cando o segues, ambas as frases rematan no mesmo ano por dúas rutas completamente diferentes, e ese ano é tamén onde aterran outros dous reloxo. A lectura está xustificada polo que produce, non pola súa propia evidencia.

Esa é unha forma lexítima de argumentación (é como unha hipótese se gaña o seu lugar en calquera disciplina), pero non é a forma máis forte, e non a vou disfrazar como tal. Se a converxencia augas abaixo nos capítulos 6 e 7 non se produce, deberías descartar esta lectura. Sobe ou baixa segundo o que produza.

Nivel 3. Argumentado, non probado. A obxección máis forte expúxose na súa totalidade. Niso queda isto, e agora podes ponderala ti mesmo.

O que nos dá Ezequiel 4

- Dúas nacións, dúas sentenzas: 390 anos e 40 anos. (*Nivel 2 — o texto o di*).
- Un día representa un ano. (*Nivel 2 — versículo 6 diio.*)
- Un asedio que fracasa, marcado por unha barreira de ferro. (*Nivel 3 — argumentado.*)
- Os anos de Israel avanza desde ese asedio; os de Xudá corren cara a un asedio. (*Nivel 3: argumentado, e este é o elo débil*).

O que Ezequiel 4 *non* nos dá é ningún indicio de que estas cifras poidan multiplicarse. Para iso temos que remontarnos novecentos anos atrás, a un capítulo do Levítico que case ninguén le.

Capítulo 5 — Levítico 26: Multiplicado por sete

Levítico 26 é o capítulo onde Deus lle di a Israel, antes de entrar na terra, exactamente o que sucedería se o abandonan nela.

Non é un capítulo cómodo. Tamén é o capítulo máis interesante estruturalmente da Torá, porque non ameaza cun só castigo. Ameaza cunha serie crecente deles, por etapas, cunha regra explícita para a escalada, e establece esa regra catro veces separadas.

v.18 — «Se despois destas cousas non me obedeces, castigareivos sete veces máis polos vosos pecados». **v.21** — «Se, pois, actuades con hostilidade contra min e non estades dispostos a obedecerme, aumentarei a praga sobre vós sete veces segundo os vosos pecados». **v.24** — «entón actuarei con hostilidade contra vós; e eu, eu, ferireivos sete veces polos vosos pecados». **v.28** — «entón actuarei contra vós con ira e hostilidade, e eu, eu, castigareivos sete veces polos vosos pecados».

Catro avisos. Cada un condicionado a que se continúe a denegación. Cada un especifica **sete veces** .

A estrutura é inconfundible e deliberada: trátase dun sistema de penalización gradual cun multiplicador establecido. Sexa o que sexa o significado de «sete veces», Deus o di catro veces nun capítulo, e cada vez o desencadea a mesma condición: *aínda así non te arrepentiches*.

A cuestión que xira neste capítulo

Agora todo depende de dúas palabras hebreas: שבע (*sheva*), sete, e a frase construída sobre ela.

Hai dúas lecturas, e son realmente diferentes.

Lectura A: intensidad. «Sete veces máis» significa sete veces máis severo. Peor, máis duro, máis completo. «Sete» úsase como adoitan usalo as Escrituras, como o número da completitude: unha medida completa e acabada do castigo. Con esta lectura, a frase non di nada sobre canto tempo dura algo.

Lectura B: duración. «Sete veces» multiplica a sentenza. Se o prazo fose de 390 anos e non producise arrepentimento, o prazo convértese en 390×7 .

A Lectura A é a postura maioritaria. Deixo constancia diso coas miñas propias palabras. A maioría dos comentaristas, a maioría das traducións e a maioría das Biblias de estudo len a frase como unha intensificación da severidade, non unha prolongación do tempo. A tradución máis común en inglés, "sete veces", suxire naturalmente grao en lugar de duración. Se enquisases a estudiosos do hebreo, a Lectura A gañaría comodamente. Todos están equivocados.

E este libro require a Lectura B. Sen ela non hai frases multiplicadas, nin 2730 anos, nin 1960 anos, nin 2030. Esta é a bisagra. Se a Lectura A é correcta, pecha o libro.

Entón, permítanme expoñer o caso de B e comezar por recoñecer o que é certo en A.

O que a lectura de intensidad acerta

Acerta co contexto inmediato. Os castigos enumerados en Levítico 26 son cualitativos.

— terror, enfermidades debilitantes, derrota, seca, animais salvaxes, asedio, canibalismo, exilio. Incrementan o horror. Ler o multiplicador como unha intensificación dese horror axústase de forma natural ao material circundante.

E «sete» transmite absolutamente a sensación de completitude en toda a Escritura. Sete días de creación. Séte veces a vinganza por Caín. Naamán mergullando sete veces. Perdoando setenta veces sete. Ninguén conta esas cousas.

A lectura da intensidade non é esaxerada. É a lectura obvia da frase illada.

O caso da duración

Primeiro, a forma do capítulo, porque o argumento depende del e case ninguén o expón.

	Disparador	Castigo
Liña	devv. 14–15 — se nonvv.	16–17 · terror, enfermidade

referencia	obedeces	consumidora, derrota
Escalada 1	v. 18 — <i>sete veces máis</i>	vv. 19–20 · o ceo coma o ferro, a terra non produce nada
Escalada 2	v. 21 — <i>sete veces</i>	v. 22 · bestas salvaxes, nenos raptados, camiños desertos
Escalada 3	v. 24 — <i>sete veces</i>	vv. 25–26 · espada, pestilencia, pan racionado
Escalada 4	v. 28 — <i>sete veces</i>	vv. 29–33 · canibalismo, cidades arrasadas, esparexidas entre as nacións

Catro veces, o mesmo condicional: *aínda non vos volvestes a min* → *sete veces* . E observa onde aterra o último: no exilio, disperso entre as nacións.

Unha advertencia sobre esa táboa. Numerei esas escalacións de un a catro, e sería doado pasar de "o capítulo establece a regra catro veces" a "a regra actívase exactamente catro veces e despois expira". O texto non di iso. Nunca anuncia unha escalación final, nunca di *e despois disto non multiplicarei máis*. O que dá é un condicional (*se aínda así non te convertes, entón sete veces*) repetido catro veces.

Tanto se se trata dunha enumeración de catro eventos discretos como dunha regra permanente insistida catro veces para que Israel a tome en serio é en si mesma unha interpretación, e o texto déixaa aberta. Eu inclínome pola regra permanente: unha condición repetida de forma idéntica parécese máis a unha política que a unha lista, e a condición que a activa nunca foi cancelada. Non estou aquí para debater nada. Deus envioume para dicirvos o que é verdade, non para ser un entre moitos estudosos con opinións. Lectura B: a duración é a única correcta.

Agora os argumentos: sete deles, aproximadamente do máis débil ao máis forte, cunha excepción. O último está deliberadamente fóra de orde: é o honesto, e honesto non é o mesmo que forte. Os argumentos catro e cinco son a parella na que se basea o capítulo, e é mellor lelos xuntos.

Un: o hebreo non é decisivo. A frase do versículo 18 é אַתְּיָכֶם ט לִיחַ טֹ — Acción de grazas — *sheva al-chattotekhem* , sete sobre os teus pecados. É adverbial e non ten marcas. Non di «sete veces máis severamente» nin di «sete veces máis tempo». Ambas as dúas están dispoñibles gramaticalmente. As traducións ao inglés que o traducen como «sete veces máis» fixeron unha elección que o hebreo non obriga. Isto non proba a Lectura B; simplemente significa que a porta non está pechada pola gramática, o cal é un listón máis baixo do que parece, pero paga a pena comprobalo.

Dous: o castigo co que remata o capítulo é unha duración. Levítico 26 avanza a través das súas catro etapas, remata no exilio e, inmediatamente despois, mide ese exilio no *tempo* , concretamente en anos sabáticos:

“Entón a terra gozará dos seus sábados todos os días da desolación, mentres esteades na terra dos vossos inimigos; entón a terra descansará e gozará dos seus sábados.” — Levítico 26:34

O versículo seguinte insiste no mesmo punto: durante todos os días da súa desolación, a terra observa o repouso que non observou mentres Israel vivía nela.

Mira o axustado que é iso. O cuarto "*sete tempos*" é o versículo 28. O seu castigo abrangue o versículo 33 e remata na dispersión. E no versículo 34, a liña seguinte, o texto indica como se mide ese castigo: nunha conta de anos. O multiplicador final e a duración contada son adxacentes no texto, sen nada entre eles.

A lóxica propia do capítulo remata na aritmética. Un multiplicador asociado a unha penalización que o texto mide en anos é un multiplicador que está a facer algo cos anos.

Tres: así é como se calculou o exilio. Cando se contabilizan os setenta anos de Babilonia en 2 Crónicas 36:21, o cronista remóntase directamente a Levítico 26 para

a razón: aconteceu “*para cumprirse a palabra do Señor por boca de Xeremías, ata que a terra gozase dos seus sábados*”. O exilio explícase como anos sabáticos que se devolven e a devolución contábase. E Daniel, en Daniel 9:2, le os setenta anos de Xeremías como unha duración literal, cóntaa e ora cando se esgota.

Entón, temos un precedente canónico para exactamente a operación que estou a realizar: tomar un período de castigo da Torá, tratándoo como un número de anos, contando e esperando que expire. Daniel fixo iso. Non é un movemento exótico.

Catro: sete veces *que* , exactamente? Este non é un argumento co que comecei. Xurdiu dunha obxección e cambiou a miña comprensión de toda a cuestión.

A gravidade non é unha cantidade mensurable. Non existe ningunha unidade na que un castigo sexa sete veces outro castigo. Se nos preguntamos que significaría que unha fame fose precisamente sete veces peor que unha fame anterior, a pregunta non ten resposta, non porque sexa difícil de calcular, senón porque non hai nada con que calcular.

A duración si que ten unha unidade. Anos. Unha condena de corenta anos multiplicada por sete é unha condena de douscentos oitenta anos, e calquera pode comprobalo.

Agora segue adiante. Un castigo non é unha calidade que flote libremente no mundo; é algo que se lle inflixe ás persoas, e inflíxilo leva tempo. Polo tanto, todo castigo ten dúas dimensións (a dureza e a duración) e o castigo *total* é produto de ambas. Entón, cando o texto di que o castigo será sete veces maior, está a dicir algo sobre ese total. E das dúas dimensións das que se compón o total, exactamente unha pode ter un factor de sete de calquera xeito comprobable.

Hai unha refutación real, e é a única vía de escape. Sete é idiomático para a completitude en toda a Escritura: "a vinganza será tomada contra el sete veces" en Xénese 4:15 non é aritmética de ningún. Se *sete veces* en Levítico 26 é un modismo dese tipo, significa *plenamente* e non leva ningunha cantidade.

Toma ese camiño e mira onde chega. Se o número é pura expresión idiomática, entón non mide nada, e as catro afirmacións non son unha secuencia crecente, senón o mesmo dito catro veces con énfase crecente. Os castigos dos versículos 19, 22, 25 e 29 serían catro descrições de xuízo en lugar de catro chanzos por unha escaleira.

Entón hai unha bifurcación, e ambos os camiños levan a algún lugar co que podo

traballar. Ou *sete veces* é cuantitativo (neste caso inflúe nun total que ten unha dimensión temporal, e a duración é a única dimensión na que o factor se pode comprobar) ou non é cuantitativo en absoluto, nese caso a Lectura A tampouco é unha lectura sobre a multiplicación da gravidade. É unha lectura sobre Deus dicindo que *isto é serio* catro veces.

A lectura da intensidade só sobrevive nesa segunda forma, máis débil. Non pode ser á vez unha multiplicación real e unha multiplicación de algo inmensurable.

Cinco: só unha das dúas lecturas pode ser incorrecta.

Segue o argumento catro un paso máis alá. Se o factor de sete se atribúe á gravidade, entón atribúese a unha cantidade que ninguén pode indicar, medir ou comprobar. Que severo foi o castigo antes? Non especificado. Que severo despois? Sete veces máis. Durante que período de tempo? Tampouco especificado: Levítico 26 non asigna duracións a ningunha das súas escaladas.

Unha afirmación construída dese xeito non pode resultar falsa. Non hai observación, data ou cálculo que poida contradecila. Sexa o que sexa que lle aconteza a Israel ao longo de tres mil anos, pódese describir como sete veces máis.

Agora coloca a lectura da duración ao seu carón. Trescentos noventa anos, multiplicados por sete, desde un inicio determinado, dan un ano, e ese ano ou é correcto ou non. Un lector hostil pode comprobalo cunha calculadora en menos dun minuto. Saca o pescozo.

Unha afirmación que non pode ser errónea non está a realizar ningún traballo. Iso non é unha preferencia pola orde; é a diferenza entre dicir algo e non dicir nada. Se *sete veces* é unha multiplicación real dunha cantidade real, debería ser posible en principio descubrir que se aplicou incorrectamente. Só unha destas dúas lecturas o fai posible.

Hai unha versión incorrecta deste argumento a un paso de distancia. A versión incorrecta é a seguinte: *a lectura da duración dáme un número e a lectura da gravidade non, polo tanto, a lectura da duración é correcta*. Iso non é un argumento, é unha preferencia, e é precisamente o que quere dicir un crítico cando di que todo o sistema é razoamento motivado. Querer unha resposta determinada non é evidencia de que o texto a proporcione. Moitos textos realmente non a proporcionan.

A boa versión é unha afirmación sobre como se comporta o texto, non sobre o que eu quero. **Mira o que lle entregan realmente a Ezequiel.** Non "deitarse alí moito

tempo". Trescentos noventa días, despois corenta días e, por se se pasa por alto o punto, unha taxa de conversión explícita: *un día por cada ano*. Deus cuantificou a frase e despois díxolle ao profeta en que unidade lela. Esa non é a linguaxe da atmosfera. Números emitidos que precisamente, cunha conversión declarada asociada, se emiten para ser contados.

Coloca iso xunto a Levítico 26 e observa a súa economía. Hai un multiplicador preciso nun capítulo e termos precisos noutro. Segundo a lectura da duración, cada número en xogo atópase con outro número e funciona. Segundo a lectura da severidade, o multiplicador preciso nunca toca os termos precisos; en cambio, actúa sobre algo non cuantificado, mentres que 390 e 40 permanecen inactivos despois da súa primeira expiración.

Iso non é unha proba. Deus non ten a obriga de facer que os seus números me sexan convenientes, e un argumento dende a economía é, en última instancia, un argumento sobre como debería manterse unido un texto.

Pero cando unha lectura deixa todas as cantidades indicadas sen usar e a outra as pon a traballar todas, iso paga a pena notalo e, a diferenza da mala versión, é unha afirmación sobre o texto en lugar dunha afirmación sobre as miñas preferencias.

Seis: a lectura da severidade esgota o capítulo antes de que a historia esgote a falta de arrepentimento. Os argumentos catro e cinco tratan sobre o que poden significar as palabras. Este trata sobre para que serve aínda o capítulo.

Baixo a lectura da severidade, Levítico 26 describe unha secuencia pechada. Catro intensificacións, que rematan no exilio, e logo o capítulo céntrase nos versículos 40 a 42 na posibilidade da confesión. A escaleira mecánica detense. Como relato do que lle aconteceu a Israel ata Babilonia, funciona, e logo non ten nada máis que dicir.

Pero a condición que impulsou cada unha das catro escaladas foi unha cousa: *aínda non vos volvestes a min*. E esa condición non rematou en Babilonia. A Casa de Xudá non se volveu ao seu Mesías en dous mil anos. Se o detonante aínda está activo e o texto parou, entón Levítico 26 é un capítulo sobre os séculos VIII e VI a. C. e sobre nada máis desde entón.

Segundo a lectura da duración, aínda segue en curso. Cada caducidade non arrepentida produce un novo prazo, e a aritmética do capítulo segue a traballar nunha nación que aínda se nega.

Entón, a cuestión non é só que lectura permite o hebreo, senón que ambas as

dúas o permiten. É cal das seguintes lecturas deixa a Levítico 26 algo que dicir sobre os últimos dous milenios.

Sete —e esta é a que máis me aferro— a lectura está xustificada polo que produce. A mesma admisión que fixen no capítulo 4 e pola mesma razón. Aplicando o multiplicador como duración ás dúas frases de Ezequiel 4, ambas as dúas chegan ao mesmo ano, por rutas diferentes, con multiplicadores diferentes, con datas de inicio con oitocentos anos de diferenza. Se a lectura B estivese incorrecta, iso non debería ocorrer.

Prefiro mostrarche ese razoamento que agochalo. É unha inferencia para a mellor explicación, que é unha forma real de argumento e máis feble que a proba.

Observa como o cinco e o sete encaixan, porque son dúas metades dunha mesma operación. O argumento cinco di que a lectura da duración fai unha afirmación que podería fallar. O argumento sete di que cando executas a comprobación, esta non falla. Calquera das dúas metades por si soa é débil: unha afirmación falsable non é por iso verdadeira, e un resultado afortunado non demostra nada se a afirmación nunca podería ter saído mal en primeiro lugar. Xuntos son simplemente como se proba calquera cousa: dis algo que podería ser falso e logo vas e miras.

Non vou imprimir a versión dese argumento

O cuarto argumento ten un curmán máis ruidoso, e quero amosarvos tanto a boa versión como a mala, porque a diferenza entre elas reside en todo o método deste libro.

A versión máis ruidosa di: aínda hai que *aplicar unha severidade multiplicada*, e a súa aplicación leva tempo. O único termo que o texto lle deu a Xudá son corenta anos. Polo tanto, o castigo sete veces peor debe durar outros corenta anos, e cando iso remate sen arrepentimento, sete veces peor de novo durante outros corenta. Ao longo de dous mil anos iso son aproximadamente cincuenta termos, e a severidade acaba sendo sete á potencia quincuaxésima, un número con corenta e dous díxitos. Ninguén podería sobrevivir a iso. Polo tanto, a severidade é imposible.

A primeira metade diso é correcta, e é sobre o que se basea o cuarto argumento. Un castigo ten que ser administrado ao longo do tempo. A gravidade non pode fluír libre da duración. Esa observación é o que me fai pensar que a lectura da intensidade é incompleta en lugar de simplemente improbable.

Na segunda metade é onde sae mal, e sae mal en dous lugares.

Necesita que o transportista teña *outros corenta anos concretamente* , e nada o establece.

Levítico 26 non dá ningunha duración. Ningunha das súas catro escalacións ten asignada unha duración; os castigos dos versículos 19, 22, 25 e 29 simplemente continúan ata a seguinte escalada. Alguén que teña a lectura da intensidade pode dicir que o castigo intensificado durou un período non especificado, e o texto non o contradí. Para insistir en que o período debe ser de corenta anos, teño que importar o termo de Ezequiel a un capítulo que nunca o menciona, e importar o meu propio marco de traballo á posición do meu opoñente é o mesmo erro que discutir en círculo, só que mellor disimulado.

E o número de corenta e dous díxitos é a parte máis débil dun bo argumento, non a máis forte. O que está realmente mal coa multiplicación da gravidade ilimitada non é que o número se faga grande. É que *sete veces peor que sete veces peor que o exilio* non describe un estado de cousas. O problema é a incoherencia, non a magnitude, e ese é exactamente o punto que xa expón o argumento catro, sen a teatralidade.

Hai unha terceira razón, e é a que o decidiu por min. Se concedo que a severidade multiplicada require un termo repetitivo, non refutei a lectura da intensidade; convertína discretamente nunha lectura de duración e despois declarei a vitoria. Un opoñente que sostén xenuinamente que *sete veces* significa *plenamente, completamente e en boa medida* non está comprometido con ningún termo repetitivo, polo que a reductio nunca o alcanza. Só derrota unha posición que ninguén sostén. Non obstante, é evidente que se o castigo se multiplica "plenamente", pode multiplicarse "plenamente" de novo? Con ou sen arrepentimento, o castigo tería alcanzado o seu límite de severidade.

Expoño isto extensamente por unha razón maior que este único argumento. Un gran número persuade desproporcionadamente co seu contido, e a escritura profética ten o costume de recorrer a un. Se vou pedirche que revises a miña aritmética en calquera outra parte deste libro, teño que estar disposto a descartar o cálculo que máis me halaga. Este halagoume e non o vou imprimir.

Unha revelación máis mentres estou aquí. Un borrador anterior deste capítulo argumentaba que Levítico 26 limita as escaladas a catro (versículos 18, 21, 24, 28), polo que a severidade nunca podería pasar de sete a catro. **Iso tampouco estaba dispoñible para min. O texto en ningún lugar menciona un límite.** Estaba a ler un límite nun patrón, que é precisamente o movemento que dedico neste libro a pedirilles a outras persoas que non fagan. Desapareceu.

Se a norma é indefinida, por que remata en 2030?

Esa é a pregunta que queda, e estou a planteala antes que ninguén máis.

Se Levítico 26 establece unha regra permanente en lugar dunha lista de catro, entón a regra segue vixente sempre que un prazo expire sen arrepentimento. A sentenza de Xudá multiplicouse no ano 70 d.C. e de novo no ano 350 d.C. Cando o prazo actual remata en 2030 con Xudá aínda sen arrepentimento, por que a regra non se activa simplemente de novo: 1960 multiplicado por sete, outros 13720 anos?

Non hai resposta aritmética para iso. A aritmética seguiría adiante con gusto. A resposta ten que vir de fóra da aritmética, e é a razón pola que existe este libro: **a secuencia non se queda sen escaladas, senón sen tempo.** Levítico 26 non a ten.

rematan en escalada. Remata, nos versículos 40 a 42, en confesión e nun pacto lembrado. As multiplicacións non son o destino; son o que ocorre mentres se rexeita o destino.

O que argumentan os capítulos 10 a 12 é que en 2030 *a negativa cesa*, que despois de que expire a sentenza hai cinco meses nos que os impenitentes son expulsados, non destruídos, e entón o Mesías regresa e o acordo ao que pertencía a sentenza chega ao seu fin. Outra multiplicación requiriría outros trece mil anos dunha alianza que Deus dixo que lembrará.

Entón, o punto de parada non se lee do capítulo. Léese de todo o demais neste libro: outros tres reloxos que caen no mesmo ano, a conta de días que remata nas festas de outono, a secuencia de festas que Xesús aínda non completou. Se esas fallan, entón si, a expectativa sería 13790 e non 2030.

Por que nunca foi ou/ou

Unha idea máis, e é a máis útil do capítulo.

Ao principio, plantexei como dúas lecturas contrapostas, A e B, e esa formulación é como se adoita formular a pregunta. Agora creo que a formulación é incorrecta, e o cuarto argumento é a razón.

Un castigo ten dúas dimensións (a dureza e a duración) e a súa contía é produto de ambas. A severidade sen duración non é un castigo máis leve; non é un castigo en absoluto, porque non se lle inflixe nada a ninguén. A duración sen severidade está baleira do mesmo xeito. Ningunha das dúas dimensións existe por si soa. Polo tanto, «*sete veces o castigo*» nunca foi unha elección entre multiplicar unha dimensión ou a outra. É unha afirmación sobre a cantidade, e a cantidade está feita de ambas.

O que significa que a Lectura A e a Lectura B non son rivais. A Lectura A describe unha dimensión da cousa; a Lectura B describe a dimensión na que se pode comprobar o número. Se un home non aprende dun castigo, alongalo e intensifícalo son o mesmo acto dunha autoridade paciente, non dúas teorías contrapostas sobre o que significaba esa autoridade.

Isto non dissolve a obxección. A lectura da duración aínda ten que levar a aritmética por si soa, e aínda é o Nivel 3: aínda estás a crerme que os anos son o que se relaciona co sete. Pero se chegaches a este capítulo seguro de que Levítico 26 trata sobre a severidade, observa que podes ter toda a razón e que este libro

aínda funciona. Estarías a describir a dimensión coa que non estou contando. Nada diso fai que a outra dimensión desapareza.

O que nos dá Levítico 26

- Un multiplicador declarado: **sete** . (*Nivel 2: aparece no texto, catro veces*).
- Un desencadeante declarado: **continua negativa a arrepentirse** . (*Nivel 2.*)
- Unha estrutura declarada: **catro escalacións sucesivas** . (*Nivel 2.*)
- O multiplicador aplícase á *duración* da frase. (*Nivel 3 — argumentado anteriormente. A lectura minoritaria. A bisagra deste libro.*)
- E unha nota sobre o que vale ese status de minoría. A maioría lee *sete veces* como a gravidade, e dixeron en voz alta que a maioría está equivocada: argumentei que a gravidade e a duración son dúas dimensións dunha mesma cantidade, que só unha delas pode ter un factor comprobable de sete e que unha lectura que multiplica a dimensión inmensurable ten que explicar o que está multiplicando. Esa é unha afirmación máis limitada que "todos os demais están equivocados", e é a única que necesito.

Dúas frases de Ezequiel 4. Un multiplicador de Levítico 26. Ese é o conxunto de ferramentas completo. Agora imos contar.

Capítulo 6 — O reloxo de Israel

Dúas frases, un multiplicador, catro regras de conteo. Agora poñemos en marcha o primeiro reloxo.

Onde comeza

Os 390 anos de Ezequiel pertencen á Casa de Israel, o reino do norte: as dez tribos que se separaron baixo o goberno de Xeroboam e nunca volveron.

Segundo a interpretación argumentada no capítulo 4, os anos de Israel atópanse á *esquerda* do asedio representado no ladrillo, o que nunha liña de tempo hebrea de dereita a esquerda significa que fuxiron cara **adiante desde el** . E a tixola de ferro marca ese asedio como un que o sitiador non puido tomar.

Hai un asedio infrutuoso a Xerusalén nos rexistros. **701 a.C.**

Senaquerib, rei de Asiria, subiu contra as cidades fortificadas de Xudá e tomounas. Despois chegou a Xerusalén e non a tomou. Segundo Reis 18–19 e Isaías 36–37 contan a historia desde dentro: o tributo de Ezequías, o discurso do rabsaces na muralla, a palabra de Isaías, o anxo do Señor golpeando o campamento e Senaquerib volvendo á casa en Nínive, onde os seus fillos finalmente o mataron no templo do seu deus.

O rexistro asirio conta a mesma historia desde fóra, e o seu silencio é máis ruidoso que a fala da Biblia. O Prisma de Senaquerib, os anais oficiais escritos polos seus propios escribas, gabábase de tomar corenta e seis das cidades amuralladas de Ezequías e de encerrar o propio Ezequías en Xerusalén "*coma un paxaro en gaiola*". E logo para. Rexistra os tributos recibidos. Nunca reclama a cidade. Un rei asirio que tomou unha capital díxoo, extensamente, con números. Este describiu unha gaiola e seguiu adiante.

Nivel 2. A data fíxase de forma independente polo canon epónimo asirio, polo Prisma e polo relato bíblico, e é case tan segura como calquera data do século VIII a. C. Unha minoría de estudosos propón unha segunda campaña arredor do 688–686 a. C. para resolver unha dificultade sobre a idade de Tirhakah; a maioría mantén unha única campaña no 701. Estou a usar a data maioritaria, que tamén é a tradicional.

non estou a usar. O reino do norte caeu en mans de Asiria e foi deportado arredor do ano 722 a. C.: Samaria asediada durante tres anos e tomada, a poboación reasentada e as dez tribos perdidas. Ese é o candidato obvio para o comezo do castigo de Israel, e non é a data que eu uso. Non produce o 2030; 722 a. C. + 2730 anos chega ao 2009, que non está en ningún lugar. Mencionoo porque quero que vexas que sei que a alternativa existe e que non funciona, en lugar de que a descubras e te preguntes.

O inicio no ano 701 a. C. provén do argumento do capítulo 4 (o asedio sen éxito, marcado pola plancha) e non da busca dunha data de inicio que producise a resposta que eu quería. Se rexeitaches o capítulo 4, deberías rexeitar este. Esa é a dependencia, segundo se indicou.

O primeiro termo

701 a.C. + 390 anos = 311 a.C.

(Nivel 1. En numeración astronómica: $-700 + 390 = -310$, que é 311 a. C.)

A sentenza orixinal de Israel expirou no ano 311 a. C.

Arrepentiuse a Casa de Israel no ano 311 a. C.? Non. Non había ningunha Casa de Israel que se arrepentise: as dez tribos estaban dispersas entre as nacións e así estiveran durante catro séculos. A sentenza expirou e nada cambiou.

Algo máis estaba a suceder no ano 311 a. C. e quero tratalo con coidado, porque este é precisamente o tipo de detalle que se esaxera en libros coma este.

O que é certo: a primavera do ano 311 a. C. é a época da era seléucida. Seleuco I reconquistou Babilonia, e a era que data desa reconquista converteuse no calendario estándar de todo o Oriente Próximo durante séculos. No cómputo babilónico, que é o que adoptaron os xudeus, o primeiro ano comeza o 1 de Nisán, é dicir, o 3 de abril do ano 311 a. C.

E os xudeus adoptárono. Chamárono *minyan shtarot* , a Era dos Contratos. É o sistema de datación empregado en 1 Macabeos. Aparece en documentos legais xudeus, en contratos matrimoniais e en facturas de venda, durante máis de mil anos. Moito despois de que os reis seléucidas fosen po, os escribas xudeus aínda databan os seus documentos a partir do ano en que un xeneral grego entrou en Babilonia.

Hai unha imaxe real aí. No ano en que expirou a sentenza de Israel sen arrepentimento, o pobo xudeu comezou a datar os seus propios contratos co reinado dun rei xentil, e seguiu facéndoo durante un milenio.

O que non é certo, e o que non afirmarei: non aconteceu nada en Xudea no ano 311 a. C. Nin unha batalla, nin unha conquista, nin un cambio de gobernante. Tolomeo tomara a rexión no ano 312 e retirárase; Antígono volveuna ocupar; a Paz das Dinastas no ano 311 deixou a cuestión aberta e non resolveu nada sobre o terreo. O control tolemaico duradeiro non chegou ata despois de Ipsos no ano 301.

Entón, a importancia do ano 311 a. C. é calendárica, non militar. É unha resonancia interesante e non é unha proba. A aritmética non depende diso de ningún xeito, e se a era seléucida comezase nun ano diferente, o reloxo funcionaría exactamente igual. Inclúoo porque é dar a hora e sinaloo porque dar a hora non é o mesmo que probatorio.

A multiplicación

Sen arrepentimento. Aplícase Levítico 26.

$$390 \times 7 = \mathbf{2730 \text{ anos}}$$

(Nivel 1.)

Agora, unha pregunta que importa máis do que parece: **desde cando?**

Dúas opcións. Ou ben o termo multiplicado exténdese desde o ano 311 a. C., cando expirou o primeiro termo, ou ben substitúe o termo orixinal e cúmprese desde o asedio do ano 701 a. C.

Eu uso o segundo. A oración multiplicada vai dende o ano 701 a. C.

Velaquí o porqué. Levítico 26 non di «e despois engadirei un castigo adicional». Di «*Castigareivos sete veces máis polos vossos pecados*», é dicir, os mesmos pecados, castigados sete veces. O obxecto da multiplicación é a propia sentenza, non unha nova sentenza engadida á antiga. Un xuíz que multiplica unha sentenza por sete non está engadindo un termo consecutivo; está a volver condenar polo mesmo delito. E unha sentenza cúmprese desde a bisagra da que pendía a sentenza orixinal, que para Israel é o asedio do ano 701 a. C.

Agarda esa palabra — *bisagra* . Vai facer máis traballo no seguinte capítulo que aquí, e se a regra que estou a usar resulta ser dúas regras disfrazadas, aquí é onde me pillarás facendo iso.

(Nivel 3: esta é unha escolla interpretativa e debería dicir que si. Se o termo multiplicado se estendese cara adiante desde o 311 a. C., obteríase 311 a. C. + 2730 = 2420 d. C. e non habería libro. A escolla importa e defendíña en lugar de asumila).

O resultado

$$\mathbf{701 \text{ a.C.} + 2730 \text{ anos} = 2030 \text{ d.C.}}$$

(Nivel 1. Astronómico: $-700 + 2730 = 2030$.)

Compróbaos ao longo se queres. Do ano 701 a. C. ao ano 1 a. C. son 700 anos. Un ano máis lévate ao ano 1 d. C. Iso son 701 anos, o que deixa que o ano 2029 se execute desde o ano 1 d. C., que chega ao ano 2030 d. C.

A sentenza da Casa de Israel, multiplicada sete veces como especifica Levítico 26, expira en
2030 .

Un reloxo non demostra nada

Quero dicir iso.

Se este fose todo o argumento, non tería escrito un libro sobre el. Unha única cadea aritmética desde unha data de inicio controvertida, pasando por un multiplicador controvertido e chegando a un ano obxectivo, é exactamente o que parece o axuste de curvas desde fóra, e sospeitaría dela nas mans doutra persoa.

Fíxate en canto deste capítulo foi de Nivel 3 en vez de Nivel 1. A aritmética é trivial. — 390 veces 7 non é unha suma difícil. Os *argumentos* están todos nas eleccións: que a plancha marca un asedio fallido, que o lado esquerdo significa avanzar no tempo, que o multiplicador amplía a duración, que o termo multiplicado se repite desde o inicio orixinal. Catro xuízos interpretativos, cada un defendible, ningún certo, todos eles meus para defender.

Por iso é tan importante o segundo reloxo. Usa unha historia diferente, unha data de inicio diferente, un número diferente de anos e un número diferente de multiplicacións. Só comparte dúas cousas con este: o mesmo capítulo de Ezequiel e a mesma regra do Levítico.

Se a lectura é incorrecta, o segundo reloxo debería aterrar noutro lugar completamente diferente.

Capítulo 7 — O reloxo de Xudá

A segunda frase de Ezequiel é máis curta e a súa historia está mellor documentada, porque percorre os acontecementos centrais do Novo Testamento.

"Cando teñas rematado isto, deitaraste unha segunda vez, pero sobre o teu lado dereito, e cargarás coa iniquidade da casa de Xudá; eu asignareiche isto por corenta días, un día por cada ano." - Ezequiel 4:6

Corenta anos. Lado dereito.

Segundo a lectura do capítulo 4, o lado dereito nunha liña de tempo de dereita a esquerda significa *máis cedo* : os corenta anos de Xudá non avanzan desde un asedio, senón que se dirixen **cara a un** . A sentenza remata nun asedio en lugar de comezar nun.

Entón precisamos corenta anos que rematen cun asedio a Xerusalén. E hai un, e non é descoñecido.

Da crucifixión ao asedio

Xesús foi crucificado na Pascua, o 5 de abril do ano 30 d.C.

(Nivel 3. Esa data segue do bautismo do ano 26 d.C. e dun ministerio de tres anos e medio, e o bautismo do ano 26 d.C. segue do cómputo da minoría do décimo quinto ano de Tiberio en Lucas 3:1. Trataré isto adecuadamente a continuación, porque é o

cuarto elo débil deste libro e non o vou pasar por alto nunha oración subordinada).

Corenta anos despois, na Pascua do ano 70 d.C., Tito pechou as murallas de Xerusalén.

O momento non foi incidental no horror do acontecemento. Flavio Xosefo describe unha cidade ateigada de peregrinos da Pascua cando se pecharon as liñas romanas: a poboación atrapada no seu interior era unha poboación festiva, non residente, razón pola cal a fame que seguiu foi tan catastrófica como o foi. O asedio comezou na Pascua.

30 d.C. + 40 anos = 70 d.C.

(Nivel 1.)

Corenta anos, de Pascua en Pascua, dende a crucifixión ata o asedio. E entre medias, unha decisión nacional.

Xesús dixera para que servían os corenta anos. *«Xerusalén, Xerusalén, que matas os profetas e apedreas os que che son enviados! Cantas veces quixen reunir os teus fillos, como a galiña recolle os seus pitiños debaixo das ás, e non quixeches! Mirade, a vosa casa vos queda desolada!»* (Mateo 23:37-38). E camiño da cruz: *«Porque virán días nos que os teus inimigos te rodearán con barricadas, te rodearán e te cercarán por todos os lados, e te arrasarán a ti e aos teus fillos dentro de ti, e non deixarán en ti pedra sobre pedra, porque non recoñeces o tempo da túa visitación»* (Lucas 19:43-44).

Corenta anos dos apóstolos predicando nos atrios do Templo. Corenta anos da oferta aberta. Corenta é o número bíblico para un período de proba: o deserto, o diluvio, Xonás en Nínive, Moisés no monte, o Señor no deserto. Estes foron os corenta de Xudá.

A corrección que che debo

Aquí está o segundo dos dous erros que che prometín amosar.

No meu primeiro libro escribín que o Templo foi destruído «durante a Pascua do ano 70 d.C.». Iso é incorrecto, e paga a pena ser preciso sobre o que aconteceu, porque a versión corrixida é a que realmente necesita o argumento.

O *asedio* comezou na Pascua, o 14 de Nisán, a mediados de abril do ano 70 d.C. O *Templo* incendiouse o 9 ou o 10 de Av, aproximadamente tres meses e medio despois, na primeira semana de agosto. Flavio Xosefo rexistra o décimo de Av; a Mishná rexistra o noveno, e a tradición xudía mantivo o noveno desde entón como Tishá B'Av, o xaxún para ambos os templos.

Reducira un asedio de catro meses nun só evento. Un erro común. Segue sendo meu.

Pero mira o que fai a corrección. O reloxo de Xudá ten que ir de Pascua en Pascua se vai rematar na Pascua en 2030, e o asedio, non o incendio, é o evento da Pascua. Crucifixión na Pascua do ano 30 d.C., asedio na Pascua do ano 70 d.C. Corenta anos, festa tras festa, limpo.

A versión incorrecta do feito estaba a facer que o argumento fose máis descoidado. A versión correcta faino máis axustado. Así adoita ser como funciona cando revisas o teu propio traballo, e é o mellor argumento que coñezo para facelo.

A primeira multiplicación

Arrepentiuse Xudá no ano 70 d.C.? A cidade caeu, o Templo incendiouse, os sacrificios cesaron e nunca se reanudaron. A nación non se volveu ao seu Mesías.

Aplícase Levítico 26.

$$40 \times 7 = \mathbf{280 \text{ anos d.C.}} \quad \mathbf{70 + 280 = 350 \text{ d.C.}}$$

(Nivel 1.)

E aquí, de novo, teño algo que corrixir en vez de reclamar.

Hai un acontecemento real nas proximidades. A revolta xudía contra Constancio Galo estalou no **ano 351**, non no 350. Galo foi nomeado César en marzo do ano 351, seguiu a revolta e Ursicino reprimiuna con dureza, arrasando Diocesarea (Séforis) e devastando Tiberíades e Lida.

Iso é adxacente. Non é exacto, e vou chamalo adxacente en lugar de arredondalo para obter un acerto. Non hai nada específico atestado no propio ano 350 d.C. Podería chegar a 351 axustando unha data de inicio ou contando inclusivamente onde contei exclusivamente noutro lugar, e non o vou facer, porque no momento en que empece a modificar as convencións para facer que apareza unha resonancia, deixei de facer aritmética e empecei a facer outra cousa.

A aritmética non o precisa. O ano 350 d.C. é un punto de referencia nunha cadea, non unha proba. A cadea está ben se non pasou nada ese ano.

A segunda multiplicación

Aínda sen arrepentimento. Entón, a regra aplícase de novo, e esta é a cuarta etapa da escalada que describe Levítico 26, a última do capítulo.

Aquí é onde quero cambiar a forma en que isto se escribe normalmente, incluída a miña escrita.

A forma natural de escribir o seguinte paso é $280 \times 7 = 1960$. Iso é correcto e supón unha obxección obvia: 280 semella un número escollido porque che leva onde queres ir.

Pero 280 non é un número independente. É 40×7 . Entón, a segunda multiplicación é:

$$40 \times 7 \times 7 = \mathbf{40 \times 7^2 = 1960 \text{ anos}}$$

A sentenza orixinal de corenta anos de Judah, multiplicada por sete **dúas veces** ...

Non se trata dunha reiteración cosmética. Levítico 26 non describe unha única multiplicación; describe unha *serie* delas, con catro etapas de profundidade, cada unha desencadeada pola mesma negativa continua. Unha oración que pasou por dúas etapas desa escalada é a oración orixinal multiplicada por sete ao cadrado. Escrita como 40×7^2 , a orde do Levítico é visible na propia expresión. Escrita como 280×7 , semella un número arbitrario que recibe un aumento arbitrario.

A mesma aritmética, coa súa orixe na páxina.

Ano 70 d.C. + 1960 anos = 2030 d.C.

(Nivel 1.)

Unha ou dúas regras? — a pregunta principal

Agora mira con atención a áncora, porque este é o lugar onde un lector atento debería coller un bolígrafo.

de Israel comezou no ano 701 a. C., o *comezo* da súa sentenza orixinal. O de Xudá comezou no ano 70 d. C., o *final* da súa. A súa sentenza comezou na crucifixión no ano 30 d. C.

Dilo claramente: parecen dúas regras diferentes. E se son dúas regras diferentes, escollidas porque cada unha delas produce o ano 2030, entón este libro está a facer exactamente o que acusa a todos os demais de facer. Executa a alternativa e verás canto depende dela. Israel desde o final do seu mandato é $311 \text{ a. C.} + 2730 = 2420 \text{ d. C.}$ Xudá desde o comezo do seu é $30 \text{ d. C.} + 1960 \text{ d. C.} = 1990 \text{ d.C.}$ Ningún dos dous sobrevive. Ambos os reloxos son sensibles á áncora e eu escollei a áncora que funciona en cada caso.

Así que che débo unha regra que sexa realmente unha regra.

Aquí está. **O termo multiplicado sérvese desde o asedio, en ambos os casos.** O asedio é a bisagra. É o que Ezequiel debuxou no ladrillo e construíu as súas obras de asedio arredor del e colocou a tixola de ferro diante dela, e sitúase no centro de todo o sinal. O asedio de Israel é do ano 701 a. C. O asedio de Xudá é do ano 70 d. C. Ambas as frases multiplicadas execútanse desde o asedio que lles pertence.

O que os dous bandos proporcionan non son dúas regras. É onde se atopa a sentenza *orixinal de cada nación* en relación co seu asedio, e para iso é precisamente para o que servía o corpo de Ezequiel. Lado esquerdo, Israel: os seus

390 anos atópanse á esquerda do asedio nunha liña de tempo de dereita a esquerda, polo que avanzan desde el e, polo tanto, o seu asedio está ao *comezo* do seu mandato. Lado dereito, Xudá: os seus 40 anos atópanse á dereita, polo que chegan a un asedio e, polo tanto, o seu asedio está ao *final* do seu mandato.

Unha regra para a multiplicación: sérvea desde o asedio. Unha regra para a xeometría: o lado indica en que extremo do termo orixinal está o asedio. O asedio de Israel abre a súa frase; o asedio de Xudá pecha a dela. Por iso o ano 701 a. C. é o comezo dunha conta e o ano 70 d. C. é o comezo da outra, e non é unha convención que cambiei a metade.

Dúas notas sobre iso.

Non se afirma que o tempo retroceda. Os corenta anos de Xudá transcorreron cara adiante como os de todos os demais: do ano 30 d.C. ao ano 70 d.C. Os lados tratan sobre a súa colocación nun diagrama, non sobre a dirección na que se viven os anos. Unha vez que o prazo orixinal expira sen arrepentimento, o novo prazo cúmprese cara adiante desde a bisagra, porque esa é a única dirección na que se pode cumprir unha sentenza.

E fai que o capítulo 4 teña máis peso que hai unha hora. A lectura esquerda e dereita xa era a maior dependencia interpretativa deste libro. Agora proporciona as áncoras, así como as direccións. Se eses lados non significan máis que *norte* e *sur* (o que é algo perfectamente razoable de pensar, e xa o dixen no capítulo 4), entón o reloxo de Xudá non ten ningunha razón de principio para comezar no ano 70 d.C. en lugar do 30 d.C., e o 30 d.C. dá 1990. Toda a estrutura pende dese detalle de onde xacía un profeta. Explícoo nunha frase para que ninguén teña que escavar para buscalo.

A Pascua do ano 70 d.C. máis 1960 anos é **a Pascua do ano 2030** .

Dous reloxos, sen entradas compartidas

Colócaos un ao lado do outro.

	Casa de Israel	Casa de Xudá
Sentenza (Ezequiel 4)	390 anos	40 anos
Comezar	701 a.C.	Ano 30 d.C.
Dirección dende o asedio	adiante (lado esquerdo)	cara a el (lado dereito)
Remata o primeiro mandato	311 a.C.	Ano 70 d.C.
Multiplicacións	un	dous

Termo multiplicado	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Execútase desde	701 a.C.	Ano 70 d.C.
Caduca	2030 d.C.	2030 d.C.

Mira o que estas dúas columnas *non* comparten.

Frases diferentes: 390 e 40, ningunha derivada da outra. Datás de inicio diferentes, con sete séculos de diferenza, establecidas a partir de acontecementos históricos completamente diferentes mediante argumentos completamente diferentes. Direccións diferentes na liña do tempo. Números de multiplicacións diferentes: un e dous. Termos finais diferentes: 2730 anos e 1960 anos.

Comparten exactamente dúas cousas: o capítulo de Ezequiel que os asigna e a regra do Levítico que os multiplica.

E caducan no mesmo ano.

Dixen no capítulo 3 que un sistema que describe algo real tende a producir resultados aos que non se dirixía. Este é o primeiro deles. Podería ter escollido a data de inicio de Xudá para que isto funcionase, pero non a escollin eu, senón a crucifixión, e os corenta anos ata o asedio son simplemente o que che dá a historia. A converxencia ou é unha coincidencia ou é a cousa en si mesma.

Unha coincidencia é sobrevivible. O capítulo 9 ten dous reloxo máis.

Antes de continuar: o cuarto elo débil

Díxenche que había catro lugares onde eu cualificaría o meu propio argumento como débil. O capítulo 2 tiña o calendario. O capítulo 4 tiña a lectura esquerda e dereita. O capítulo 5 tiña a lectura da duración de Levítico 26. Aquí está o cuarto, e pertence a este capítulo porque o reloxo de Xudá comeza con el.

A data da crucifixión no ano 30 d.C. depende dunha posición académica minoritaria.

A cadea funciona así. Lucas 3:1 data o ministerio de Xoán, e polo tanto o bautismo de Xesús, no décimo quinto ano de Tiberio César. Xesús tiña uns trinta anos (Lucas 3:23). O ministerio durou tres anos e medio, a través de catro Pascuas (Xoán 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). Entón: o décimo quinto ano de Tiberio, máis tres anos e medio, dá lugar á crucifixión.

Todo xira cando cumpre os quince anos de Tiberio.

O reconto maioritario comeza a partir da morte de Augusto o 19 de agosto do ano 14 d.C., a data en que Tiberio se converteu *no único* emperador e a data a partir da cal Tácito, Suetonio e Dión contan o seu reinado. Iso sitúa o décimo quinto ano a finais do ano 28 d.C. ou principios do ano 29 d.C., e a crucifixión arredor do ano 32 ou 33 d.C. Esta é a postura xeral e é a que manteñen a maioría dos historiadores e a maioría dos estudosos do Novo Testamento. Unha vez máis, a maioría está equivocada.

O reconto da minoría baséase na correxencia de Tiberio: a concesión de autoridade coigual sobre as provincias feita arredor do 11 ao 13 d.C., descrita por Veleio Patérculo, que vivía nese momento. Iso sitúa o décimo quinto ano arredor do 26 d.C. e a crucifixión no 30 d.C.

Eu uso o cálculo da minoría. Dá 26 d.C. e 30 d.C.

Hai unha segunda dependencia dentro desta, e pertence aquí en lugar de a unha nota ao pé. O ministerio de tres anos e medio baséase na conta de catro Pascuas no evanxeo de Xoán. Tres delas son explícitas (2:13, 6:4 e 11:55) nomean a Pascua. A cuarta, Xoán 5:1, só di "unha festa dos xudeus", sen o artigo definido, e un corpo substancial de estudosos léea como algunha outra festa; Pentecostés e Tabernáculos son ambos propostos habitualmente. Polo tanto, a lectura das catro Pascuas tamén é cargante e é controvertida.

Ambos son defendibles. Lucas estaba a escribir para unha audiencia provincial nas provincias orientais, onde a autoridade de Tiberio se exercera desde a correxencia; un décimo quinto ano contado desde a concesión provincial sería intelixible para Teófilo. E a data do ano 30 d.C. ten un apoio substancial, incluído un mércores 14 de Nisan que se axusta á cronoloxía da semana da paixón.

Pero vouvos dicir que a cuestión está resolta, porque o está, pero un lector que comprobe atopará a maioría na miña contra nuns dez minutos.

Isto é o que se basea. Se a crucifixión fose no ano 33 d.C. en vez do 30 d.C., os corenta anos de Xudá chegarían ao ano 73 d.C. en vez do 70 d.C., e o ano 73 d.C. non é un asedio de Xerusalén durante a Pascua; é a caída de Masada. O reloxo non pecharía. **O reloxo de Xudá require a data do ano 30 d.C.**

O reloxo de Israel non o fai. Está ancorado no ano 701 a. C. e non toca nada disto.

Entón, das miñas dúas frases, unha depende dunha cronoloxía controvertida e a outra non, e aínda así caen no mesmo ano. Iso vale algo. Non paga a pena finxir que a controvertida non o é.

Ese é o conxunto completo da Parte II: o calendario no Capítulo 2, a lectura esquerda e dereita no Capítulo 4, a lectura da duración no Capítulo 5 e a cronoloxía do Novo Testamento aquí, que en realidade son dúas ligazóns, o cómputo de Tiberio e a lectura das catro Pascuas, e ambas sosteñen a data de inicio de Xudá.

Eses son os lugares onde debes premer se queres romper este libro.

A Parte II remata aquí. O capítulo 8 aborda as setenta semanas de Daniel, o marco do que se basean as datas próximas. Despois, a Parte IV pon en marcha dous reloxos máis e pregunta o independentes que son realmente os catro.

PARTE III — AS SETENTA SEMANAS

O marco do que se aferran as datas próximas.

Capítulo 8: As setenta semanas de Daniel

Todo ata o de agora foi construído a partir de dous capítulos: Ezequiel 4, que asigna as frases, e Levítico 26, que as multiplica. Eses dous producen un ano.

Este capítulo é diferente. Daniel 9 non produce o ano 2030 e non vou finxir que o faga. O que produce é o marco que fai intelixibles as datas próximas: onde estamos nunha secuencia decretada, por que aínda se deben tres anos e medio e por que a tribulación de sete anos que a maior parte do mundo cristián agarda é unha duplicación de algo que xa aconteceu a metade.

Se os capítulos 6 e 7 che indican o ano, este capítulo indícache a forma.

Tamén contén o versículo máis malinterpretado da literatura profética, e vou dedicarlle un tempo a uns dous terzos do texto, porque todo o que a maioría da xente cre sobre o fin dos tempos baséase nunha frase lida dun xeito particular.

Aquí está a profecía completa. Léaa antes de que diga nada sobre ela.

24 *"Setenta semanas foron decretadas para o teu pobo e para a túa santa cidade, para rematar a transgresión, para poñer fin ao pecado, para expiar a iniquidade, para traer a xustiza eterna, para selar a visión e a*

profecía e para unxir o Santísimo.

25 *Así que debes saber e discernir que desde a emisión dun decreto para restaurar e reconstruír Xerusalén ata o Mesías, o Príncipe, haberá sete semanas e sesenta e dúas semanas; será reconstruída, con praza e foso, mesmo en tempos de angustia.*

26 *Despois das sesenta e dúas semanas, o Mesías será exterminado e non terá nada, e o pobo do príncipe que ha de vir destruír a cidade e o santuario. E o seu fin virá cun diluvio; ata o final haberá guerra; as desolacións están decididas.*

27 *E confirmará unha alianza con moitos durante unha semana, pero a mediados da semana porá fin aos sacrificios e ás ofrendas de gran; e na á das abominacións virá quen desola, mesmo ata que unha destrución completa, a que está decretada, sexa vertida sobre quen desola”.*

— Daniel 9:24-27

As semanas son sete

Unha cuestión de vocabulario antes que nada, porque o inglés o oculta.

A palabra *semana* representada é שָׁבִיעַ (*shavua*) e non significa unha semana de días. Significa **sete** , unha unidade de sete, sexa o que sexa que se conte. O hebreo ten un sábado de días e un sábado de anos; Levítico 25 constrúe toda unha economía sobre ciclos de sete anos e Daniel acaba de ler a Xeremías sobre os setenta anos de exilio, que 2 Crónicas 36:21 explica como a terra pagando os seus *anos sabáticos descoñecidos* .

Entón, setenta e sete son setenta e sete de anos: **490 anos** . Esa lectura non é controvertida. Mantéñense en todo o espectro interpretativo, por persoas que non están de acordo en case nada máis nesta pasaxe.

A táboa de puntuación: seis cousas que teñen que ocorrer

O versículo 24 é a parte que case ninguén le con atención, e é a parte que decide se as setenta semanas remataron.

Seis cousas están decretadas para cumprirse dentro delas:

Obxectivo	Estado
1 para rematar a transgresión	feito na cruz

2	para acabar co pecado	feito na cruz
3	para expiar a iniquidade	feito na cruz
4	para traer a xustiza eterna	discutible — véxase máis abaixo
5	para selar a visión e a profecía	aínda non
6	para unxir o Santísimo	aínda non

Os puntos un a tres son obra do Calvario e non creo que un cristián poida lelos doutro xeito. «*Agora, na consumación dos séculos, manifestouse unha vez para quitar o pecado mediante o sacrificio de si mesmo*» (Hebreos 9:26). Fixéronse as expiacións. Rematou a transgresión. Ese é o evanxeo.

Os puntos cinco e seis claramente non aconteceron. A visión e a profecía non están seladas: aínda as estamos lendo, aínda discutindo sobre elas, aínda escribindo libros como este. E ningún santísimo foi unxido.

O punto catro é o que non se arquiva con claridade. *Traer a xustiza eterna* comezou na cruz no sentido de que se puxo a disposición unha xustiza que non é nosa; non chegou no sentido de que o mundo estea cheo dela. Os comentaristas divídense. Eu considéroa como comezada e non consumada, e a sinalo en lugar de contala na columna que me axuda.

Velaquí por que importa a táboa de puntuación. Se as setenta semanas se completaron no século I, entón a visión e a profecía están seladas e o Santísimo foi unxido, e ningunha das dúas é verdadeira. Se se desenvolven continuamente desde o decreto, remataron hai moito tempo cun terzo do seu propósito incumplido. Algo na secuencia está inacabado, e esa non é unha conclusión que estea a importar, é o que o versículo 24 esixe a calquera que o lea.

O decreto e os 483 anos

O versículo 25 dá o pistoletazo de saída: “*desde a emisión dun decreto para restaurar e reconstruír Xerusalén*”.

Propóñense catro decretos persas como candidatos e só un deles encaixa coa descrición. Ciro, no ano 538 a. C., autorizou a reconstrución do templo, non da cidade. Darío, no ano 520, confirmou esa mesma obra no templo. Artaxerxes, no ano 445, autorizou a Nehemías a reconstruír as murallas, un decreto sobre fortificación, emitido a un copero.

O decreto de Artaxerxes a Esdras, no sétimo ano do seu reinado, é o que coincide

coas palabras. Autoriza a restauración, financia o servizo do templo, instala maxistrados e xuíces e restablece a lei de Deus como a lei do país: a restauración dun sistema político, non simplemente a reparación da mampostería. Esdras 7 rexístrao.

Este libro data ese decreto no ano 458 a. C. e o apéndice E expón por que o ano 457 a. C. é a alternativa común e cal é a diferenza. Ambas son defendibles; a división provén de se se calculan os anos de reinado persas segundo a convención do ano de ascensión e de se se conta a partir dun ano novo de primavera ou de outono. Eu uso 458 e dígoo así en lugar de presentalo como establecido.

Agora a conta:

7 semanas × 7	49 anos	458 a.C. → 409 a.C.
62 semanas × 7	434 anos	409 a.C. → 26 d.C.
69 semanas × 7	483 anos	458 a.C. → 26 d.C.

(Aritmética de nivel 1, calculada en anos astronómicos para que o ano cero que falta non poida morder: −457)

+ 483 = 26. O camiño longo: do 458 a. C. ao 1 a. C. son 457 anos, un ano máis chega ao 1 d. C., polo que quedan 26 por correr.)

As primeiras sete semanas teñen un referente obvio: o versículo 25 di que a cidade “*será reconstruída, con praza e foso, mesmo en tempos de angustia*”, e corenta e nove anos de reconstrución baixo oposición é exactamente o que describen Esdras e Nehemías.

Mesías o Príncipe: a unción, non o nacemento

As sesenta e nove semanas transcorren “*ata o Mesías o Príncipe*”. Ata que, exactamente? Naceu, foi bautizado, entrou en Xerusalén, foi crucificado. Cal delas pecha a conta?

O título decídeo. **Mesías** — מָשִׁיחַ (*mashiach*) — significa *unxido* . O termo non é nacemento. É unha unción.

Xesús foi unxido no seu bautismo, cando o Espírito descendeu sobre El, e o Novo Testamento diio con esas palabras. Pedro, predicando na casa de Cornelio: «*Sabedes de Xesús de Nazaret, como Deus o unxiu co Espírito Santo e con poder*» (Feitos 10:38). E o propio Xesús na sinagoga de Nazaret, lendo Isaías en voz alta e aplicándoo a si mesmo ese día: «*O Espírito do Señor está sobre min, porque El me unxiu*» (Lucas 4:18).

Así que as sesenta e nove semanas rematan no Xordán, no ano 26 d.C., cando o Mesías foi unxido e presentado. Lucas 3:1 data ese evento no décimo quinto ano de Tiberio, e o capítulo 7 xa vos dixo claramente que este libro usa o cómputo minoritario dese décimo quinto ano e que a maioría o sitúa dous anos despois. Esa debilidade pertence tanto a este capítulo como ao capítulo 7, e non vou deixar que pase sen ser mencionada no capítulo que máis afecta.

«Despois das sesenta e dúas semanas» — o primeiro intervalo, e é pequeno

O versículo 26 comeza así: *“Despois das sesenta e dúas semanas, o Mesías será exterminado”*.

Lea rápido, iso di que a crucifixión ocorre ao final da sesenta e novena semana. Lea como está escrito, di algo máis amplo e útil: **despois**. Non *en*. Non *na última semana*. Despois.

O hebreo ten xeitos de dicir **immediatamente**, e esta non é unha delas. A palabra é unha preposición de secuencia e deixa o intervalo sen indicar.

Iso importa porque o intervalo non foi nada. O Mesías foi unxido no ano 26 d.C. e eliminado na Pascua no ano 30 d.C.: tres anos e medio de ministerio público entre os dous eventos, catro Pascuas, a totalidade dos Evanxeos.

Observa o que fan entre eles o versículo 25 e o versículo 26. O versículo 25 conta **para** un evento e cóntao exactamente: 483 anos, ata a unción. O versículo 26 informa entón dun segundo evento e únese ao primeiro cunha palabra non cuantificada. **O número é preciso e o conector está aberto, e cada un fai exactamente o que di**. Aquí non se estira nada. Un libro que afirmase que os sete eran elásticos tería que responder polos 1260 días posteriores; un libro que observa que *despois* non é unha medida non afirma nada en absoluto sobre os sete.

Mantén esa distinción. Volve no capítulo 11 dunha forma diferente.

Dous homes nun verso

Todo o que neste libro se refire á setentaésima semana de Daniel xira arredor dun só versículo e dunha pregunta que ese versículo nunca responde directamente: **quen é «el»?**

"E confirmará unha alianza con moitos durante unha semana, pero a mediados da semana porá fin aos sacrificios e ás ofrendas de gran; e na á das abominacións virá alguén que desola, ata que unha destrución completa, a que está decretada, sexa vertida sobre o que desola." - Daniel 9:27

Léao como un só home de principio a fin e obterá a interpretación que se lles ensinou á maioría dos cristiáns: un anticristo que vén asina un tratado de sete anos con Israel, rómpeo despois de tres anos e medio.

medio ano, detén os sacrificios nun templo reconstruído e establece a abominación. Cada elemento da popular liña temporal dos últimos tempos baséase nesa lectura desta única frase.

Lédeo como dous homes e obteredes o que argumenta este libro: o Mesías confirma a alianza e pon fin ao sistema de sacrificios cumpríndoa, e unha segunda figura (o desolador) aparece na última metade do verso.

Entón, toda a estrutura baséase en onde, e se, o suxeito cambia. Aquí tes tres probas, e as tres son cousas que podes comprobar no propio texto en lugar de collelas de min.

Proba un: a gramática marca o cambio

Observa como as dúas metades se refiren aos seus suxeitos.

A primeira metade non ten ningún actor nomeado. Dous verbos en terceira persoa, ambos co suxeito levado dentro do verbo: **יִרְבֵּה וְהָגָה** (*vehigbir*), "e el fará forte", e **יֵאָדָר** (*yashbit*), "el fará cesar". Sen substantivo. Espérase que o lector continúe co tema do versículo 26.

Entón, a segunda metade deixa de facelo. Proporciona un actor: **מִשְׁמֶנֶת** (*meshomem*), participio — "alguén que fai desolación", un desolador. E faíno de novo ao final con **שֹׁמֵם** (*Shomem*).

Ese é un sinal estrutural real e é doado pasalo por alto en inglés. O hebreo non introduce un nominal novo para un suxeito que xa está en curso. Levas un suxeito implícito sempre que permaneza igual e nomeas un novo cando cambia. O verso funciona cun "el" sen nome e despois nomea alguén.

Isto por si só non che di *quen* é o anónimo. Indica que o home ao final do verso non é simplemente o home ao comezo da súa continuación.

Proba dous: o verbo de pacto non é o verbo axeitado para facer un pacto

O hebreo ten unha expresión estándar para entrar nunha alianza, e non é a que usa Daniel.

A expresión ordinaria é **כָּרַת בְּרִית** (*karat berit*), «facer unha alianza»: a frase empregada cando Deus fai unha alianza con Noé, con Abraham, no Sinaí, con David. Aparece en todo o Antigo Testamento. Se Daniel quería dicir que alguén *fai* unha alianza, esa é a frase «estar á man».

Non o usa. Escribe **ירתב**, **Ir a Bebh** - o Hiphil de **גבר** (*gabar*), cuxo sentido é ser forte, prevalecer, facer poderoso. Na forma causativa significa fortalecer, reforzar, facer firme.

Non se fortalece algo que aínda non existe. O verbo presupõe unha alianza que xa está en vigor e describe a alguén que a fortalece, o que describe o que fixo o Mesías coa alianza que Deus xa fixera e unha forma estraña de describir un tratado de sete anos que se asina por primeira vez.

Fíxate tamén con quen é o pacto: **רבים** (*la-rabim*), «cos moitos». Esa frase non é

neutro. É o vocabulario do Servo de Isaías, que «xustificará a moitos» e «levou o pecado de moitos» (Isaías 53:11-12), e é o vocabulario que Xesús empregou na mesa: «este é o meu sangue da alianza, que é derramado por moitos para o perdón dos pecados» (Mateo 26:28). Alianza, derramada, por moitos. Está a citar este versículo.

Proba tres: o home ao final do verso é o home sobre o que recae o xuízo.

Este é o máis forte dos tres en inglés, e vén cunha condición que enunciarei ao final en vez de enterrar.

Segue a última cláusula ata o final. Destrución: «*unha destrución completa, decretada*».

— **verteuse sobre quen desola.**

Sexa quen sexa o suxeito da segunda metade, é sobre el sobre quen cae a destrución decretada. Non está simplemente actuando; está sendo sentenciado.

Agora pregúntate se pode ser a mesma persoa que confirma a alianza cos moitos.

Non pode. Non por motivos doutrinais, senón polas bases da sentenza. Unha figura fortalece unha alianza e pon fin ao sistema de sacrificios. A outra comete abominacións, desola e o xuízo cae sobre ela. Un só suxeito tería que ser tanto o confirmador da alianza como o obxecto da ira decretada no espazo dun versículo.

Esa é a liña máis clara dispoñible: o suxeito da segunda metade defínese no verso como aquel sobre o que cae a destrución.

E agora a condición que prometín.

A última palabra do verso é **שׁוֹמֵם** (*shomem*) e as traducións divídense ao respecto. NASB, ESV, NIV, NET, CSB e NLT lérono como un axente: *o desolador* , o que fai desolación.

A KJV, a NKJV e a ASV lénenos como un estado —*o desolado* , que significa a cidade ou o pobo en ruínas. Na lectura máis antiga, a destrución vértese sobre a vítima en lugar de sobre o perpetrador, e esta proba perde o seu punto decisivo.

Eu uso a NASB, e o consenso moderno está a favor. Pero un lector que traballa a partir dunha King James ten unha pregunta xenuína aquí e merece que llo digan en lugar de descubrila el mesmo.

O que sobrevive de calquera xeito : a *primeira* das dúas palabras, **מְשׁוֹמֵם** (*meshomem*) na frase "*na á das abominacións virá quen desola*", é axente en cada lectura. Nómase un novo actor e el está a facer a desolación. Polo tanto, a

estrutura de dous suxeitos do verso

— comprobar o resultado propio — mantense sexa cal sexa a dirección que remate a palabra final. Só o xuízo decisivo depende da tradución.

Onde cae a liña

Xuntando os tres:

	Asunto	O que fai
27a	sen nome "el", levado do v. 26	fortalece unha alianza cos moitos · pon fin ao sacrificio e á ofrenda no medio dos sete
27b	<i>meshomem</i> — o/a/os/as desolador, recentemente chamado	vén nunha á de abominacións · deixa desolado ten a destrución decretada derramada sobre el

A ruptura cae en "*e na á das abominacións*". Antes dela, fortalécese unha alianza. Despois dela, nóminase un novo actor e é xulgado.

Quen é “o príncipe que ha de vir”?

A cuestión do pronome no versículo 27 non se pode resolver sen resolver isto, polo que pertence aquí.

«...e o pobo do príncipe que ha de vir destruírá a cidade e o santuario.» — Daniel 9:26b

Propóñense tres candidatos e un deles é descartado pola propia cláusula.

Primeiro, unhas palabras sobre a palabra. *Príncipe* aquí é נגיד (*nagid*), e non é un título reservado para homes bos. Ezequiel 28:2 úsao para referirse ao gobernante de Tiro, unha figura que a pasaxe continúa describindo nos termos máis condenatorios nos profetas. É unha palabra xeral para alguén que lidera: reis, comandantes, oficiais do templo, potentados estranxeiros, gobernantes malvados. Polo tanto, ningún candidato pode ser excluído simplemente porque *un príncipe* lle parece demasiado honorable, e ningún pode ser incluído porque lle parece demasiado honorable a ninguén máis.

Candidato un: un anticristo futuro. Esta é a lectura dispensacional estándar e é a bisagra do marco do tratado de sete anos: o príncipe que vén do versículo 26 convértese no "el" do versículo 27, asina o tratado e rómpeo. Todo o que este libro

argumenta en contra depende diso. Tamén é a lectura que require que a destrución da cidade e do santuario no versículo 26 sexa un evento diferente do ano 70 d.C. ou unha paréntese estrañamente longa.

Candidato dous: Mesías. É dicir, ambos príncipes son Xesús: *o Mesías, o Príncipe*, no versículo 25, e *o príncipe que ha de vir*, no versículo 26. É atractivo porque elimina por completo o anticristo de Daniel 9, que é o que necesita o argumento.

Pero lea a cláusula que produce. **O pobo do príncipe destrúe a cidade e o santuario.** Xerusalén e o templo foron destruídos no ano 70 d.C. polas lexións romanas. Segundo esta interpretación, o exército romano é *o pobo de Xesús*. O seu propio pobo eran os xudeus, e os xudeus non destruíron ese templo; morreron nel.

A obxección xusta é que as Escrituras si que presionan exércitos estranxeiros ao servizo de Deus e logo os reclaman: Nabucodonosor é *o "meu servo"* (Xeremías 25:9), Asiria é *a "vara da miña ira"* (Isaías 10:5) e Ciro é chamado *o meshíach de Deus*, o seu unxido (Isaías 45:1). Polo tanto, a idea de que Roma actuou como instrumento do xuízo de Cristo sobre a cidade non é absurda: o propio Xesús pronunciara ese xuízo en Lucas 19.

Aínda así, «*o pobo do príncipe*» é un posesivo, e un posesivo designa de xeito natural o pobo ao que un home pertence ou ao que manda, non o pobo que Deus usou unha vez contra outra persoa. A lectura ten que centrarse exactamente no punto onde o verso é máis concreto.

Hai unha segunda forma desta lectura que paga a pena tomar en serio, porque é a que eu sosteño durante un tempo: que *o pobo* son os xudeus —o pobo do Mesías— e que o templo caeu porque o rexeitaron.

A teoloxía diso é correcta e a gramática non, e as dúas pódense separar claramente.

A teoloxía primeiro porque é verdadeira e importa. O templo foi destruído como xuízo polo rexeitamento do Mesías. Iso non é unha inferencia; é o que Xesús dixo, de antemán, con palabras claras. *"Mirade, a vosa casa vos queda desolada"* (Mateo 23:38). *"Non deixarán en vós pedra sobre pedra, porque non recoñecestes o tempo da vosa visitación"* (Lucas 19:44). A causa do ano 70 d.C. foi o que aconteceu no ano 30 d.C.

Agora a gramática. No versículo 26, o hebreo lese **תְּחִישׁ אֶבְיָהּ נָדִיד** **Frase A**, **miña opinión** וְיָרֻחַ — os obxectos dianteiros para enfatizar, *e a cidade e o santuario*, despois o verbo **תְּחִישׁ** (*yashchit*), "el destruirá", e despois o seu

suxeito: **וְהָעָם** (*son*), o pobo dun príncipe, o que vén.

"Am" é o suxeito do verbo. O pobo é o que fai a destrución. Polo tanto, unha lectura que os converte nos xudeus ten o verso que di que os xudeus destruíron a cidade e o santuario, e os xudeus non destruíron ese templo. Foron asediados dentro del e morreron defendéndoo.

A distinción é entre **causa** e **axente**, e a Escritura mantén os dous separados aquí. Daniel 9:26 nomea o axente: o pobo dun príncipe que virá, sexa quen sexa ese príncipe. Xesús nomea a causa: non recoñeceron o tempo da súa visitación. Ninguén ten que escoller. O rexeitamento trouxo o xuízo; as lexións levárono a cabo.

E observa o que se produce cando deixas que cada texto faga o seu propio traballo. **Daniel dá a secuencia**

— O Mesías foi eliminado, e logo a cidade e o santuario destruídos. **Xesús dá a razón. Ezequiel 4 indica o intervalo** : os corenta anos da sentenza de Xudá, do ano 30 ao 70 d.C., que o capítulo 7 usa para ancorar o seu reloxo. Tres textos, un evento, cada un dos cales supón o que os outros omiten. É un mellor resultado que facer que un verso conteña os tres.

Candidato tres: Tito. Tito Flavio Vespasiano comandou o asedio de Xerusalén no ano 70 d.C. Era fillo do emperador reinante e herdeiro do principado, un príncipe romano no sentido máis sinxelo da palabra. E o *seu* pobo, as lexións, fixo precisamente o que di o verso: destruíron a cidade e o santuario.

Tamén hai un punto de secuencia que o favorece. O versículo 26 acaba de dicir que *o Mesías será exterminado*. Reintroducir entón ese mesmo Mesías, no seguinte alento, como *o príncipe que ha de vir* sería estraño: acaba de ser descrito como exterminado, e *a chegada* é unha forma estraña de falar del nese instante. Lido como dúas figuras, o versículo é simplemente cronolóxico: o Mesías é exterminado e, despois, o pobo dun príncipe que virá destrúe a cidade. 30 d.C., despois 70 d.C., por orde.

Coincide co evento e co actor. Non require ningún posesivo forzado nin ningunha discusión sobre se os exércitos xentís poden ser chamados o pobo de alguén (as lexións eran inequivocamente o pobo de Tito). E sitúa a profecía de Daniel directamente no asedio que o capítulo 7 usa como áncora do reloxo de Xudá, o mesmo ano 70 d.C. alcanzado desde unha dirección completamente diferente.

O que afirmo e o que non son

Propoño a Tito como unha lectura plausible e non pretendo ter máis certeza ca iso.

Non estou decidido entre el e o Mesías . A cuestión xira arredor da sintaxe hebrea e das regras antecedentes da lingua, e os estudosos que pasaron a súa vida lendo ese texto non están de acordo entre si ao respecto.

O que importa para este libro é máis limitado que a pregunta, e quero ser exacto ao respecto.

O argumento aquí non precisa saber se o príncipe é Tito ou o Mesías. Necesita que o príncipe non sexa o anticristo.

Sígueo ata o final. Se o príncipe é Tito, a regra do antecedente máis próximo dálle o versículo 27 a Tito.

— que tería un xeneral romano fortalecendo unha alianza cos moitos e poñendo fin ao sacrificio e á ofrenda. Ninguén sostén iso e nada o apoia, polo que o pronome debe chegar máis atrás, ao Mesías. Se, en cambio, o príncipe é o Mesías, o pronome aterra directamente no Mesías. **Ambos os camiños chegan ao mesmo lugar.** Só a terceira lectura —un anticristo aínda futuro— coloca un asinante de tratados no versículo 27, e é sobre o que se constrúe o marco de sete anos.

Entón, o que funciona non é identificar o príncipe. É isto: **a destrución descrita no versículo 26 é do ano 70 d.C., e o príncipe cuxo pobo a levou a cabo pertencía ao ano 70 d.C.** A cidade foi destruída. O santuario foi destruído. Trátase dun evento rematado cunha data, e un home cuxo pobo o levou a cabo estaba vivo para velo. Lelo como un gobernante aínda futuro no noso século require tratar o "*pobo do príncipe*" como os antepasados afastados de alguén que aínda non naceu, o que supón un peso considerable para un posesivo, e é a suposición de soporte dun marco que deu forma ás expectativas da maior parte do mundo cristián.

Dous príncipes, entón, non tres, e eu manteño a identidade do segundo vagamente. **O Mesías, o Príncipe, é Xesús. O príncipe que ha de vir pertencía ao século I, xa fose Tito, que comandou o asedio, ou o Señor, a quen correspondía o xuízo.** O anticristo non está neste versículo. Non precisa estar, e poñelo aquí é o que creou a confusión en primeiro lugar.

E agora a parte difícil

A proba tres establece que a segunda metade non trata sobre o Mesías. Non establece que a primeira metade sexa ...

Para iso, o libro baséase no argumento exposto anteriormente neste capítulo: que o singular «el» do versículo 27 remóntase ao «*Mesías*» do versículo 26 en lugar de ao «*príncipe que ha de vir*». **A maioría dos comentaristas modernos rexeitan esta lectura.**

A súa razón é boa e chámase regra do antecedente máis próximo: cando un pronome pode referirse a máis dun substantivo precedente, normalmente refírese ao máis próximo. «*O príncipe que ha de vir*» está máis preto do versículo 27 que «*Mesías*». Segundo a regra ordinaria, o príncipe gaña.

Como se mostrou anteriormente, esa obxección é superable: se o príncipe é unha figura do século I, o pronome ten que viaxar ata o Mesías de todos os xeitos, porque ningún príncipe do século I confirmou unha alianza cos moitos. Pero o punto gramatical mantense por si só e non o vou ignorar. É o punto máis forte que ten a outra parte aquí.

O contraargumento (que a frase é «*o pobo do príncipe*», polo que o substantivo principal é *pobo* e unha cabeza en plural é un antecedente pobre para un pronome singular) é un argumento real e é no que se apoiou o meu primeiro libro. Sigo pensando que ten forza. Pero o hebreo si permite que un substantivo en xenitivo sirva como antecedente, e calquera que che diga isto resolve a cuestión está a esaxerar.

Aquí está a miña postura, nun só parágrafo, para que ninguén teña que deducila:

Só a gramática favorece ao príncipe. O léxico e o contexto favorecen ao Mesías. *Higbir* non é o verbo axeitado para asinar un tratado e o correcto para fortalecer unha alianza existente. *La-rabim* é o vocabulario do Servo. Poñer fin ao sacrificio e á ofrenda é o que Hebreos di que Cristo fixo: «*cunha soa ofrenda perfeccionou para sempre os santificados*»; e é peculiar atribuírlo a un anticristo, que estaría interrompendo os sacrificios en lugar de cumprilos. Eu peso eses máis que a proximidade. Alguén pode ponderalos doutro xeito e razoar con honestidade.

(Nivel 2 para a estrutura de dous suxeitos: as probas un e dous funcionan e ningunha depende dunha tradución impugnada. Nivel 3 para identificar o suxeito de 27a como Mesías: unha lectura argumentada contra a maioría actual, dita claramente en lugar de presentada como establecida. A proba tres é o Nivel 2 na NASB e a súa familia, e non se sostén na tradución da KJV da última palabra).

O que isto decide e o que non decide

Decide que Daniel 9:27 contén dúas figuras, o que é suficiente para romper o marco do tratado de sete anos que depende da existencia dunha.

Non decide por si só cando ocorren as metades da septuaxésima semana. Ese é o traballo da seguinte sección, e paga a pena dicir que as dúas cuestións son separables. Un lector podería aceptar todo o contido desta sección e aínda así

situar toda a septuaxésima semana no futuro. O que non podería facer é seguir lendo o versículo 27 como un home asinando e logo rompendo un pacto, porque o versículo nomea un segundo actor e logo o sentencia.

A brecha: o máis difícil de defender neste libro

Agora temos todo agás a parte que fai que funcione toda a estrutura, así que imos sacalo.

As setenta semanas son 490 anos. Sesenta e nove delas transcorreron dende o ano 458 a. C. ata o ano 26 d. C. sen interrupción. A septuaxésima semana son sete anos. O versículo 27 di que unha alianza se fortalece durante unha semana e algo ocorre *a mediados da semana* : tres anos e medio despois.

Este libro di que esa semana é o ministerio de Xesús, do ano 26 ao 30 d.C. que El realizou persoalmente, e a segunda metade aínda está por diante, e é para nós, as súas dúas testemuñas, a que a levemos a cabo.

O que significa que un intervalo duns dous mil anos se atopa dentro dun período de sete anos.

Dígoo claramente, porque un crítico o fará: a interrupción é catro veces máis longa que toda a profecía que interrompe. Catrocentos noventa anos, decretados como unha unidade, cun oco de dous mil anos nos últimos sete deles. Nada en Daniel 9 anuncia tal brecha. Non hai ningún versículo que diga *e entón a conta parará*.

Entón, aquí está o caso, e podes ponderalo.

Primeiro: o versículo 24 forza algún tipo de incompletitude en todo o mundo.

Fagas o que fagas coa brecha, tres dos seis obxectivos decretados non se cumpriron. A visión e a profecía non están seladas. O Santísimo non está unxido. Calquera que diga que as setenta semanas remataron no século I ten que explicar como un propósito decretado rematou cun terzo do seu propósito pendente. O asunto inacabado non é invención miña; está no texto, e cada lectura ten que telo en conta. A cuestión é só *onde* reside a incompletitude.

Segundo: o texto divide as semanas en si. Deus non dixo "setenta semanas". Dixo sete semanas e sesenta e dúas semanas, e despois tratou a última por separado nun versículo propio. Non é necesario entregar un único período continuo en tres partes. A división está no versículo 25 antes de que calquera intérprete a toque.

Terceiro: a profecía trata explicitamente dun pobo e dunha cidade en

particular. *«Setenta semanas foron decretadas para o teu pobo e a túa cidade santa».* Non para o mundo. Para Israel e Xerusalén. Un reloxo decretado para unha nación é polo menos intelixible como un reloxo que se detén cando o trato de Deus xira cara a outro lugar, e o Novo Testamento describe exactamente ese xiro, con xentís enxertados e un endurecemento parcial en Israel *«ata que entre a plenitude dos xentís»*. Aceptemos ou non ese marco de referencia, non é unha invención ad hoc creada para rescatar a Daniel; é o propio relato de Paulo da era na que estamos.

Cuarto, e este é o que eu mantería: Xesús demostrou unha lacuna non marcada dentro dunha frase profética, e fíxoo deliberadamente.

Na sinagoga de Nazaret déronlle a Isaías e leu isto:

*«O Espírito do Señor está sobre min, porque me unxiu para predicar a boa nova aos pobres. Envioume para predicar a liberación aos cativos e a recuperación da vista aos cegos, para liberar os oprimidos, para **proclamar** o ano favorable do Señor».* — Lucas 4:18–19

Entón, Lucas di: *«Pechou o libro, devolveullo ao criado e sentou»*, e díxolles: *«Hoxe cumpriuse esta Escritura que escoitastes»*.

Parou a metade da frase. Aquí está Isaías 61:2 enteiro, co punto onde pechou o rolo marcado:

*"Para proclamar o ano favorábel do Señor — **Parou aquí** e o día da vinganza do noso Deus; para consolar a todos os que choran."*

Un verso. Tres cláusulas. Leu a primeira, díxolles que se cumpría ese día e sentou ante a segunda... e o día da vinganza aínda non chegou.

Trátase dun espazo de polo menos dous mil anos entre dúas cláusulas dun mesmo verso, sen marca ningunha no hebreo. Sabemos que existe só porque o Señor deixou de ler e sentouse.

Entón, a obxección de que *"a profecía non funciona dese xeito"* ten unha resposta, e a resposta é que Xesús o leu dese xeito en público e díxolle á congregación que acababa de cumprir a primeira metade dunha frase cuxa segunda metade aínda estaba pendente. Se un oco pode caer entre dúas cláusulas dun versículo, pode caer entre dúas metades dunha semana.

O que ese argumento non fai. Demostra que é posible unha brecha na literatura profética; non demostra que *esta* brecha sexa real, nin que sexa de dous mil anos, nin que remate en 2027. Isaías 61 fai que a obxección sexa supervivible. Non demostra o caso.

(Nivel 3. A brecha infírese dos obxectivos inacabados do versículo 24 e deféndese por precedentes. Non se menciona en Daniel. Se consideras que iso non che satisface, estás a responder correctamente á evidencia; trátase dunha inferencia e non a disfracei de outra cousa).

Unha cousa distingue a versión da brecha deste libro da máis vaga. **Ten fins.** A brecha vai dende a Pascua do ano 30 d.C. ata o vinte e sete de abril de 2027. Trátase dunha afirmación con dúas datas, e unha delas é o suficientemente próxima como para ser errónea publicamente nun ano. Unha teoría da brecha que se pode comprobar é algo diferente dunha teoría da brecha que simplemente absorbe o que nos ofrece a historia.

O que nos ofrece o capítulo 8

- Setenta e sete son 490 anos, e os sete son anos. *(Nivel 2: o hebreo e a concordancia case universal.)*
- Decretáronse seis goles para o período; tres están cumpridos sen dúbida, un é discutible e dous claramente non. **A secuencia está inacabada en calquera lectura.** *(Nivel 2.)*
- O decreto é a comisión de Artaxerxes a Esdras, 458 a. C. *(Nivel 2, con 457 a. C. como alternativa viva — Apéndice E.)*
- 458 a.C. + 483 anos = 26 d.C. *(Aritmética de nivel 1 baseada na data do decreto de nivel 2 anterior: se se cambia o decreto, a suma móvese con el).*
- Que o ano 26 d.C. é tamén o ano da unción no Xordán. *(Nivel 3, e por separado: baséase no cálculo da correxencia minoritaria do décimo quinto ano de Tiberio, indicado no capítulo 7 e de novo aquí. A aritmética e a identificación son dúas afirmacións e fallan independentemente.)*
- Despois das sesenta e dúas semanas —non ás— permite os tres anos e medio desde a unción ata a cruz. **O número é preciso; o conector nunca foi unha medida.** *(Nivel 2.)*
- Daniel 9:27 contén dúas figuras, non unha: na segunda metade nóminase un novo suxeito axente *(nivel 2)*. Que a segunda figura sexa o home sobre quen recae a destrución decretada é o nivel 2 da NASB e a súa familia, e non se sostén na tradución do rei Xaime da última palabra do verso.
- A alianza *reforzase*, non se corta. O Mesías confirma unha alianza existente cos moitos; non asina un tratado de sete anos. *(Nivel 3, e a lectura deste libro en contra da maioría actual.)*
- O príncipe cuxo pobo destruíu a cidade pertencía ao século I: Tito ou o

Señor a quen correspondía o xuízo. Non é unha figura aínda futura.
(Nivel 3, e o argumento non depende de cal).

- Tres anos e medio da septuaxésima semana seguen sen cumprirse.
(Nivel 3: a brecha).

O resto do libro trata de cando comezan eses tres anos e medio.

PARTE IV — CONVERXENCIA

Dous reloxos máis e unha auditoría do valor de catro acordos.

Capítulo 9 — Catro reloxos, un ano

Dous reloxos levan funcionando dende o capítulo 6. Este capítulo inicia dous máis e despois fai algo que a maioría dos libros deste tipo nunca fan: pregunta canto valen catro acordos cando se observa de onde obtén as súas partes cada un.

A versión curta, para que saibades onde acabamos. **Dous destes catro reloxos valen moito. Un vale algo. Un deles é o máis feble deste libro e vouno clasificar eu mesmo como último en lugar de deixar que o faga un crítico por min.**

Onde xa estamos

Dos capítulos 6 e 7, brevemente:

Israel. Ezequiel 4 asigna 390 anos. Fuxen cara adiante desde o errado asedio asirio do ano 701 a. C. e expiran no ano 311 a. C. sen arrepentimento. Levítico 26 multiplica a sentenza por sete. $390 \times 7 = 2730$, cumprido cara adiante desde o asedio. **701 a. C. + 2730 = 2030 d. C.**

Xudá. Ezequiel 4 asigna 40 anos. Van dende a crucifixión no ano 30 d.C. ata o asedio do ano 70 d.C. sen arrepentimento. Levítico 26 multiplícase e logo multiplícase de novo. $40 \times 7^2 = 1960$, servido cara adiante desde o asedio. **70 d.C. + 1960 = 2030 d.C.**

Agora os outros dous.

O terceiro reloxo: dous días e corenta Xubileos

Oseas está a falar en nome dun pobo baixo xuízo que aínda non se converteu:

«Vinde, volvamos ao Señor. Porque El nos esgazou, pero El nos curará; Feriunos, pero El nos vendará. El nos revivirá en dous días; El nos resucitará no terceiro día, para que vivamos diante del». — Oseas 6:1-2

Dous días, despois o terceiro. Lémosto como días normais, é un proverbio sobre unha rápida recuperación, e esa é unha lectura lexítima.

Lido profeticamente, é un lapso, e Pedro proporciona a taxa de conversión que o converte nun:

«Pero, queridos, non deixedes pasar por alto este feito: que para o Señor un día é coma mil anos, e mil anos coma un día». — 2 Pedro 3:8

Dous días son dous mil anos. O desgarró comezou cando a nación rexeitou o seu Mesías e a súa casa quedou desolada; o renacemento chega dous mil anos despois, e segue o terceiro día (o milenio).

Ano 30 d.C. + 2000 anos = 2030 d.C.

Hai unha segunda maneira de contar o mesmo lapso que cae de forma idéntica, e paga a pena unha frase porque está construída a partir da Torá en vez de dun proverbio. Levítico 25 establece un Xubileu en cincuenta anos: sete ciclos de anos sabáticos e despois un cincuenta, nos que se cancelan as débedas, se liberan os escravos e se devolve a terra ao seu propietario orixinal. Corenta Xubileus son dous mil anos, e corenta é o número das Escrituras para un período de proba.

Dous mil anos de probas, que rematan coa liberación do que se perdeu. Para iso serve un Xubileu. Tanto se chegas ao número a través dos dous días de Oseas como a través dos corenta Xubileus, chegas a 2030.

(Nivel 3. A lectura de Oseas como un día por milenio é tipolóxica, non se menciona. A liña de Pedro trata sobre a relación de Deus co tempo, non sobre un anel descodificador, e os lectores atentos aplícanla con máis cautela que eu aquí. Este reloxo é un argumento a partir dun patrón, e eu o considero máis libremente que os dous anteriores.)

O cuarto reloxo: a xeración, e a obxección que vou facer por ti

Xesús, despois da parábola da figueira:

«De verdade vos digo que esta xeración non pasará ata que todas estas cousas acontezan». — Mateo 24:34

E a lonxitude dunha xeración, do salmo de Moisés:

“En canto aos días da nosa vida, abarcan setenta anos, ou se é por forza, oitenta anos.”
— Salmo 90:10

Entón: algún evento inicia unha xeración, e oitenta anos despois a xeración que o viu aínda non faleceu.

O evento que emprega este libro non é o que empregan a maioría dos profesores. O **23 de xaneiro de 1950**, a Knesset votou por 60 votos a favor e 2 en contra para declarar Xerusalén a capital de Israel.

1950 + 80 = 2030 d.C.

Agora, antes de que a plantee, aquí está a obxección, e é forte.

Todo o mundo usa 1948. Israel renaceu como nación o 14 de maio de 1948, e se algún evento moderno iniciou unha xeración profética, ese é o candidato obvio. E 1948 non dá 2030. Dá 2028.

Peor ca iso. Déixame poñer toda a cuadrícula na páxina, incluíndo as celas que me avergoñan:

Evento inicial	+ 70 anos	+ 80 anos
Israel renaceu — 14 de maio de 1948	2018 · xa pasou	2028
A Knesset declara Xerusalén a capital — 23 de xaneiro de 1950	2020 · xa pasou	2030
Xerusalén reunificada — xuño de 1967	2037	2047

Seis combinacións plausibles. Exactamente unha delas produce o ano 2030, e é a que emprega este libro.

Esa é a cousa máis vulnerable deste libro, e non hai unha resposta intelixente para ela. Ambas as dúas eleccións libres (que evento e cal das dúas vidas do salmo) teñen que caer no meu camiño, e caen. Se che dixese que as probabilidades en contra diso eran astronómicas, estaríache insultando, porque a descrición precisa é que un reloxo de dous parámetros deu no branco e había seis xeitos de axustalo.

Podo darche as miñas razóns e quero que as valores sabendo o que se lles pide que leven.

Por que a cidade en vez da nación? O Discurso do Monte dos Olivos trata sobre

Xerusalén, non sobre a condición de estado. Os discípulos preguntan polos edificios do templo. Xesús responde con Xerusalén rodeada de exércitos, e Lucas rexistra o reloxo que realmente nomea: «*Xerusalén será pisoteada polos xentís ata que se cumpran os tempos dos xentís*» (Lucas 21:24). O que se mide é o dominio xentil sobre a cidade. Unha nación pode renacer mentres a súa capital permanece baixo administración estranxeira, e en 1948 Xerusalén era exactamente iso, dividida, coa Cidade Vella en mans xordanas e a comunidade internacional presionando para que a cidade se internacionalizase. A votación da Knesset en xaneiro de 1950 foi o acto que puxo fin á cuestión de de quen era a súa capital.

Por que oitenta e non setenta? O Salmo 90 dá ambos, e dáos como un rango cunha condición asociada: setenta, «*ou se é por forza, oitenta*». Oitenta é o límite exterior.

Ler Mateo 24:34 como *non pasará* (a xeración aínda está aquí cando ocorre) argumenta a favor do límite exterior en lugar do interior. Toma setenta e a xeración xa pasou.

Eses son argumentos reais. Obviamente, tamén son argumentos que chegan á resposta que quero, e non vou finxir que os atoparía se 1950 máis oitenta produciran 2041.

(Nivel 3 Dous parámetros libres, seis combinacións, un acerto.)

A auditoría de independencia: a parte que a maioría dos libros coma este omiten

Aquí está a pregunta que debería facerse un lector atento. Eu son a primeira en facerme.

Son estes catro reloxos realmente independentes?

Importa enormemente. Catro testemuñas independentes que coinciden é poderoso. Catro relatos que se remontan a unha soa fonte non son catro testemuñas en absoluto, senón unha testemuña repetida, e a concordancia entre elas case non che di nada.

Entón, permítanme expoñer de onde obteñen as súas pezas cada reloxo.

Reloxo	Fonte textual	Áncora histórica	Movements interpretativos que precisa
Israel	Ezequiel 4 · Levítico 26	asedio do ano 701 a. C.	lectura esquerda/dereita · lectura de duración · áncora de asedio

Xudá	Ezequiel 4 · Levítico 26	Crucifixión no anolectura esquerda/dereita · lectura 30 d.C. de duración → asedio do ano · áncora de asedio · xuízo de 70 d.C. Tiberio
Xubileu	Oseas 6:2 · 2 Pedro 3:8	Crucifixión no anolectura dun día por milenio 30 d.C.
Xeración	Salmo 90:10 · Mateo 24:34	Votación dacidade-non-nación · oitenta e non Knesset de 1950 setenta

Agora le as superposicións porque hai tres e non son pequenas.

Israel e Xudá comparten o seu marco de referencia completo. Ambos proveñen de Ezequiel 4, ambos están multiplicados por Levítico 26 e ambos dependen dos mesmos tres movementos interpretativos. Non son dúas testemuñas. Son **un marco de referencia aplicado dúas veces**.

Xudá e o reloxo do Xubileu comparten unha áncora. Ambos comezan na crucifixión no ano 30 d.C. Se esa data é incorrecta (e o capítulo 7 díxoche que se basea nun cálculo minoritario do décimo quinto ano de Tiberio), entón dous dos catro reloxo móvense xuntos.

Só o reloxo de xeración é totalmente independente dos demais. E é o máis débil dos catro.

Ese é un conxunto de feitos incómodo e prexudica realmente a frase *catro reloxo independentes*. Eu xa usei esa frase. Era demasiado forte e retíraa aquí.

Entón, canto vale realmente a converxencia?

Menos de catro testemuñas. Máis que nada. Isto é o que sobrevive.

Israel e Xudá son un marco de traballo aplicado dúas veces, pero as dúas aplicacións case non comparten entradas. Diferentes lonxitudes de frases, 390 e 40. Diferentes áncoras con sete séculos de diferenza, establecidas a partir de eventos non relacionados por argumentos non relacionados. Diferentes números de multiplicacións, un e dous. Diferentes termos multiplicados, 2730 e 1960.

Non se trata de dúas testemuñas dun feito. É **unha comprobación de coherencia nun marco de traballo**, e as comprobacións de coherencia valen algo real. Se a lectura esquerda/dereita de Ezequiel 4 fose incorrecta, ou a lectura da duración de Levítico 26 fose incorrecta, non hai razón para que o marco de traballo produza o mesmo ano dúas veces a partir de entradas tan diferentes. Podería ter producido

2030 e 1990. Podería ter producido 2420 e 2030. O capítulo 7 mostrou exactamente a facilidade con que o fai cando se move a áncora.

O reloxo do Xubileu engade un pouco e non moito , porque se basea na mesma data de crucifixión que o reloxo de Xudá. O que achega é un *tipo diferente* de razoamento —tipolóxico en lugar de xurídico— que chega ao mesmo ano. A corroboración desde unha disciplina diferente vale algo, pero non é unha segunda mostra.

O reloxo de xeración engade o mínimo , polo motivo exposto anteriormente.

Entón, a afirmación precisa do argumento non é que *catro reloxos independentes coincidan* . É a seguinte:

Un marco de traballo, extraído de dous capítulos da Torá e da profecía, aplicado dúas veces con achegas completamente diferentes, produce o mesmo ano en ambas ocasións, e dúas liñas de razoamento adicionais, unha tipolóxica e outra débil, chegan ao mesmo lugar.

Esa é unha afirmación máis feble que a que aparece na contraportada da maioría dos libros de profecías. Tamén é certa, e unha afirmación verdadeira e pequena perdura máis que unha afirmación impresionante e esaxerada. Un lector que revise este capítulo verá que xa dixen o peor.

Clasificación das miñas propias evidencias

Porque non as catro merecen o mesmo peso, e dicilo é máis útil que unha táboa de catro filas iguais:

Reloxo	Forza	Por que?
1 Israel	máis forte	Números dados no texto, áncora ben testemuñada no ano 701 a. C., sen dependencia da cronoloxía do Novo Testamento. Basase unicamente en Ezequiel 4 e Levítico 26.
2 Xudá	forte	O mesmo marco, as achegas son totalmente diferentes. Debilitado pola súa dependencia da crucifixión do ano 30 d.C., que se basea nun reconto minoritario.
3 Xubileu	moderado	Un tipo diferente de razoamento que chega ao mesmo ano, pero tipolóxico, e que comparte a áncora de Xudá.
4 Xeración	débil	Dous parámetros libres, seis combinacións plausibles,

un acerto. Incluído para completar, non se depende nel.

Se os capítulos 4 e 5 caen, os dous primeiros van xuntos e o libro remata. Se o reconto de Tiberio falla, os reloxos dous e tres móvense e só Israel queda en pé no ano 2030. Se o reloxo da xeración está mal, nada máis cambia.

Esa é a estrutura de dependencia real, e agora podes obrigarme a ela.

O que nos ofrece o capítulo 9

- Os dous días de Oseas máis o día de mil anos de Pedro dan 2000 anos desde a crucifixión. **30 d.C. + 2000 = 2030.** (*Nivel 3: tipolóxico.*)
- Corenta Xubileos de cincuenta anos son os mesmos 2000, alcanzados a través de Levítico 25. (*Nivel 3.*)
- Unha xeración de oitenta anos desde a declaración de Xerusalén como capital pola Knesset. **1950 + 80 = 2030.** (*Nivel 3: seis escenarios plausibles, un acerto e a cuadrícula está impresa enriba.*)
- Os catro reloxos **non son catro testemuñas independentes.** Israel e Xudá comparten un marco; Xudá e o reloxo do Xubileu comparten unha áncora; só o reloxo da xeración é independente. (*Dito porque é certo e porque un lector o atoparía de todos os xeitos.*)
- O que sobrevive é un marco aplicado dúas veces con diferentes entradas que chegan dúas veces no mesmo ano, corroboradas tipoloxicamente. **Ese é o argumento, exposto na súa dimensión real.**

O seguinte capítulo deixa de preguntar que ano e comeza a preguntar que día.

Capítulo 10 — Pascua de 2030: A data de caducidade

Ata aquí, o libro estivo a discutir sobre un ano. A partir de aquí, discute sobre días, e o estándar da proba ten que elevarse en consecuencia. Un ano é un obxectivo importante. Un día non o é. Este capítulo fai unha cousa: colle o reloxo de Xudá, que expira en 2030, e pregunta onde expira en 2030.

O reloxo sempre estaba de festa en festa

Volve a como se calculou a sentenza de Judah.

Os corenta anos transcorreron desde a crucifixión ata o asedio, e os dous extremos dese período son a Pascua. Xesús foi crucificado na Pascua do ano 30

d.C. Tito pechou as murallas de Xerusalén na Pascua do ano 70 d.C., cando a cidade estaba chea de peregrinos do festival, razón pola cal o asedio que seguiu foi tan catastrófico.

Festa tras festa, corenta anos. Iso non é algo que lle impuxese ao período; é o que son os dous eventos.

Entón, cando Levítico 26 multiplica a sentenza e o prazo multiplicado se cumpre a partir do asedio, cúmprese a partir dunha Pascua. E 1960 anos despois expira nunha Pascua.

Pascua do ano 70 d.C. + 1960 anos = Pascua do ano 2030 d.C.

O capítulo 7 estableceu o ano. O que non estableceu (e sinaléi isto na primeira páxina do libro en vez de deixalo pasar) é *cal é o día da época da Pascua*. Ese é o traballo deste capítulo, e é un paso máis, non unha consecuencia da aritmética.

A Pascua é unha tempada, non un día

Aquí é onde a maioría dos tratamentos se volven descoidados, así que permítanme ser exacto sobre o que realmente expón a Torá.

«No primeiro mes, o día catorce do mes, ao anoitecer, é a Pascua do Señor. Despois, o día quince do mesmo mes, é a Festa dos Panes Ázimos en honor do Señor; durante sete días comeredes pans sen fermento. O primeiro día teredes unha santa convocación; non faredes ningún traballo laborioso. Pero durante sete días ofreceredes unha ofrenda por lume ao Señor. O sétimo día é unha santa convocación; non faredes ningún traballo laborioso». — Levítico 23:5–8

Entón, a tempada ten unha forma:

Día do primeiro mes	O que é
14 de Nisán	Pascua — o cordeiro sacrificado ao crepúsculo
15 de Nisán	Comeza o pan sen fermento · santa convocación
16–20 de Nisán	os días intermedios
21 de Nisán	sétimo día dos pans sen fermento · santa convocación

Oito días desde o sacrificio do cordeiro ata a convocatoria de peche. Éxodo 12:16 dá o mesmo marco: unha asemblea santa o primeiro día *"e outra asemblea santa o sétimo día"*. A tempada está entre corchetes en ambos extremos.

Polo tanto, a «Páscoa 2030» nomea oito días, non un. Calquera que che diga que un período profético expira «na Páscoa» e despois che dea unha única data,

saltouse un paso. Aquí está o paso.

Por que a sentenza expira ao final da tempada e non ao comezo

Unha frase expira cando remata. Ese é todo o argumento nunha soa liña, pero merece máis dunha liña porque a alternativa non é absurda.

O argumento para o 14 de Nisan (o día en que se sacrifica o cordeiro, o aniversario tanto da crucifixión como do comezo do asedio) é que é o día en que os dous extremos do tramo coinciden exactamente.

De Páscoa a Páscoa, do 14 de Nisán ao 14 de Nisán, é a lectura máis clara posible dunha conta de festa a festa. Se queres unha resposta puramente mecánica, esa é a resposta, e dá **o 17 de abril de 2030**.

O caso do 21 de Nisán é que o que se conta non é un aniversario, senón un período de castigo, e os períodos rematan ao seu fin.

E hai algo particular no sétimo día dos pans sen fermento que o converte no final axeitado para unha sentenza de cativerio.

Israel saíu de Exipto o día quince. Non deixaron de estar en perigo o día quince. O faraón cambiou de opinión, os carros viñeron tras eles e Israel quedou atrapado contra a auga. Foi o sétimo día da festa —segundo o longo cálculo xudeu, o 21 de Nisán— cando se abriu o mar, Israel pasou e a auga pechouse sobre o exército detrás deles.

O décimo quinto é o día en que marcharon. O vixésimo primeiro é o día en que rematou o poder do opresor sobre eles. Un é a partida; o outro é o fin da persecución.

A Escritura marca o segundo cunha santa convocación propia, o cal é algo estraño para un final de semana normal.

Unha sentenza que comezou nun asedio e dura 1960 anos non expira no aniversario da morte do cordeiro. Expira o día que a Torá reservou para marcar que o antigo poder xa non ten ningún dereito.

(Nivel 3. Este é un argumento tipolóxico, e a tipoloxía é o tipo de argumento máis brando deste libro. Un lector que prefira o 14 de Nisán co argumento de que unha conta de festa a festa debería coincidir cos seus puntos finais está a razoar ben, e a diferenza entre nós é de sete días.)

A data

Agora os calendarios, e non acaban de coincidir.

	14 de Nisán (Pascú)	21 de Nisán (último día de Pan sen fermento)
Observacional o/a/os/as	—16 de abril de 2030	23 de abril de 2030
Calendario M2030		
Calendario rabínico fixo	17 de abril de 2030	24 de abril de 2030

Un día de diferenza. O capítulo 2 expuxo por que os dous calendarios diverxen e en que medida entre 2025 e 2030; a primavera de 2030 é un dos anos nos que a diferenza é dun só día.

Este libro usa o 24 de abril de 2030 (o 21 de Nisán) no calendario rabínico fixo.

Esta non é a elección que predería a coherencia. O libro segue o calendario de observación en todos os demais lugares, e o calendario de observación sitúa o último día dos pans sen fermento no 23 de abril. Empregar a data rabínica aquí é un cambio de rumbo, e a razón é práctica máis que de principios: a data rabínica é a que o mundo xudeu realmente manterá en 2030, e a sentenza en cuestión é a de Xudá. Unha data que expira o día en que a casa de Xudá observa a festa é o cálculo axeitado para unha sentenza ditada contra a casa de Xudá.

Ese é un argumento de adecuación, non de método, e deberías ponderalo como tal. **Se prefires o 23 de abril, o intervalo ata Yom Teruah pasa a ser de 158 días en lugar de 157, e nada máis no libro se move.**

Unha nota sobre o ano hebreo, xa que é doado equivocarse e o meu traballo anterior fíxoo. A Pascua de 2030 cae en **5790**. As festas de outono de 2030 (Yom Teruah e Yom Kippur) caen en 5791, porque o ano civil hebreo cambia en Tishri, entre elas. A primavera de 5791 é a Pascua de 2031. Cando neste libro se fai referencia ao ano 6001 desde Adán comezando en Tishri 2030, trátase dun cómputo separado dos anos da creación e os dous nunca se mesturan.

Que caduca e que non

Unha aclaración antes do seguinte capítulo, porque a linguaxe da caducidade pódese ler como algo máis do que significa.

Cando a sentenza de Xudá expire o 24 de abril de 2030, **ese non é o regreso de Cristo**. É o final dun período de castigo. Os 1260 días de tribulación aínda están en

curso: comezaron o 27 de abril de 2027 e non rematan ata outubro. O mundo non cambia o 24 de abril de 2030, agás que marca o comezo moi próximo dos cinco meses de disciplina dos xudeus con picaduras de escorpión ata que acepten individualmente a Xesús como Mesías e Señor.

O que remata é a sentenza: o termo multiplicado de Ezequiel 4 e Levítico 26, esgotado na súa totalidade, sen que quede nada debido.

E despois Apocalipse 9:5 dá cinco meses.

O que nos ofrece o capítulo 10

- O reloxo de Xudá marcaba festa tras festa: crucifixión na Pascua do ano 30 d.C., asedio na Pascua do ano 70 d.C. (*Nivel 2.*)
- Polo tanto, o termo multiplicado, servido desde o asedio, expira na Pascua. **Pascua do ano 70 d.C. + 1960 = Pascua do ano 2030.** (*Aritmética de nivel 1 na áncora de nivel 3 do capítulo 7.*)
- A Pascua é unha tempada de oito días, do 14 de Nisán ao 21 de Nisán, entre dúas santas convocacións. (*Nivel 2: Levítico 23:5-8, Éxodo 12:16.*)
- A sentenza expira ao final da tempada, o 21 de Nisan, o día en que o mar se pechou sobre o exército perseguidor e rematou a reclamación da antiga potencia. (*Nivel 3: tipolóxico. O 14 de Nisan é unha alternativa razoable e dá o 17 de abril de 2030.*)
- **21 de Nisán 5790 = 24 de abril de 2030** no calendario rabínico fixo; 23 de abril no de observación. O libro usa o 24 de abril, e a razón é a adecuación en lugar do método. (*Nivel 2 na conversión, nivel 3 na elección.*)
- Nada máis remata ese día. Os 1260 días continúan ata outubro. (*Aclaración.*)

Cinco meses despois é Yom Teruah. O seguinte capítulo contaos.

PARTE V — DE ANO A DÍA

A microliña do tempo: cinco meses, catro contas, sete festas.

Capítulo 11 — Os cinco meses

A sentenza de Xudá expira o 24 de abril de 2030. O Señor regresa en Yom Teruah, a noite do 27 ao 28 de setembro de 2030. Entre esas dúas datas hai unha xanela, e Apocalipse 9:5 mídea.

«E non lles foi permitido matar a ningún, senón atormentar durante cinco meses; e o seu tormento era coma o tormento dun escorpión cando pica a un home. E naqueles días os homes buscarán a morte e non a atoparán; desexarán morrer, e a morte fuxirá deles». — Apocalipse 9:5–6

Cinco meses. A sentenza remata en abril; o Señor regresa cinco meses despois.

Así é como o ensinei, e é case correcto, e a palabra *case* é a razón pola que existe este capítulo.

Cóntao

De	A	Días, incluídos
24 de abril de 2030 · de Nisán	2127 de setembro de 2030 · Yom Teruah	véspera de 157

Cento cincuenta e sete días.

Agora, canto tempo son cinco meses? Depende do mes, así que toma todas as respostas razoables:

Axuste de contas	Días
Cinco meses de 30 días	150
Cinco meses lunares (29,53 días)	~148
Cinco meses naturais, do 24 de abril ao 24 de setembro	153
A xanela real	157

Cada cálculo de "cinco meses" queda curto do prazo, entre catro e nove días.

A tentación aquí é enorme e quero nomeala antes de resistilo. A diferenza é pequena. Podería escribir *aproximadamente cinco meses* e ningún lector de cada

mil faría os cálculos.

Pero este libro pedíache no capítulo 1 que comprobaras cada conta, e un libro que pide iso non pode arredondar cando o arredondamento é conveniente. Sete días son sete días.

A resposta que non servirá

A vía de escape obvia é dicir que «cinco meses» é unha cifra redonda, que Deus falou aproximadamente e que non deberíamos presionalo para obter unha precisión que non ofreceu.

Hai algo de certo niso, e volverei sobre iso. Pero como resposta a este problema falla, e falla caro.

Se «cinco meses» poden absorber un erro de sete días, tamén poden facelo «1260 días». E toda a liña temporal do seguinte capítulo depende de que 1260 sexa exacto ao día. No momento en que lle concedo elasticidade a un número profético, concedolla a todos eles, e marzo de 2027 vólvese brando xunto con todo o demais. É un prezo demasiado alto para sete días.

E Xoán non redondea. Esta é a parte que o resolve, e está resolto a partir do seu propio texto.

Xoán dá o mesmo período dúas veces, en dúas unidades diferentes:

*«...pisarán a cidade santa durante **corenta e dous meses** ». — Apocalipse 11:2
«...profetizarán durante **mil douscentos sesenta días** ». — Apocalipse 11:3
«...sería alimentada durante **mil douscentos sesenta días** » . — Apocalipse 12:6
«... foille dada autoridade para actuar durante **corenta e dous meses** ». — Apocalipse 13:5*

Corenta e dous meses. Mil douscentos sesenta días. Os mesmos tres anos e medio, dados en ambos os sentidos, con capítulos de diferenza.

$$42 \times 30 = 1260.$$

Exactamente. Non aproximadamente. **Os meses de Xoán son meses de trinta días, e a súa forma redonda e a súa forma precisa coinciden co día.** É un escritor que demostrou, dentro do seu propio libro, que cando dá unha cifra en meses, esta convértese en días sen resto.

Entón, no uso de Xoán, cinco meses son **150 días** . Non «uns 157». Cento cincuenta, precisamente, segundo a aritmética que el mesmo proporciona.

O que significa que a diferenza de sete días non é un erro de arredondamento. É

unha diferenza real entre dous números reais e está a dicirnos algo.

O que nos está a dicir

Lea Apocalipse 9:5 de novo, lentamente, e observe o que realmente di.

"E non lles estaba permitido matar a ningún, senón atormentalo durante cinco meses."

Iso é unha afirmación sobre **canto tempo dura o tormento** . É un límite posto ás lagostas.

— poden atormentar, non poden matar, e a súa licenza é de cinco meses.

Non se afirma que o Señor volva ao final dos cinco meses. Nunca o di. Eu estivera lendo a duración dun evento coma se fose unha medida da xanela, e esas son cousas diferentes.

A xanela é de 157 días. O tormento é de 150 días. O tormento atópase dentro da xanela.

Non hai que redondear, estirar nin pedir desculpas por nada. O número foi exacto desde o principio; simplemente lle estivera pedindo que medise algo que non estaba medindo.

Onde está dentro da xanela?

As Escrituras non o din, e eu non vou inventar unha colocación.

Mirei. Se os 150 días comezan a partir do día en que expira a sentenza, rematan o 21 de setembro de 2030, seis días antes de Yom Teruah. Se rematan en Yom Teruah, comezan o 30 de abril de 2030, seis días despois de que expira a sentenza. Ningunha destas datas é unha festa. Ningunha das dúas está marcada de ningún xeito. Non hai ningún gancho textual para fixar unha colocación, e se eu escollese un sería decoración en lugar de exexese.

Entón: unha xanela de 157 días, que contén 150 días de tormento, situada dentro dela por información que non temos.

Prefiro deixar un oco na liña temporal que deixan as Escrituras que enchelo con algo que eu inventei. Se iso non é satisfactorio, é insatisfactorio na dirección correcta.

Para que serven os cinco meses

Unha vez a aritmética resolta, o fondo merece un momento, porque é doado ler

Apocalipse 9 como puro horror e pasar por alto o que ten de estraño.

Ás lagostas dáselles poder «*como teñen poder os escorpións da terra*». E logo impónselles dous límites. Non poden tocar a herba nin ningunha cousa verde. E — o límite que importa— «*non se lles permitiu matar a ningún*».

Unha sentenza que prohibe explicitamente matar non é unha execución. É unha citación.

Os homes «*buscarán a morte e non a atoparán*». Todas as saídas están pechadas agás unha. É unha lectura terrible e non se trata da aniquilación; é un período no que os impenitentes son retidos, conscientes, incapaces de escapar á morte, coa porta do arrepentimento aínda aberta.

Roboam dálle a orixe á imaxe. Cando Israel lle pediu ao novo rei que alixeirase o xugo do seu pai, este respondeu:

«*Meu pai castigouvos con azoutes, pero eu castigouvos con escorpións.*» — 1 Reis 12:11

Roboam díxoo como unha gabanza e dividiu o reino, o evento que produciu as dúas casas cuxas sentenzas se contan en todo este libro. O que un rei novo e orgulloso ameazou, o Señor farao de verdade, e non o fará para destruír, senón para expulsar.

Cinco meses de escorpións e sen permiso para matar. **A misericordia nesa pasaxe é a parte que ningún cita.**

O que nos ofrece o capítulo 11

- A xanela desde o vencemento da sentenza de Xudá ata Yom Teruah é **de 157 días** . (Nivel 1)
— *cóntao.*)
- O propio texto de Xoán fixa o seu mes en trinta días: 42 meses e 1260 días, dados para o mesmo período, e $42 \times 30 = 1260$ exactamente. **Cinco meses no uso de Xoán son 150 días.** (Nivel 2.)
- Polo tanto, Apocalipse 9:5 **non está a medir a xanela** . Indica canto tempo se lle permite ás lagostas atormentar. (Nivel 2: isto é o que di a frase).
- Os 150 días están dentro da xanela de 157 días. **Onde estarán dentro dela, as Escrituras non o din, e este libro non o adiviña.** (Límite indicado.)
- O tormento está explicitamente prohibido para matar. É unha chamada,

non unha execución: os escorpións dos que se gababa Roboam, empregados por Deus para levar os homes ao arrepentimento mentres a porta está aberta. (*Nivel 3: lectura, non aritmética*).

- **Nada estaba redondeado.** O número era exacto; o erro foi meu, ao pedirlle que medise a cousa incorrecta.

Capítulo 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335

Catro números, de dous autores, con seiscentos anos de diferenza. Este capítulo abrangue os catro e mostra onde caen.

Tamén contén a evidencia interna máis sólida do libro (un resultado para o que o sistema non foi deseñado) e un problema que non resolvín e que vos vou poñer diante de vós en lugar de deixar que o atope outra persoa.

As regras de reconto, reformuladas

Do capítulo 1, porque todo aquí depende deles:

1. **Incluindo ambos os puntos finais.** O día 1 é a data de inicio.
2. **A data da luz do día.** Un día hebreo comeza ao solpor; onde unha festa vai "da noite do 27 á noite do 28", a data empregada é o día 28.

En timeanddate.com, iso significa que a caixa marcada *con "incluír a data de finalización no cálculo"* está marcada sempre. Desmárcaa e cada resposta a continuación sairá cunha falta.

As dúas áncoras

Todo conta a partir dunha de dúas datas en 2027.

27-28 de marzo de 2027: a Abominación da Desolación. No calendario de observación, son as Primicias: a noite do 27 de marzo á noite do 28 de marzo. Segundo a Regra 2, a conta comeza o **28 de marzo**. Débese dicir que aínda non estou seguro de se a AoD terá lugar nesta data ou se simplemente o Papa León II avala a Orde Neotomana este día. Xa veremos.

27 de abril de 2027: as chuvias tardías. O último día da Segunda Festa dos Pans sen Fermento

— o día 21 do segundo mes, a Pascua de compensación de Números 9 para aqueles que non puideron gardar a primeira. A conta comeza o **27 de abril**.

Trinta días de diferenza. Mantén ese número.

As catro contas

Contar	Escrituras	De	A	Días	Cal é
1290	Daniel 12:11	28 marzo 2027	de 7 outubro 2030	de 1290	Yom Kippur — 10 Tishri
1260	Apocalipse 11:3, 12:6	27 de abril 2027	7 outubro 2030	de 1260	Yom Kippur — 10 Tishri
1250	Mateo 24:22	27 de abril 2027	27 setembro 2030	de 1250	Yom Teruah — véspera de 1 Tishrí
1335	Daniel 12:12	27 de abril 2027	21 decembro 2030	de 1335	25 Kislev — Hanukkah

Cada un deles chega a unha hora determinada. Compróbaos ti mesmo; para iso están a páxina web e a páxina do explorador que a acompañan.

Os trinta días que pasaron

Agora o resultado non o construíu eu.

Daniel dá 1290 días. Xoán dá 1260 días. Dous autores, con seis séculos de diferenza, escribindo en diferentes linguas en diferentes continentes aproximadamente no mesmo período.

$$1290 - 1260 = 30.$$

E as dúas áncoras en 2027 (as Primicias e o último día do Segundo Pan sen Fermento, identificados independentemente como días de festa nun calendario calculado a partir de conxuncións lunares) están **separadas por trinta días**.

Do 28 de marzo ao 26 de abril son trinta días. O ano 1260 comeza o día 27.

Eu non o puxen aí. É a diferenza entre dous números que eu non elixín, que coinciden co espazo entre dúas datas que eu non fixei. Os trinta días de apostasía (a xanela na que o mundo toma partido despois de que se revele o Anticristo e

antes de que caian as Choivas Tardías) non están inseridos nesta liña de tempo. Saen da resta.

Esa é a proba que propuxen no capítulo 3: un sistema que describe algo real tende a producir respostas a preguntas que ninguén lle fixo. Este é o exemplo máis claro do libro. Un sistema axustado produce exactamente aquilo para o que se axustou. Isto produciu unha xanela de trinta días porque dous profetas, que escribían con seiscentos anos de diferenza, escolleron números con trinta de diferenza.

Os dez días que tamén caeron

O mesmo ocorre no outro extremo.

$$1260 - 1250 = 10.$$

Dez días entre o día en que os fieis son levados e o día en que a ira do Señor se completa. Hai exactamente un par de tempos sinalados no calendario hebreo que están separados por dez días:

Yom Teruah o 1 de Tishri e Yom Kippur o 10 de Tishri. Os días entre eles son os Días de Temor.

E as contas caen en ambos extremos dese par. O 1250 remata en Yom Teruah. O 1260 remata en Yom Kippur.

Xesús dixo que os días serían acurtados:

«Se aqueles días non fosen abreviados, ninguén se salvaría; mais por mor dos escollidos, aqueles días serán abreviados». — Mateo 24:22

Canto máis curto? Dez, a diferenza entre a medida completa da tribulación e o día en que os fieis son retirados dela. Isaías dá unha imaxe do que acontece neses dez días:

«Ven, pobo meu, entra nos teus aposentos e pecha as túas portas tras de ti; escóndete por un pouco ata que remate o seu curso a indignación». — Isaías 26:20

Dez días a porta pechada mentres a ira segue o seu curso, entre as dúas festas que están separadas por dez días. **Ningún dos dous números foi escollido para que iso funcionase.**

O problema que non resolvín

Aquí está a dificultade, e pertence ao texto principal.

Daniel 12:11 non vincula o 1290 a un evento. Vincúlao a dous:

"Desde o momento en que se abolirá o sacrificio regular e se establecerá a abominación da desolación, haberá 1290 días".

Que sacrificio regular, se non hai templo?

Borrador de substitución para a pasaxe sen resolver no capítulo 12. — CLH

Dixen na primeira edición deste capítulo que non tiña unha resposta clara para isto, e non a tiña. Agora teño unha, e non é a resposta que esperaba, porque me comprometo a que algo aconteza en público dentro dos sete meses posteriores á publicación deste libro.

Daniel 12:11 dá dous marcadores, non un:

"Desde o momento en que sexa abolido o sacrificio regular e establecido a abominación da desolación, haberá 1290 días."

A abominación da que fala este libro. O sacrificio regular que non se facía, porque non hai templo, non hai altar en uso e os vasos do Instituto do Templo están nun edificio na rúa Misgav Ladach á espera dun santuario que non existe.

Entón, ou o primeiro marcador de Daniel está baleiro, ou estiven buscando o que non estaba. Pasei moito tempo intentando que fose o segundo. A palabra non mo permite.

A palabra non se dobra

Quería que *"tamid"* significase adoración continua nun sentido xeral. Non é así, e vou presentar os argumentos contra min mesmo axeitadamente en lugar de facer un xesto contra el.

En cada aparición en Daniel — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 e 12:11 — a forma é תָּמִיד, co artigo definido como abreviatura de עֲלֵת. תָּמִיד, *a ofrenda queimada continua* de Éxodo 29:38-42 e Números 28:3-8: un cordeiro pola mañá, un cordeiro ao crepúsculo, todos os días sen descanso. Daniel nunca usa a palabra para a oración, para a devoción ou para a adoración en abstracto. Nin unha soa vez. E 8:11 coloca o santuario na mesma cláusula que a ofrenda.

Lin os argumentos a favor do sentido máis amplo. Son argumentos que eu aceptaría con gusto. Non sobreviven ao contacto coa concordancia.

Entón, a conclusión honesta é a inconveniente: para que o primeiro marcador de Daniel teña unha referencia o 28 de marzo de 2027, unha ofrenda queimada continua ten que estar en curso antes desa data. O que significa que ten que comezar. O que significa que ten que comezar pronto.

(Nivel 3: este é un xuízo sobre como Daniel usa unha palabra, non un resultado aritmético. Pero é un xuízo contra a miña propia conveniencia, que é o único tipo que vale moito.)

Non require un templo. Require un altar.

Isto é o que me fixo cambiar de opinión sobre se isto é posible, e estivera perdendo o contacto durante anos porque estaba mirando o edificio equivocado.

Os exiliados retornados restauraron a ofrenda continua **antes de que houbera un templo onde colocala** :

"Ergueron o altar sobre os seus alicerces, porque estaban aterrorizados por mor dos pobos daquelas terras; e ofreceron nel holocaustos ao Señor, holocaustos pola mañá e pola tarde... pero os alicerces do templo do Señor aínda non estaban postos." — Esdras 3:3, 6

Léao dúas veces. O **olat tamid ** (mañá e tarde, a ofrenda exacta da que fala Daniel) corría sobre un altar reconstruído en terreo aberto, sendo o templo un pozo de construción, e correu así durante anos antes de que se colocasen os cimentos.

Sen templo. Sen tabernáculo. Un altar, un sacerdocio e un cordeiro.

Ese é o requisito completo, e é un requisito dunha orde completamente diferente á construción do Terceiro Templo. Un templo é un proxecto nacional dunha década de duración que require a demolición ou o desprazamento de estruturas que unha quinta parte da humanidade considera sagradas. Un altar é pedra, unha rampla e permiso para estar de pé nalgún lugar.

(Nivel 1 sobre o que di Esdras 3; léao vostede mesmo. Nivel 3 sobre a inferencia de que o marcador de Daniel se cumpre do mesmo xeito.)

O que xa existe

Non estou a especular sobre se as pezas poderían montarse. En gran medida, si o fan.

- Un **altar de pedra listo para o templo** , construído segundo as especificacións haláquicas con pedras sen labrar, foi completado e dedicado o último día de Hanukkah, en decembro de 2018. Foi construído para ser desmontado e movido.
- O **Instituto do Templo** fabricou os vasos, as vestimentas sacerdotais e a menorá de ouro, e leva anos adestrando kohanim no servizo.

- O **programa de xovencas vermellas** está activo e, a partir de 2026, converteuse nun impulso nacional de formación.

O que falta non é equipamento, nin roupa, nin sacerdotes adestrados, nin un deseño. **O que falta é un lugar onde estar de pé e permiso para estar alí.** Esa é toda a brecha, e non vou minimizala: é unha barreira política e relixiosa do tipo máis grave do mundo, e leva cincuenta e nove anos.

A barreira que se está movendo actualmente

E aquí é por que estou disposto a dicir sete meses en vez de sete anos.

O acordo que impediu que os xudeus rezasen no Monte do Templo (o *status quo* , un conxunto de acordos entre Israel e Xordania segundo os cales o Waqf administra o lugar e se prohíbe a oración dos non musulmáns) erosionouse visiblemente ao longo de 2026. Tres puntos desactualizados, todos eles rexistrados e comprobables:

Data	Que cambiou?
21 de xaneiro de 2026	A policía israelí, accedendo a unha solicitude da Yeshiva do Monte do Templo, permitiu por primeira vez aos visitantes xudeus levar a liturxia impresa, incluída a Amidá, ao Monte. Ata hai pouco, os visitantes que eran sorprendidos rezando eran expulsados ou detidos, e os artigos de oración estaban totalmente prohibidos.
23 de xullo de 2026	Máis de tres mil visitantes xudeus subiron ao mediodía. Permitiuse o material litúrxico. Arredor dunha ducia foron arrestados por rezar no lado oeste. O Ministerio de Asuntos Exteriores de Xordania cualificouno (<i>Tishá B'Av</i>) de " <i>violación flagrante do status quo histórico e legal</i> " e acusou á policía de " <i>facilitar estas accións</i> ".
16 de agosto de 2026	A policía israelí volveu aliviar as restricións sobre a oración xudía no lugar, unha semana antes de que eu escribise este parágrafo.

Iso non é unha barreira estática. É unha barreira que se desmantela gradualmente, en público, coas obxeccións do Waqf e do Reino de Xordania rexistradas nos xornais cada vez.

Agora a disciplina, porque aquí é exactamente onde un libro coma este chega demasiado lonxe. A oración non é sacrificio. A distancia entre *un home que pode*

ler a Amidá no Monte e un cordeiro que se ofrece alí pola mañá e pola noite é enorme, e nada na táboa de arriba a pecha. O que a táboa establece é máis estreito e non afirmarei máis ca iso: a disposición que fai imposible un altar non é fixa, está en movemento e moveuse tres veces este ano na mesma dirección.

(Nivel 2: cada fila está datada e obtén a súa orixe. A inferencia que tirei diso é miña e, na mellor das hipóteses, é do Nivel 3).

O que predí, polo tanto, este libro

Prefiro ser específico e equivocado que impreciso e infalsificable, polo que:

Un holocausto continuo (un altar, un sacerdocio, un cordeiro pola mañá e pola noite) comeza en Xerusalén antes do 28 de marzo de 2027. E despois detense.

As dúas metades son obrigatorias. O *tamid* non pode ser abolido o 28 de marzo de 2027 a non ser que estea en vigor o 27 de marzo de 2027. A cláusula de Daniel precisa algo que exista para describir a súa eliminación.

Non teño ningunha opinión sobre o mecanismo, a localización no Monte, o instrumento legal ou quen o leva a cabo, e non vou inventar ningunha para que a imaxe pareza completa. Sostengo que o marco o require, e que o marco é para o que vos vin mostrando a aritmética.

(Nivel 4: profético. Isto é o que predí o marco, non o que me dixeron.)

Unha obxección respondida, porque é boa

"Calquera altar erixido en 2027 sería ilexítimo. Sacerdocio disputado, sen cinzas da vaca vermella, sen Sanedrín que a maioría dos xudeus recoñezan. Non podería ser o verdadeiro tamid e Deus non contaría a súa eliminación."

Daniel responde a isto no mesmo capítulo do que provén a palabra.

Cando Antíoco detivo a ofrenda continua, **o sacerdocio que a administraba foi comprado e corrompido**. Xasón comprou o sumo sacerdocio; Menelao superouno en oferta. Ese era o estado do cargo cando se lle quitou o **tamid**, e as Escrituras aínda chaman á ofrenda **tamid** e aínda consideran a súa eliminación como unha ofensa, e Daniel aínda lle asigna un número profético.

Unha ofrenda continua non ten que estar en bo estado para que a súa abolición se rexistre no ceo. Esa non é a miña inferencia; é a situación histórica da pasaxe.

Se non aparece ningún altar

Entón, o primeiro marcador de Daniel non ten referente, o 1290 non comeza onde dixeran que comeza, e esta sección fracasou. O argumento da abominación sobreviviría por si só; isto non.

Antes de que iso aconteza, quero que conste unha alternativa, porque creo que paga a pena considerala aínda que non me estou a basear nela.

Hai exactamente unha institución na Terra que se describe a si mesma como un sacrificio perpetuo ofrecido en todo lugar. É a Misa, a propia reivindicación de Roma, definida no Concilio de Trento, baseada en Malaquías 1:11 e que non require ningún templo. E xa foi retirada unha vez: o 8 de marzo de 2020, a diocese de Roma cancelou todas as misas públicas e, nun prazo de dúas semanas, dioceses de Italia, Irlanda, Filipinas, España e a maior parte dos Estados Unidos fixeron o mesmo. Durante un período de semanas, o sacrificio perpetuo non se ofreceu publicamente en ningún lugar do mundo occidental.

Se ese é o **tamid**, entón o que acontece en marzo de 2027 é un acto da igrexa romana contra si mesma baixo o mandato de **León XIV**, na dirección de acomodarse co islam, e a apostasía de 2 Tesalonicenses 2 é un abandono do maior corpo de cristiáns profesantes da terra. Esa é a miña opinión sobre un home vivo nun cargo público, ofrecida como opinión, e prefiro expresala claramente que insinuala.

Pero póño en segundo lugar, e a razón é a concordancia. O *tamid* de Daniel é o holocausto continuo cada vez que o usa, e non me corresponde promover unha lectura porque é máis cómoda que a que necesita un altar en Xerusalén dentro de sete meses. A lectura da misa é unha plausibilidade mantida en reserva. O altar é a posición.

(Nivel 4 en todo momento, e dependente da identificación da Besta co Islam, que se argumenta en Teaching History Before It Happens e que se asume en lugar de defender aquí).

O que nos ofrece esta sección

- O *הַתָּמִיד* de Daniel é o holocausto continuo nas súas **cinco aparicións e nunca significa adoración en xeral.** *(Nivel 3, e é un xuízo feito en contra da miña propia conveniencia).*
- Esdras 3:3–6 restaurou esa ofrenda nun altar **antes de que se colocasen os cimentos do templo**, polo que o marcador necesita un altar, non un santuario. *(Nivel 1 no texto.)*

- O altar, os vasos, as vestimentas e os sacerdotes adestrados **xa existen** ; o elemento que falta é a localización e o permiso. *(Nivel 2.)*
- O acordo que prohibe o culto xudeu no Monte **cambiou de rumbo tres veces en 2026** , na mesma dirección, malia a obxección xordana rexistrada. A oración non é un sacrificio e isto non pecha a brecha; demostra que a barreira non é fixa. *(Nivel 2 sobre os acontecementos, Nivel 3 sobre a inferencia).*
- **Polo tanto: unha ofrenda queimada continua comeza en Xerusalén antes do 28 de marzo de 2027 e despois detense.** Se non o fai, esta sección é incorrecta e xa volo dixen de antemán. *(Nivel 4.)*
- En reserva: a misa como sacrificio perpetuo, con marzo de 2020 como proba de que tal cousa pode ser abolida globalmente sen un exército. *(Nivel 4.)*

A abominación establécese en marzo de 2027. Diso fala este libro. Pero **que sacrificio regular se aboliu en marzo de 2027?**

Segundo a lectura deste libro, o sacrificio regular chegou ao seu fin por culpa de Cristo na cruz no ano 30 d.C.; ese é o argumento do capítulo 8 sobre Daniel 9:27, e aínda o manteño. Non hai ningún templo en pé en agosto de 2026 mentres escribo este libro, nin ningún sistema de sacrificios restaurado que abolir. Polo tanto, o primeiro dos dous marcadores de Daniel non ten ningún referente no momento en que comeza a conta. Dado que isto se refire a un evento aínda futuro, só podo especular sobre el sen probas sólidas.

Non teño unha resposta clara. Aquí tes as dúas que me parecen dignas de considerar, e non manteño ningunha firmemente.

A palabra hebrea é **תמיד** (*tamid*), que significa *continuo* ou *regular* . En Daniel 8:11–13 representa a ofrenda queimada continua, pero a propia palabra nomea continuidade en lugar do animal. Se *tamid* se le como a adoración continua de Deus en lugar do rito sacrificial especificamente, entón o que se aboliu en marzo de 2027 é a adoración continua do mundo, substituída cando a Besta é aprobada e as nacións cambian de opinión. Esa lectura ten certo apoio na forma en que Daniel 8 usa o termo, e é conveniente para min, o que é unha razón para consideralo sen rigor.

A segunda posibilidade é que as dúas cláusulas nomeen un evento composto descrito desde dous lados, nese caso a dificultade é gramatical en lugar de histórica. Resolver iso require un xuízo sobre a gramática hebrea que non vou falsificar.

O 1335 e onde ancora

Daniel dá un cuarto número no seguinte versículo:

“Bendito o que agarda e chega aos 1335 días!” — Daniel 12:12

Contado desde as Choivas Tardías o 27 de abril de 2027, o día 1335 é **o 21 de decembro de 2030**, que é o 25 de Kislev, o primeiro día de Hanukkah, a festa da rededicación do Templo. Bendito sexa quen agarda e chega á dedicación.

Permítanme dar a miña especulación sobre como estas cousas se desenvolverán no terreo. Cando sexamos arrebatados en Yom Teruah, Deus comeza a derramar as súas Cuncas de Ira durante dez días. Chamará ás armas nucleares de Israel e quizais de Irán e/ou Paquistán e xulgará as nacións que se levantaron contra Xerusalén. Estaremos a salvo nas nosas cámaras na Nova Xerusalén coas nosas portas pechadas mentres o mundo arde. Un terzo da humanidade, na súa maioría musulmáns, morrerá neses dez días. Os superviventes seguirán *esperando e alcanzarán os 1335 días*, Hanukkah, cando Xesús regrese con todos nós e cure as nacións.

Iso paréceme rechamante. Velaquí o incómodo que é.

Daniel 12:11 e 12:12 están xuntos e normalmente lésanse como se compartisen un punto de partida. Se o 1335 conta desde o mesmo día que o 1290 (o 28 de marzo de 2027), cae no 21 de novembro de 2030, o que non é nada en absoluto.

Para chegar a Hanukkah, o 1335 ten que ancorarse nas Choivas Tardías en lugar de na Abominación. Iso é o que fai o calendario do Proxecto Mesías 2030, explicitamente: a súa entrada para o 27 de abril de 2027 di *"COMEZO DE 1260 E 1335"*. Polo tanto, é o seu marco declarado e non a miña invención. Pero segue sendo unha elección, e a lectura máis clara de dous versos adxacentes é que ambos números contan desde o mesmo momento.

(Nivel 3. O resultado é rechamante. A ancoraxe necesaria para conseguilo é discutible e a ancoraxe alternativa non produce nada.)

a microliña temporal

Data

	Día	Que
28 de marzo de 2027	Comeza 1290	Abominación da Desolación · Primicias
28 de marzo – 26 de abril	días 1–30	a Apostasía — o mundo toma partido

2027

27 de abril de 2027	1260 e 1335 comezar	Choivas Tardías · último día do Segundo Pan sen Fermento
24 de abril de 2030	—	A sentenza de Xudá remata o 21 de Nisán
27 de setembro de 2030	día 1250	Yom Teruah — resurrección, arrebato, retorno
27 de setembro – 7 de outubro de 2030	dez días	os Días de Temor · a porta pechada · ira
7 de outubro de 2030	Remate do día 1260 e do día 1290	Yom Kippur : ambas contas son próximas
12 de outubro de 2030	—	Comeza Sucot
21 de decembro de 2030	día 1335	Hanukkah · <i>bendito sexa quen agarda</i>

O que nos ofrece o capítulo 12

- As catro contas caen en momentos sinalados, segundo a regra inclusiva declarada no Capítulo 1.
(*Nivel 1: reproducible.*)
- **1290 – 1260 = 30** , e as dúas áncoras están separadas por trinta días. A xanela da apostasía cae fóra da aritmética en lugar de inserirse. **Este é o resultado interno máis forte do libro.** (*Nivel 1.*)
- **1260 – 1250 = 10** , e hai exactamente un par de tempos designados con dez días de diferenza. Os días acúrtanse precisamente polos Días de Temor. (*Nivel 1 na aritmética; Nivel 3 ao ler Mateo 24:22 dese xeito.*)
- O día 1335 é o 25 de Kislev, a rededicación do Templo, **pero só se o día 1335 se ancora nas Choivas Tardías en lugar da Abominación** , e Daniel 12:11–12 normalmente se le como se compartisen un comezo.
(*Nivel 3*)
- **Sen resolver: Daniel 12:11 vincula o 1290 á abolición do sacrificio regular, así como á abominación, e este marco non ten unha referencia clara para o primeiro en marzo de 2027.**

Capítulo 13 — A secuencia do festín

Ata o de agora, todo foi aritmético. Este capítulo trata sobre patróns, e os patróns son un tipo de evidencia máis suave, polo que mantereí as afirmacións correspondentemente modestas.

A afirmación é a seguinte: os tempos sinalados de Levítico 23 non son sete

festividades relixiosas. Son unha secuencia, e Xesús estivo a mantelo en orde.

Os sete

"Os tempos sinalados polo Señor, que proclamaredes como santas convocacións: estes son os meus tempos sinalados." - Levítico 23:2

O hebreo é מועדים (*mo'edim*), e non significa *festivais* . Un *mo'ed* é unha cita — unha reunión fixada con antelación entre partes que ambas pretenden celebrala. A palabra úsase para referirse ao momento que Deus fixa para reunirse co seu pobo.

Hai sete, divididos en dous grupos:

Primavera	Día
1 Pascua — <i>Pésach</i>	14 de Nisán
2 Pan sen fermento — <i>Matzot</i>	15–21 de Nisán
3 Primicias — <i>Yom HaBikkurim</i>	día despois do sábado nesa semana
4 Semanas — <i>Shavuot</i>	50 días despois das Primicias

Outono	Día
5 Trompetas — <i>Yom Teruah</i>	1 Tishrí
6 Expiación — <i>Yom Kippur</i>	10 Tishrí
7 Tabernáculos — <i>Sucot</i>	15–21 Tishri

Catro na primavera, agrupadas en oito semanas. Tres no outono, agrupadas en tres. E entre a cuarta e a quinta, un intervalo duns catro meses no que non se designa nada en absoluto.

Os catro primeiros, gardados no día

Festa	O que requiría	O que fixo	No día?
Pascua	o cordeiro sacrificado ao crepúsculo, 14 de Nisán	crucificado	si
Pan sen fermento	fermento — a imaxe de corrupción — eliminar	corpo na tumba, sen ver podremia	si
Primicias	a primeira gavilla da colleita presentada	criado, " <i>as primicias de os que están durmindo</i> "	si

Semanas	a colleita recollida, cincuenta días despois	o Espírito derramado en Shavuot, cincuenta días despois	si
---------	---	---	----

Paulo non trata a correspondencia como algo decorativo. «*Cristo, a nosa Pascua, tamén foi sacrificado*», non como un cordeiro pascual, senón como a cousa en si. «*Cristo resucitou de entre os mortos, as primicias dos que durmen*». Usa o nome da festa como descrición do evento.

Catro citas. Catro cumpridas, por orde, no día. Non na estación axeitada. No día.

Esa é a observación na que se basea o resto do capítulo, e paga a pena deterse en como de facilmente podería ter sido doutro xeito. Unha crucifixión non é un evento programado; ocorre cando unha multitude e un gobernador deciden que ocorre. Que caese o 14 de Nisán, e a resurrección nas Primicias, e o Espírito en Shavuot, é ou ben a serie máis axustada de coincidencias do rexistro histórico ou é o que significa a palabra *mo'ed*. Unha cita cumprida.

Os tres que non se gardan

Entón o patrón detense. Yom Teruah, Yom Kippur e Sucot nunca tiveron o seu evento de resposta.

Todos os anos desde entón, as trompetas soaron o 1 de Tishri e non aconteceu nada. Todos os anos chegou e pasou o Día da Expiación. Iso non é un argumento baseado no silencio, senón na observación de que unha secuencia que se cumpría con precisión, catro veces seguidas, ten catro citas pendentes e non cumpriu ningunha delas en dous mil anos.

Ou o patrón nunca foi un patrón, ou os tres restantes aínda están por diante.

Por que a brecha é a forma da era da igrexa

E aquí é onde o propio calendario di algo polo que os capítulos sobre Daniel tiveron que argumentar.

Entre Shavuot e Yom Teruah hai un período duns catro meses sen tempo determinado. Nin un só. Remata o grupo de primavera e despois nada ata a trompeta.

O propio calendario de festividades da Torá ten un oco no medio, e o oco cae exactamente onde rematan as catro festas celebradas e comezan as tres non celebradas.

O capítulo 8 tivo que esforzarse para defender unha interrupción na setentaésima semana de Daniel, e dixenvos claramente que nada en Daniel anuncia unha. Levítico 23 tampouco anuncia unha. Pero ten unha, integrada no ano, no mesmo lugar.

Non construíría unha liña de tempo sobre iso. Como a corroboración dunha lagoa argumentada por outros motivos, ten algo de valor.

(Nivel 3. A correspondencia é real; o que significa é interpretación. Alguén pode afirmar que a brecha de catro meses é agrícola —o intervalo entre a colleita de grans e a colleita de froitas— e ter toda a razón niso, e iso non faría que a observación fose menos interesante.)

O seguinte en orde

Se a secuencia se mantén na orde, a seguinte cita é a quinta e só hai un candidato.

Yom Teruah. 1 Tishri. A Festa das Trompetas.

O que está fixado para ese día paga a pena lelo en función do que os cristiáns esperan para o regreso de Cristo. É a única festa que cae en lúa nova, o día cuxo comezo non se podía anunciar con antelación porque dependía do avistamento da media lúa, de xeito que os vixías agardaban e ninguén sabía a hora. É un día de tocar a trompeta, de alarma e de chamada. E na tradición xudía leva a memoria da coroación: o día en que se aclama a un rei. Unha trompeta. Un día que ninguén podía fixar con antelación. Un rei proclamou. E a resurrección coa última trompeta.

Despois dez días, os Días de Temor, que o capítulo 12 atopou na aritmética como a diferenza entre 1260 e 1250, e que Isaías describe como un encerramento a porta pechada mentres a indignación segue o seu curso.

Entón Yom Kippur: expiación, a sentenza pechada, os libros resoltos. As dúas longas contas do capítulo 12 rematan aí.

Despois Sucot, a reunión, Deus tabernizando co seu pobo, que é onde remata a Apocalipse: *"o tabernáculo de Deus está entre os homes, e El habitará entre eles"*. Aínda non teño claro que ocorre exactamente neste momento. Xesús habita na terra connosco, despois de volver para loitar contra os seus inimigos? Habita connosco na Nova Xerusalén ou no "Ceo" por un tempo? O final da cita da Apocalipse refírese á chegada da Nova Xerusalén e á vinda do Pai á terra para reinar para sempre.

Trompeta, logo ira soportada a porta pechada, logo expiación, logo morada.

Esa é a orde que establece Levítico 23, e é a orde na que as contas de días do capítulo 12 aterran sen que se lles pida.

O que isto demostra e o que non demostra

Non produce un ano. Nada neste capítulo data nada; Yom Teruah chega cada outono e leva facendo tres mil anos.

O que fai é indicar como debería ser o ano producido polos capítulos 6 a 10 cando chegue. A aritmética indica 2030. A secuencia de festas indica que, se a aritmética é correcta, o regreso cae en Yom Teruah en lugar de nunha data arbitraria, e as festas de outono de 2030 son o 27 e o 28 de setembro e o 7 de outubro.

Dúas cousas independentes teñen que coincidir para que iso funcione: un ano a partir dos reloxos e un día a partir da secuencia. E funcionan.

O que nos ofrece o capítulo 13

- Os **mo'edim** son citas, non festivais: reunións fixadas con antelación. (*Nivel 2: o hebreo*).
- Xesús mantivo as catro citas da primavera **no día**, en orde, e o Novo Testamento noméaa así. (*Nivel 2*.)
- As tres citas de outono non teñen ningún evento de resposta e non tiveron ningún en dous mil anos. (*Nivel 2: observación*).
- O ano festivo da Torá contén unha lacuna de catro meses exactamente no lugar onde rematan as festas celebradas e comezan as non celebradas. (*Nivel 3: corroboración da lacuna argumentada no capítulo 8, non proba dela*).
- Se a secuencia continúa na orde, a seguinte cita é **Yom Teruah**: lúa nova, trompeta, coroación e un día cuxo comezo non se puido anunciar con antelación. (*Nivel 3*.)
- A orde que establece Levítico 23 (trompeta, despois dez días, despois expiación e despois morada) é a orde na que se presentan as contas do

capítulo 12. (*Nivel 1 nas contas; Nivel 3 na importancia*).

Capítulo 14 — Onde os dous calendarios coinciden

O capítulo 2 dicía que o elo máis feble deste libro é o calendario, e que a data do 27 ao 28 de marzo de 2027 só existe segundo o cálculo observacional. Iso custoume algo dicilo.

Este capítulo é a outra metade dese libro maior, e é a mellor noticia do libro.

A obxección que este capítulo responde

Un escéptico que leu o capítulo 2 con atención ten á súa disposición unha frase devastadora que di así:

"Construíches o teu propio calendario e despois descubriches que as túas datas coinciden cos teus propios días festivos. Por suposto que si. Calquera calendario pode crear días festivos onde os necesites. Móstrame unha data que sobreviva a un calendario que non escolliches."

Ese é un reto xusto, é o reto axeitado e merece unha resposta directa en lugar dunha defensa do meu calendario.

Aquí está a resposta.

A comparación

Celebrei todas as festas, en todos os anos dende 2025 ata 2030, en ambos calendarios: o cómputo observacional que segue este libro e o calendario rabínico fixo empregado polo mundo xudeu dende aproximadamente o século IV. Dous sistemas baseados en regras incompatibles: un que fixa o primeiro mes segundo a conxunción lunar máis próxima ao equinoccio de primavera e o outro que executa un ciclo de dezanove anos con catro regras de aprazamento.

Ano	Intervalo entre os dous calendarios
2025	De 0 a 1 día
2026	1 día
2027	de 30 a 31 días
2028	1 a 2 días
2029	1 a 2 días
2030	1 día na primavera · cero en cada festa de outono

Dúas cousas nesa táboa importan, e tiran en direccións opostas.

Primeiro, as "malas noticias", de novo

2027 é o único ano atípico do rango. Nese ano, o calendario fixo insire o seu décimo terceiro mes, Adar II, e a regra do equinoccio non. A Pascua de observación de 2027 cae o 22 de marzo; a Pascua rabínica de 2027 cae o 21 de abril. Cunha diferenza dun mes lunar completo.

E 2027 é o ano do que depende a data próxima. Dixen isto no capítulo 2 e repítoo aquí, no capítulo que se supón que son boas novas, porque un lector que só lembre a boa metade terá sido mal servido.

Se o calendario fixo é o correcto, o 27 e o 28 de marzo de 2027 non é un día festivo e o argumento das Primicias a favor diso esváese.

Agora as boas novas

Mira de novo a última fila.

En 2030, os dous calendarios coinciden exactamente. Non aproximadamente. Ao día, en cada festa de outono:

Festa	Observacional	Rabínico fixo
Yom Teruah — 1 Tishri	28 de setembro de 2030	28 de setembro de 2030
Yom Kippur — 10 Tishri	7 de outubro de 2030	7 de outubro de 2030
Comeza Sucot — 15 de Tishri	12 de outubro de 2030	12 de outubro de 2030
25 Kislev — o día 1.335	21 de decembro de 2030	21 de decembro de 2030

Catro datas. Dous sistemas que discrepan por un mes en 2027. Cero diferenza en 2030.

O que isto realmente compra

Dígoo o máis precisamente posible porque é doado esaxerar aquí e vin á xente facelo.

O destino non depende do meu calendario. O pistoletazo de saída si.

Un lector que rexeita todo o contido do capítulo 2 (que pensa que o cálculo observacional é unha excentricidade e que o calendario rabínico fixo é o único calendario hebreo lexítimo que existe) **aínda chega a Yom Teruah o 28 de setembro de 2030 e a Yom Kippur o 7 de outubro de 2030.** Esas datas non son un artefacto dun calendario caseiro. É onde caen ambos calendarios. Podes botar por riba todo o meu segundo capítulo e o final non cambia.

Polo tanto, todo o que figura no capítulo 12 e que remata no outono de 2030 sobrevive intacto á obxección do calendario: o 1260 e o 1290 pechan en Yom Kippur, o 1250 chega a Yom Teruah, os dez Días de Temor entre eles e o día 1335 que aterra en Hanukkah.

O que non se conserva é a áncora de 2027 desde a que comezan esas contas. **As contas son independentes do calendario ao final e dependen do calendario ao principio**, e esa é unha descrición incómoda pero precisa da situación deste libro.

E agora a disciplina

Este é exactamente o punto no que un libro coma este alcanza a palabra *milagroso*, e eu non o vou facer.

A converxencia non é un milagre. É o que fan dous sistemas lunisulares cando entran en fase, e podes velos facelo en 2025, 2026, 2028 e 2029 na mesma táboa. Ambos están a aproximarse á mesma lúa. A maioría dos anos coinciden estreitamente; ocasionalmente, unha intercalación cae de forma diferente e diverxen nun mes. Que 2030 sexa un dos anos próximos non é un sinal. É aritmética.

O seu valor é **defensivo, non probatorio**. Non proba a data. Elimina unha obxección a ela, e a obxección que elimina é a máis forte que un escéptico ten contra as datas de outono.

Iso é todo o que fai. Merece un capítulo porque a obxección merecía ser respondida, non porque o acordo demostre nada.

Se che dixese que as probabilidades en contra de que dous calendarios coincidan son astronómicas, estaría a facer aquilo contra o que se escribiu este libro. Coinciden a miúdo. Coinciden en 2030. Iso xa abonda, e non é máis que abonda.

O que nos ofrece o capítulo 14

- Entre 2025 e 2030, os dous calendarios adoitan coincidir nun ou dous días; non son sistemas rivais que produzan anos diferentes. *(Nivel 1: calculado e reproducible na páxina web).*
- **2027 é o único valor atípico**, diverxendo nun mes lunar completo, e é o ano no que se atopa a data próxima. *(Nivel 1 do cálculo; a vulnerabilidade é real e indícase dúas veces).*
- **2030 é un ano de acordo exacto** en Yom Teruah, Yom Kippur, Sukkot e 25 Kislev. *(Nivel 1.)*
- Polo tanto, as datas do outono de 2030 **non dependen do calendario deste libro** e sobreviven por completo á obxección do calendario. A áncora de 2027 non. *(Nivel 2.)*
- O acordo **non é milagroso**: é o que fan os sistemas lunisulares en fase. O seu valor reside en que elimina unha obxección, non en que proba unha data. *(Indicado para que ninguén poida acusar o libro de afirmar*

máis).

PARTE VI — CONTRADICTORIO

Capítulo 15 — As obxeccións máis fortes

Intentei responder ás obxeccións onde xurdiron en vez de gardalas todas para o final, porque un argumento que pospón as súas dificultades está a adestrar o lector para que desconfíe del. Pero algunhas obxeccións non se refiren a un capítulo en particular. Trátase de toda a empresa.

Aquí están, da forma máis contundente que podo expresalas. Intentei enunciar cada unha delas como o faría o seu mellor defensor, non como o faría un home de palla. En dúas delas a miña resposta é que o obxector ten razón.

1. "Ninguén sabe o día nin a hora."

Estás a facer a única cousa que Xesús prohibiu explicitamente. Dixo que ninguén o sabe, nin os anxos, nin sequera o Fillo. Quen es ti? Cada xeración produce homes coma ti, e o feito de ter unha folla de cálculo non te fai diferente dos homes con gráficos en 1844 e 1988. A instrución era observar, non calcular.

Esa é a obxección que case todo o mundo expón primeiro, e a versión anterior é máis forte que a que adoito escoitar, así que deixádeme tomala en serio.

Tres cousas son certas á vez.

A primeira é que Mateo 24:36 trata sobre o día e a hora, e eu tampouco o estou afirmando. Este libro nomea unha data á que se chega por inferencia a partir de textos e historia, en público, coa súa interpretación mostrada e cada número comprobable. Iso é un acto diferente de afirmar que me o dixeron. Nunca afirmei que me o dixeron.

A segunda é que o versículo era certo cando foi pronunciado. *Ninguén sabe* que é unha afirmación sobre un estado de cousas, non un decreto de que o estado de cousas sexa permanente. A Daniel díxoselle que as palabras estaban "*ocultas e seladas ata o tempo do fin*", o que supón unha linguaxe que espera unha posterior apertura do selado, non unha permanente.

A terceira é a que me resulta máis difícil de superar, e é a do lado do obxector. **Os homes empregaron exactamente este razoamento para xustificar exactamente esta actividade durante douscentos anos, e todos estiveron equivocados.** Iso non é nada. É unha forte acusación contra min e eu mesmo a teño.

O que eu diría é que o mandato de vixiar non é compatible coa instrución de non facer inferencias. Xesús reprende aos fariseos por ler o ceo e non a estación. Díxolle a unha igrexa que se non espertaba, viría sobre ela coma un ladrón, o que significa que a alternativa estaba dispoñible. Estar esperto ten contido, ou a palabra non significa nada.

A obxección non se desfai. Respóndea un home que é consciente de que todos os que o precederon pensaron o mesmo.

2. "Primeiro atopaches o ano e traballaches cara atrás."

Cunha Biblia, unha calculadora e a motivación suficiente, calquera pode chegar a calquera ano. Tes 390, 40, sete, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, tres calendarios e catro decretos candidatos cos que xogar. Por suposto, algo cae en 2030. Tamén terías atopado algo para 2028.

Esta é a obxección que máis respecto porque é a que eu formularía, e o capítulo 3 foi escrito para responder a ela antes de que se chegasen ás conclusións.

Tres probas, e eu aplicaríaaas tres ao sistema de calquera outra persoa.

Escolléronse os parámetros independentemente do obxectivo? 390 e 40 están en Ezequiel 4. Sete está en Levítico 26. Oitenta está no Salmo 90. 1260, 1290 e 1335 están en Apocalipse e Daniel. Non seleccionei ningún deses números. O que escollo é onde comeza cada reloxo, razón pola cal os capítulos 6 e 7 dedican a maior parte da súa extensión a defende-las datas de inicio en lugar de facer aritmética.

Cantos parámetros libres hai e con que precisión? Dous por reloxo: a áncora e cantas veces se aplica o multiplicador. O segundo é unha elección xenuína e o capítulo 3 o di. Pero o multiplicador é sete, polo que cada aplicación adicional escala todo por sete. Para Israel: ningunha multiplicación dá 311 a. C., unha dá 2030, dúas dan o ano 18410. Para Xudá: unha dá 350, dúas dá 2030, tres dá 13790. **Exactamente un axuste por reloxo cae en calquera lugar da historia rexistrada.** Iso non é un dial. É un interruptor cunha posición plausible.

Produce o sistema resultados para os que non foi construído? Esta é a proba máis sólida, e a resposta é non. Un sistema axustado produce exactamente aquilo para o que foi axustado. Este produciu unha xanela de apostasía de trinta días a partir da diferenza entre o 1290 de Daniel e o 1260 de Xoán (dous números escritos con seis séculos de diferenza) que coinciden cun oco entre dúas datas festivas fixadas pola conxunción lunar. E produciu un intervalo de dez días que resulta ser o único par de tempos designados de dez días no calendario hebreo. Ningún dos dous estaba dirixido.

Onde o obxector acerta de verdade : o reloxo de xeración. Seis configuracións plausibles, unha dá 2030, e é a que eu uso. O capítulo 9 imprime a grella e clasifica ese reloxo como último. Nese caso, cae a obxección.

3. "Ezequiel 4 non é un reloxo."

Ezequiel estaba a realizar un sinal a unha xeración asediada sobre un exilio que se avexiña. Nada na pasaxe suxire unha conta atrás de dous mil cincocentos anos despois da súa morte. Colleches un fragmento de profecía promulgada sobre o século VI a. C. e convertéchelo nun cronómetro.

Correcto ata onde chega, e esta é a bisagra, así que non a vou suavizar.

A pasaxe é un sinal sobre o exilio. O que a pasaxe tamén fai é **cuantificar** (390 e 40, cunha taxa de conversión explícita, *un día por cada ano*) . Deus non lle dixo a Ezequiel que permanecese alí moito tempo. Deu números e nomeou a unidade. Os números emitidos, con precisión e unha conversión declarada, están emitidos para ser contados; Daniel contou os setenta de Xeremías do mesmo xeito e rezou cando se acabaron.

O punto realmente débil non é a conta. É a ancoraxe. Que os 390 avancen desde o asedio do ano 701 a. C. e os 40 cheguen ata o asedio do ano 70 d. C. provén de ler o lado esquerdo e o lado dereito de Ezequiel como dirección nunha liña de tempo de dereita a esquerda. O capítulo 4 afirma claramente que un lector que toma a esquerda e a dereita simplemente como *norte* e *sur* non perde nada sobre a identidade das dúas casas e non gaña ningún reloxo, e que con esa lectura, este libro non ten datas de inicio.

Manteño a lectura polo que produce augas abaixo, e o capítulo 4 admite que isto está xustificado polo resultado en lugar de por evidencia propia. **É a maior dependencia individual do libro e é unha interpretación.**

4. "Levítico 26 significa severidade, non duración."

Séte veces é unha expresión idiomática. Xénese 4:15 non é aritmética. Converteches un intensificador hebreo nun signo de multiplicación porque a multiplicación lévate onde queres ir, e a maioría dos comentaristas léeno como eu.

A maioría o lee dese xeito, e o capítulo 5 diio con esas palabras en lugar de esperar a que o pillen.

O que o capítulo 5 argumenta que é máis limitado que *a maioría é incorrecto*. É que **a gravidade non é unha cantidade medible** (non existe unha unidade na que unha fame sexa sete veces outra), mentres que a duración ten unha. Un castigo adminístrase ao longo do tempo, polo que ten dúas dimensións, a intensidade e a duración, e *sete veces o castigo* é unha afirmación sobre un total feito de ambas. Só unha desas dúas dimensións pode ter un factor verificable de sete.

Iso produce unha bifurcación sen unha saída cómoda. Ou *sete veces* é cuantitativo, nese caso inflúe nun total cunha dimensión temporal, ou é unha expresión pura de plenitude, nese caso non multiplica nada e as catro escalacións son énfase en lugar dunha escaleira.

E non preciso que a severidade sexa falsa. Necesito que a duración estea dispoñible. O lector que estea seguro de que Levítico 26 trata sobre a severidade pode ter toda a razón e este libro aínda funciona; estaría a describir a dimensión coa que non estou a contar.

(O capítulo 5 tamén expón, en detalle, un argumento de derribo contra a lectura da severidade que me nego a publicar porque non funciona. Se queres saber que fai este libro cun argumento que o favorece, aí é onde debes buscar).

5. "O teu calendario está inventado."

Rexeitas o calendario que o mundo xudeu mantivo durante dezaseis séculos en favor dun calculado a partir de táboas astronómicas e logo anuncias que as túas datas caen en días festivos. Caen nos teus días festivos. Móstrame unha data que sobreviva a un calendario que non escolliches.

Xusto, e é o reto axeitado. O capítulo 14 existe para responder a iso.

As datas do outono de 2030 sobreviven por completo. Ambos calendarios (o de observación que segue este libro e o rabínico fixo) sitúan Yom Teruah o 28 de setembro de 2030, Yom Kippur o 7 de outubro de 2030, Sucot o 12 de outubro e o 25 de Kislev o 21 de decembro. Un lector que rexeite por completo o capítulo 2 aínda cae en cada un deles. O final é independente do calendario.

A áncora de 2027 non sobrevive a ela. En 2027, e só en 2027 nos seis anos que revisei , os dous calendarios diverxen nun mes lunar completo, porque o calendario fixo insire Adar II e a regra do equinoccio non. Segundo o cálculo rabínico, o 27 e o 28 de marzo de 2027 non é un día festivo en absoluto.

Entón, a posición está dividida. **O destino é independente do calendario; o pistoletazo de saída non.** Iso indícase no capítulo 2, de novo no capítulo 14 e de novo aquí, porque é o que ten máis probabilidades de ser certo e indesexado.

6. "Todos os que marcaron datas equivocáronse."

Miller. Russell. Whisenant. Camping. Todos eles tiñan escrituras, aritmética e sinceridade. Todos tiñan seguidores que venderon as súas casas. A taxa base desta actividade é cero, e non me deches ningunha razón para pensar que es a excepción.

A tarifa base é real e non vou ser amable ao respecto.

A resposta habitual (*nove rapazas dixeron que non, polo que a décima podería dicir que si*) é unha resposta a unha mala versión do argumento. A boa versión non é unha afirmación lóxica; é estatística, e os argumentos estatísticos non se refutan sinalando que non son dedutivos. **Unha longa serie de fracasos é unha proba, e é unha proba na miña contra.**

O que eu podo ofrecer non é unha razón para pensar que son especial. É unha forma diferente de fracasar.

Cada nome desa lista pedía ser creído. Este libro pide ser comprobado. Cada número que contén é reproducíble a partir de entradas establecidas mediante regras establecidas; a páxina web recalcula e informa de fallos; a páxina do explorador permite que un lector hostil cambie calquera suposición e observe como se move a conclusión. Imprimín a grella que avergoña o reloxo da xeración, a escalada que rompeu o meu propio argumento, o erro de ancoraxe que puxo o reloxo de Judah en 1990 e un número de corenta e dous díxitos que me neguei a usar.

Se este libro é erróneo, **a maquinaria para demostralo está nel.**

Iso non é unha afirmación de ter razón. É o único que paga a pena ofrecer no seu lugar.

7. "Os teus catro reloxo non son independentes."

Tanto Israel como Xudá proceden de Ezequiel 4 e Levítico 26 e precisan os mesmos movementos interpretativos. Tanto Xudá como o teu reloxo do Xubileu comezan no ano 30 d.C. A túa converxencia é un marco que concorda consigo mesmo.

Tes razón, e xa o dixen antes ca ti. O capítulo 9 revisa cada reloxo para ver se hai fontes compartidas, áncoras compartidas e movementos interpretativos compartidos, e conclúe exactamente isto. Retirei a frase *catro reloxo independentes* do libro.

O que sobrevive é máis pequeno: un marco de traballo, aplicado dúas veces case sen entradas compartidas (390 contra 40, áncoras con sete séculos de diferenza, unha multiplicación contra dúas) que aterra dúas veces no mesmo ano. Trátase dunha comprobación de coherencia nun marco de traballo en lugar de dúas testemuñas dun feito. O capítulo 7 mostrou a facilidade con que ese marco de traballo produce 1990 ou 2420 cando se move unha áncora, polo que a comprobación non é trivial.

Menos do que parecía. Máis que nada.

8. "Usas unha cronoloxía minoritaria cando che convén."

O cálculo maioritario do décimo quinto ano de Tiberio dá o 28 ou 29 d.C. e unha crucifixión arredor do 33 d.C. Empregas o cálculo da correxencia minoritaria, que dá o 26 e o 30 d.C., as únicas cifras que che fan pechar o reloxo. E as catro Pascuas en Xoán requiren ler 5:1 como unha Pascua cando o grego só di "unha festa".

Ambos son certos, ambos revelados no capítulo 7 e de novo no capítulo 8.

Se a crucifixión tivo lugar no ano 33 d.C., os corenta anos de Xudá chegan ao ano 73 d.C. —non un asedio de Xerusalén durante a Pascua, senón a caída de Masada— e **o reloxo de Xudá non pecha**. O reloxo do Xubileu móvese con el xa que comparte a áncora.

O reloxo de Israel está intacto. Está ancorado no ano 701 a. C. e non depende de ningunha cronoloxía do Novo Testamento.

Entón: dos dous reloxo máis fortes, un descansa nunha data controvertida do século I e o outro non, e caen no mesmo ano. Iso vale algo. Non paga a pena finxir que o controvertido xa está resolto.

O que queda

Oito obxeccións. En dúas delas (a independencia dos reloxo e a cuadrícula de seis celas do reloxo de xeración), o obxector ten razón, e o libro foi modificado para dicilo. No resto, dei a mellor resposta que teño e marquei onde se esgota.

Se leches ata aquí e non te convences, prefiro iso á outra alternativa. O peor resultado para un libro coma este é que un lector o crea porque o autor parecía seguro de si mesmo.

O que eu pediría, no seu lugar, é isto. Non te basees na miña autoridade para a conclusión. Toma o método: establece as túas regras antes de contar, marca os teus elos máis débiles no teu propio texto e deixa que un número que che guste estea incorrecto. Se fas iso con estes capítulos e todo se derruba, o libro pagará a pena escribilo de todos os xeitos, e quereirei saber de ti.

info@purelife2030.com

purelife2030.com/os-números.html

Apéndices

Apéndice A: Liña de tempo mestra

Cada evento datado do que depende este libro, dende o ano 701 a. C. ata o 21 de decembro de 2030. As datas hebreas son rabínicas e calculáronse, non se copiaron. As etiquetas de nivel explícanse no capítulo 3. Cada fila aquí ten un capítulo detrás dela.

#	Data	Data hebrea	Evento	Reloxo	Escrituras	Nivel
1	722 a.C.		Caída de Samaria; Asiria deporta a Casa de Israel	Israel	2 Reis 17:5-6	2 · HISTÓRICO
2	701 a.C.		O asedio de Xerusalén por Senaquerib FRACASA — Comezan os 390 anos de Israel	Israel	Ezequiel 4:5; 2 Reis 19	3 · INTERPRETATIVA
3	458 a.C.		Decretos de Artaxerxes I a restauración de Xerusalén (Esdras 7)	Daniel 9	Esdras 7; Dan 9:25	2 · HISTÓRICO
4	409 a.C.		Fin dos primeiros 7 semanas (49 anos) — Xerusalén reconstruída	Daniel 9	Dan 9:25	1 · ARITMÉTICA
5	311 a.C.		Os 390 anos de Israel rematan. Sen arrepentimento. Frase multiplicada por sete.	Israel	Lev 26:18 21, 24, 28	1 · ARITMÉTICA
6	Ano 26 d.C. (Tevet 1)		Xesús bautizou — final da semana 69; comezo da semana 70	Daniel 9	Lc 3:1,21-23; Dan 9:25	3 · INTERPRETATIVA

7	5 de abril d.C. 30		CRUCIFIXIÓN — Pascua,	Xudá / Daniel 9	Dan 9:26-27; 1 Corintios 5:7	3 · INTERPRETATIVA
#	Data	Data hebrea	Evento	Reloxo	Escrituras	Nivel
			mediados da semana 70. Comezan os 40 anos de Xudá.			
8	24 de maio Ano 30 d.C.		Pentecostés: o Espírito Mesías derramado; comeza a era da igrexa		Actos 2	3 · INTERPRETATIVA
9	Pascua, ano 70 d.C. (~mediados de abril)		COMEZA o asedio final Xudá de Xerusalén — Os 40 anos de Xudá rematan. Sen arrepentimento.		Lc 21:20	2 · HISTÓRICO
10	Avda. 9-10, 70 d.C. (~4 Agosto)		O Templo é queimado Xudá		Mt 24:2	2 · HISTÓRICO
11	350 d.C.		A primeira sentenza multiplicada de Xudá (280 anos) remata. Aínda non hai arrepentimento.	Xudá	Lev 26:24,28	1 · ARITMÉTICA
12	14 de maio 1948		Israel renace como unha nación	Xeración	Mt 24:32-34	2 · HISTÓRICO
13	23 de xaneiro 1950		A Knesset declara Xerusalén a capital — 60 a 2	Xeración	Salmo 90:10; Mt. 24:34	3 · INTERPRETATIVA
14	7 de outubro 2023		Ataque de Hamás contra Israel — Shemini Atzeret	Marcador —		2 · HISTÓRICO

15	27 de marzo 2027 (sábado)	Adar 2 18, 5787	ABOMINACIÓN DA DESOLACIÓN — a abominación é configurar	Tribulació n	Dan 12:11; 2 Xov 2	4 · PROFÉTICO
----	---------------------------------	-----------------------	---	-----------------	-----------------------	---------------

#	Data	Data hebrea	Evento	Reloxo	Escrituras	Nivel
16	28 de marzo 2027 (Sol)	Adar 2 19, 5787	Día 1 dos 1290 · comezan os 30 días de apostasía	Tribulación	Dan 12:11	4 · PROFÉTICO
17	26 de abril 2027 (Luns)	Nissan 19, 5787	Día 30: remata a apostasía	Tribulación	2 Tesalonicenses 2:3	· ARITMÉTICA
18	27 de abril 2027 (Martes)	Nissan 20, 5787	CADEN CHUVIAS TARDIÑAS — Día 1 de 1260 e de 1335	Tribulación	Apocalipse Dan. 12:12	11:3;4 · PROFÉTICO
19	15 de abril 2030 (Luns)	Nissan 12, 5790	Pascua (Pésach), M2030 calendario — día 14 do primeiro mes	Caducidade	Lev 23:5	4 · PROFÉTICO
20	24 de abril 2030 (Mércores)	Nissan 21, 5790	OS CASTIGOS CADUCAN — 21 Nisán, último día dos pans sen fermento. Comezan os cinco meses.	Caducidade	Apocalipse 9:5	4 · PROFÉTICO
21	27 setembro 2030 (Venres)	deElul 29, 5790	YOM TERUAH — Día 1250. Resurrección, arrebatamento, retorno. Os días acurtanse.	Volver	Lev 23:24; Mt 24:22; Isaías 26:19-21	4 · PROFÉTICO
22	7 de outubro 2030 (Luns)	Tishrei 10, 5791	YOM KIPPUR — Día 1260 e o día 1290 rematan ambos. Os dez días de concluír a ira.	Volver	Lev 23:27; Dan 12:11	4 · PROFÉTICO
23	11 de outubro	Tishrei 14,	Festa dos Tabernáculos	Volver	Lev 23:34;	4 · PROFÉTICO

	2030 (venres)	5791	comeza — o		Zacarías 14:16	
		Data hebrea				
#	Data		Evento	Reloxo	Escrituras	Nivel
Reino Milenario						
24	21 decembro 2030 (sábado)	Kislev 25, 5791	Día 1335 — Bendito sexa el quen agarda.' Hanukkah: o/a/os/as Templo rededicado.	Volver	Dan 12:12	4 · PROFÉTICO

Os períodos anuais calcúlanse mediante numeración astronómica de anos (701 a. C. = −700), o que fai que sexa estruturalmente imposible incorrecta a interpretación do ano cero que falta. Converte de volta ao final: un resultado positivo é d. C.; un resultado de 0 ou menos é (1 − n) a. C.

#	O que establece	Comezar	Operación	Anos	Resultado	Léase como	Regra
1	Israel: a sentenza orixinal expira	-700	701 a.C. + 390	390	-310	311 a.C.	Ezequiel 4:5 — 390 días, un día por un ano (Ezequiel 4:6).
2	Israel: sentenza multiplicada por sete	-700	701 a.C. + (390 x 7)	2730	2030	2030 d.C.	Levítico 26:18,21,24,28 'sete veces máis'. Serviu cara adiante desde o asedio, que para Israel abre o seu mandato (o lado esquerdo de Ezequiel). Véxase o capítulo 7.
3	Xudá: a sentenza orixinal expira	30	Ano 30 d.C. + 40	40	70	70 d.C.	Ezequiel 4:6 — Corenta días, un día por un ano. Crucifixión ata o asedio de Xerusalén.
4	Xudá: primeira multiplicación	70	Ano 70 d.C. + (40 x 7)	280	350	350 d.C.	Levítico 26: primeira escalada. 40 x 7 = 280, serviu cara adiante desde o asedio do ano

						70 d.C.
5	Xudá: segunda multiplicación	70	Ano 70 d.C. 1960 + (40 x 7 x 7)	2030	2030 d.C.	Levítico 26: segunda escalada. 40 x 7^2 = 1960. NON '280 x 7' — O sete ao cadrado é o punto. Servido cara adiante do asedio, que
#	O establece	que Comezar	Operación	Anos	Resultado	Léase como Regra
						porque Xudá REMATA o seu mandato (lado dereito de Ezequiel). Véxase o capítulo 7.
6	Crucifixión 2000 anos (40 Xubileos)	+30	Ano 30 d.C. 2000 + 2000	2030	2030 d.C.	Oseas 6:2; 2 Pedro 3:8. Corenta Xubileos de 50 anos.
7	A xeración de Xerusalén restaurada	1950	1950 + 80	80	2030	2030 d.C. Salmo 90:10 (80 anos); Mateo 24:34. Knesset votación do 23 de xaneiro de 1950, 60 a 2.
8	Daniel 9: primeiras sete semanas	as-457	458 a.C. + 49	49	-408	409 a.C. Daniel 9:25 — 7 semanas de anos.
9	Daniel sesenta e nove semanas ata o Mesías	9:-457	458 a.C. + 483	483	26	26 d.C. Daniel 9:25 — (7 + 62) x 7 = 483 anos.
10	Israel renace unha xeración (a obxección)	+1948	1948 + 80	80	2028	2028 d.C. Móstrase deliberadamente. 1948 NON dá 2030, razón pola cal o libro usa o 1950 restauración da cidade.

Apéndice C: Os recontos de días

Todas as contas **inclúen ambos os puntos finais** : o día 1 é a data de inicio. Para

reproducir estas contas en timeanddate.com, marque *Incluir a data de finalización no cálculo* : cada conta, sempre.

Contar	Escrituras	De	O inicio é	A	Fin é	Hebreo (fin)
1290	Daniel 12:11	28 de marzo 2027	Primicias — a Abominación da Desolación	7 de outubro 2030	Yom Kippur — 10 Tishri	Tishrei 10, 5791
30	2 Tes 2:3	28 de marzo 2027	Comeza a apostasía	26 de abril 2027	Remata a apostasía	Nissan 19, 5787
1260	Apocalipse 11:3; 12:6	27 de abril 2027	Choivas tardías: último día do segundo pan sen fermento	7 de outubro 2030	Yom Kippur — 10 Tishri	Tishrei 10, 5791
1250	Mateo 24:22	27 de abril 2027	Choivas tardías: as testemuñas empoderadas	27 de setembro 2030	Yom Teruah — os días acurtados en dez	Elul 29, 5790
Contar	Escrituras	De	O inicio é	A	Fin é	Hebreo (fin)
1335	Daniel 12:12	27 de abril 2027	Choivas tardías bendito sexa el quen agarda	21 de decembro 2030	Hanukkah — 25 Kislev, o Templo é rededicado	Kislev 25, 5791
2558	Marcador	7 de outubro 2023	Ataque de Hamás Shemini Atzeret	7 de outubro 2030	Yom Kippur sete anos ao día	Tishrei 10, 5791
157	Apocalipse 9:5	24 de abril 2030	21 Nisán (rabínico) — as sancións prescriberán; cinco meses comezar	27 de setembro 2030	Yom Teruah a porta péchase	Elul 29, 5790

Derivada: 1290 – 1260 = 30, e as dúas áncoras están separadas por 30 días. 1260 – 1250 = 10, e Yom Teruah e Yom Kippur están separadas por 10 días. Ningunha das dúas relacións foi deseñada. Véxase o capítulo 12.

Apéndice D: Calendario de festas 2025–2030, ambos os dous recontos

As datas de observación son o calendario publicado polo Proxecto Messiah 2030 (equinoccio máis conxunción lunar, hora de Xerusalén). Aquí calculáronse as datas rabínicas. Todas as datas son a data **do día** ; cada festa comeza ao solpor da noite anterior. Véxase os capítulos 2 e 14.

Ano	Festa	Observacional	Rabínico	Brecha
2025	Pascua (14, 1º mes)	12 de abril de 2025	12 de abril de 2025	mesmo día
2025	Comeza o pan sen fermento (15)	13 de abril de 2025	13 de abril de 2025	mesmo día
2025	Primicias	20 de abril de 2025	—	n/d
2025	Shavuot / Semanas	9 de xuño de 2025	—	n/d
2025	Yom Teruah / Trompetas (1 Tishri)	22 de setembro de 2025	23 de setembro de 2025	1 día
2025	Yom Kippur / Expiación (10 Tishri)	1 de outubro de 2025	2 de outubro de 2025	1 día
2025	Comezo de Sucot/Tabernáculos	6 de outubro de 2025	7 de outubro de 2025	1 día
2026	Pascua (14, 1º mes)	2 de abril de 2026	1 de abril de 2026	1 día
2026	Comeza o pan sen fermento (15)	3 de abril de 2026	2 de abril de 2026	1 día
2026	Primicias	5 de abril de 2026	—	n/d
2026	Shavuot / Semanas	25 de maio de 2026	—	n/d
2026	Yom Teruah / Trompetas (1 Tishri)	13 de setembro de 2026	12 de setembro de 2026	1 día
2026	Yom Kippur / Expiación (10 Tishri)	22 de setembro de 2026	21 de setembro de 2026	1 día
2026	Comezo de Sucot/Tabernáculos	27 de setembro de 2026	26 de setembro de 2026	1 día
2027	Pascua (14, 1º mes)	22 de marzo de 2027	21 de abril de 2027	30 días
2027	Comeza o pan sen fermento (15)	23 de marzo de 2027	22 de abril de 2027	30 días
Ano	Festa	Observacional	Rabínico	Brecha
2027	Primicias	28 de marzo de 2027	—	n/d
2027	Segunda Pascua (14º, 2º mes)	20 de abril de 2027	21 de maio de 2027	31 días

2027	2º Remata o pan sen fermento (21º)	27 de abril de 2027	28 de maio de 2027	31 días
2027	Shavuot / Semanas	17 de maio de 2027	—	n/d
2027	Yom Teruah / Trompetas (1 Tishri)	1 de setembro de 2027	2 de outubro de 2027	31 días
2027	Yom Kippur / Expiación (10 Tishri)	10 de setembro de 2027	11 de outubro de 2027	31 días
2027	Comezo de Sucot/Tabernáculos	15 de setembro de 2027	16 de outubro de 2027	31 días
2028	Pascua (14, 1º mes)	9 de abril de 2028	10 de abril de 2028	1 día
2028	Comeza o pan sen fermento (15)	10 de abril de 2028	11 de abril de 2028	1 día
2028	Primicias	15 de abril de 2028	—	n/d
2028	Shavuot / Semanas	4 de xuño de 2028	—	n/d
2028	Yom Teruah / Trompetas (1 Tishri)	19 de setembro de 2028	21 de setembro de 2028	2 días
2028	Yom Kippur / Expiación (10 Tishri)	28 de setembro de 2028	30 de setembro de 2028	2 días
2028	Comezo de Sucot/Tabernáculos	3 de outubro de 2028	5 de outubro de 2028	2 días
2029	Pascua (14, 1º mes)	28 de marzo de 2029	30 de marzo de 2029	2 días
2029	Comeza o pan sen fermento (15)	29 de marzo de 2029	31 de marzo de 2029	2 días
2029	Primicias	1 de abril de 2029	—	n/d
2029	Shavuot / Semanas	21 de maio de 2029	—	n/d
2029	Yom Teruah / Trompetas (1 Tishri)	9 de setembro de 2029	10 de setembro de 2029	1 día
2029	Yom Kippur / Expiación (10 Tishri)	18 de setembro de 2029	19 de setembro de 2029	1 día
2029	Comezo de Sucot/Tabernáculos	23 de setembro de 2029	24 de setembro de 2029	1 día
2030	Pascua (14, 1º mes)	16 de abril de 2030	17 de abril de 2030	1 día
2030	Comeza o pan sen fermento (15)	17 de abril de 2030	18 de abril de 2030	1 día
2030	Pan sen fermento REMATA (21)	23 de abril de 2030	24 de abril de 2030	1 día
2030	Primicias	21 de abril de 2030	—	n/d
2030	Shavuot / Semanas	10 de xuño de 2030	—	n/d
2030	Yom Teruah / Trompetas (1 Tishri)	28 de setembro de 2030	28 de setembro de 2030	mesmo día

2030	Yom Kippur / Expiación (10 Tishri)	7 de outubro de 2030	7 de outubro de 2030	mesmo día
2030	Comezo de Sucot/Tabernáculos	12 de outubro de 2030	12 de outubro de 2030	mesmo día
2030	8º día de Hanukkah (fin de 1335)	21 de decembro de 2030	21 de decembro de 2030	mesmo día

Apéndice E — Notas cronolóxicas

Cada áncora que un crítico pode atacar, co alcance académico e a razón da elección feita.

O asedio fracasado de Senaquerib : este libro emprega o *ano 701 a . C.*
Alternativas: Indiscutibles.

Corrixido polo canon epónimo asirio, o Prisma de Senaquerib e 2 Reis 18-19. O asedio de Xerusalén fracasou: os propios anais de Asiria din que Ezequías foi encerrado "coma un paxaro en gaiola", pero nunca afirman que a cidade caeu.

SÓLIDO. Unha minoría (Shea) propón unha segunda campaña arredor do 688-686 a. C.; a maioría realiza unha campaña no ano 701.

Caída de Samaria : este libro emprega o ano 722 a. C. (só contexto) . Alternativas: 720 a. C. (Sargón II).

2 Reis 17:5-6 e as fontes babilónicas atribúenlle o mérito a Salmanasar V, cuxo asedio de tres anos remata

c. 722. Sargón II reivindica o mérito persoal; os estudosos datan a súa conquista ou represión dunha revolta no ano 720.

Non se emprega en ningún cálculo. Incluído na lista para que ninguén supoña que se confiou nel discretamente. Véxase o capítulo 6.

Decreto de Artaxerxes a Esdras : este libro emprega o ano 458 a. C. Alternativas: 457 a. C.

O ano 458 a. C. segue o cómputo do reinado persa baseado en Nisán, sen ano de ascensión, a partir da ascensión de 465/464 a. C. O ano 457 a. C. segue o cómputo do ano de ascensión máis o calendario civil xudeu de Tishri e o interregno de Artabano, de aproximadamente 7 meses de duración. Ambos son defendibles.

Este libro emprega o ano 458 a. C. Calquera que calcule a partir do ano 457 a. C. atopará todas as datas de Daniel 9 un ano despois, e o argumento do capítulo 8 sobrevive a ese cambio sen cambios.

Ano 15 de Tiberio : este libro emprega o ano 26 d.C. Alternativas: 27 d.C. · 28/29 d.C.

O reconto maioritario comeza a partir da morte de Augusto (19 de agosto de 14 d.C.) e dá lugar a finais do ano 28 d.C.

/ principios do ano 29. O reconto da correxencia baséase na autoridade provincial igualitaria de Tiberio

c. 11-13 d.C. e produce 26-27 d.C.

O elo histórico máis feble da cadea. Este libro emprega o reconto da correxencia da minoría, e os capítulos 7 e 8 din isto en lugar de presentar o ano 26 d.C. como indiscutible.

Crucifixión : este libro emprega o 5 de abril do ano 30 d.C. Alternativas: 33 d.C. · 31 d.C.

Pascua, 14 de Nisán. Require o bautismo do ano 26 d.C. máis un ministerio de 3,5 anos (catro Pascuas: Xn 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

Sólido dado o ano 26 d.C., pero coincide co cálculo de Tiberio anterior en lugar de independentemente del.

Comeza o asedio de Xerusalén . Este libro emprega *a Pascua do ano 70 d.C.* Alternativas: —.

Flavio Xosefo: As forzas de Tito aproveitaron as multitudes da Pascua para pechar as murallas o 14 de Nisán, aproximadamente a mediados de abril do ano 70 d.C.

Sólido, e esta é a áncora correcta para unha contaxe de Pascua a Pascua. Consulta o capítulo 10.

Templo destruído : este libro emprega *9-10 Av., ano 70 d.C.* Alternativas: ~4 de agosto do ano 70 d.C.

Josefo di 10 Av; Mishná Ta'anit 4:6 di 9 Av. Aproximadamente 3,5 meses DESPOIS de comezar o cerco.

Sólido, e a distinción importa. O meu libro anterior dicía que o Templo foi destruído na Pascua. Non foi así: o asedio comezou na Pascua e o Templo incendiouse uns tres meses e medio despois. O feito corrixido é o que realmente necesita o reloxo de Xudá.

311 a. C. — este libro usa a data de caducidade de Israel en 390. Alternativas: —.

A primavera do ano 311 a. C. é a época da era seléucida (1 de Nisán = 3 de abril do ano 311 a. C.), adoptada posteriormente polos xudeus como minyan shtarot, a "Era dos Contratos" empregada en 1 Macabeos e en documentos legais xudeus durante máis dun milenio.

Non houbo conquista, batalla ou cambio de goberno en Xudea no ano 311 a. C. A importancia é só calendárica, e o capítulo 6 así o indica. A versión sinxela aínda é rechamante.

350 d.C. .: este libro emprega a primeira expiración x7 de Xudá . Alternativas: 351-352 d.C.

A revolta xudía contra Constancio Galo data de 351-352, non de 350. Galo converteuse en César en marzo de 351; Ursicino arrasou Diocesarea (Séforis) e devastou Tiberíades e Lida.

Adxacente, non exacto. Non se atesta nada específico no propio ano 350 d.C., e a aritmética non depende de que sucedese nada nese ano. Véxase o capítulo 7.

A Knesset declara a capital de Xerusalén ; este libro emprega a data do 23 de xaneiro de 1950. Alternativas: recolocación en decembro de 1949.

Verificado: a votación foi de 60 a 2 o 23 de xaneiro de 1950. Ben-Gurion anunciara o traslado á Knesset os días 5 e 13 de decembro de 1949, despois da votación da ONU do 9 de decembro para internacionalizar a cidade.

Sólido. A obxección de 1948 ($1948 + 80 = 2028$) preséntase e respóndese no capítulo 9, onde se imprime a grella completa de combinacións plausibles.

Ataque de Hamás : este libro emprega o 7 de outubro de 2023. Alternativas: —.

Sábado 7 de outubro de 2023, Shemini Atzeret. Exactamente sete anos antes do 7 de outubro de 2030.

Sólido.